

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CH'OE YUN

ÇEVİREN: BURCU ULUÇAY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ch'oe Yun

1953'te Seul'de doğdu. Yüksek lisans derecesini Kore edebiyatı alanında Sogang Üniversitesi'nden aldıktan sonra Fransa'ya gitti ve doktora yaptı. İlk kısa öyküsü 1988'de yayımlandı. Birçok romanı Koreceden Fransızcaya çevirdi. 1990'lı yıllarda çeşitli eserleriyle Güney Kore'nin en saygın edebiyat ödülleri arasında gösterilen Yi Sang ve Dong-in'e layık görüldü.

Burcu Uluçay

1990'da doğdu. Marmara Üniversitesi İngilizce Mütercim Tercümanlık bölümünden mezun olduktan sonra Londra'daki The University of Westminster'da Kültürel ve Eleştirel Çalışmalar üzerine yüksek lisans yaptı. Kitap ve öykü çevirilerinin yanı sıra editörlük faaliyetlerine de devam etmektedir.

Çınar Yayınları: 129

Dünya edebiyatı: 6

Özgün adı: Maneking

© 2003, Ch'oe Yun

© 2018, Çınar Yayınları

Çeviride yararlanılan İngilizce edisyon: Mannequin (çev. Jung Yewon), Dalkey Archive, 2016

Yayın yönetmeni: Derviş Şentekin

İngilizceden çeviren: Burcu Uluçay

Editör: Yankı Enki

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa tasarımı: Taylan Polat

1. basım: Ekim 2018, İstanbul

ISBN 978-975-348-396-4

Çınar Yayınları sertifika no: 13252

ÇINAR YAYINLARI

Ömer Avni M. Emektar S. No:18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

Telefon: (0850) 277 04 15

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Yayıncılık A.Ş.

Dudullu Organize San. Bölgesi 1. Cad. No: 16

Ümraniye/İSTANBUL

Tel: 0212 444 44 03 Sertifika No: 31345

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Çınar Yayınları, Kırmızı Kedi Yayınevi'nin tescilli markasıdır.

MANKEN

CH'OE YUN

ROMAN

Çeviren: Burcu Uluçay

**Her şey böyle başladı.
Başlangıcı değil, sonu buymuş gibi.**

BİRİNCİ BÖLÜM

Jini benim ailem ve evrenim,
o benim işim, aşkım, çocuğum.

Yaratmanın mutluluğunu bilirim.
Jini tüm mutluluğumun kaynağı.

Şimdiye kadar hiçbir vücutta
Jini'nin vücudunda bulduğum
ifadelere, hatlara, o aynı etkiye
rastlamadım; onunki kusursuz
keyfi taşıyan bir vücut.

Uzun, uzun bir zaman rüzgârda oturdu

Kış rüzgârı esip geçer. Taşınır, vurur, bastırır, savurur ve terk eder. Üzerinden neredeyse iki mevsim geçti bile. İki yıl da olabilir, hatta yirmi.

Kış rüzgârının müziği vardır. Bir kez çalınmak için yazılmış müzik, rüzgâr dindiğinde sessize alınan müzik. Müziği dinlerken yanlamasına kıvrılıyor. Bulutsuz bir günde yine aynı bu şekilde yatmıştı ve o zamandan beri rüzgârın müziğini ve dalgaları dinleyerek yatmaya devam ediyor. Elleri göğsünde kavuşmuş, başı yumuşak ve güzel kokulu küçük bir bez çantanın üzerine dayanmış. Dikkatle dinlerseniz, dudaklarından gelen ılık, bütün kalplerde saklı yatan üzüntüyü bir şekilde uyandıran hafif ve neşeli ses kulağınıza gelir mi? Bir ihtimal gelir. Ne de olsa, o bulutsuz günden beri zaman ona dokunmadan geçip gidiyor.

Bir gün kendini burada buldu ve dik bir kayanın tepesinde, yarım ay şeklindeki oyuğa biraz kestirecekmiş gibi uzandı. Girişinde dizili ağaçların kötü havayı yaklaştırmadığı bu yeri seviverdi. Önünde uzanan gökyüzüne, onun ötesindeki gökyüzüne, hatta daha uzaktaki gökyüzüne, bir

dünya ağacın düz hatlar ve eğriler halinde tek sıra olmuş gibi durduğu mevsimde ancak görülebilen denize ve görme gereği duymadığı manzaraya sessizce baktı. Zaman zaman bir ya da iki kelebek gelip konardı. Burnunun ucuna ya da başının tepesine otururlar, sanki onu rahatlatmak için şöyle bir uçarlar ve sonra birden kaybolduklarını hatırlamış gibi çekip giderlerdi. Süpürdüğü yapraklar bir yığın halinde durur, bazen vücudundaki -koltukaltları ve kıvrımlı beli gibi- çukurları doldururdu.

Yüzü hareketsiz... Yüzü solgun. Onu biri görecektir olsa böyle söylerdi. Ama kim görecektir ki?

“Durun bir dakika... işte orada... şu ışık... ileride... uzakta... ama yakın da...”

Yattığı oyuğun yanından arada bir insanlar geçirdi. Hızlı hızlı solumalarına bakılırsa, oraya kadar çok dik bir yol olsa gerekti. Ama herkes bu kadar yükseğe çıkabilecek kadar şanslı değildi. Rüzgâr, nefes nefese kalmış, gitgide azalan sesleri yanından geçerken yutardı. Rüzgârın sesi bir an için değişir, sonra yüksek ve düşük perdeler arasında şiddetli hareketlerle kendini yeniden duyururdu.

Uzak olup da yakınmış gibi duran bu ışıklı yer neredeydi? Ya da yakındı da uzakta mı görünüyordu? Etrafta gezinen bir sürü sesin bahsettiği yer burasıydı. Herkes gecede ki, rüzgârdaki ışığın peşinden tepeye tırmanıyordu. Gelip geçen insanların hepsi yakında olup da uzakta duran yukarıdaki ışığa doğru tırmanıyordu. O da bir keresinde tıpkı böyle yukarıdaki bilinmeyen bir yere doğru tırmandı. O yerde ne vardı? Kim vardı? O da şimdi yokuşu çıkanlar gibi hevesle ışığı aramıştı. Ama artık geçti. Artık hiçbir şeyi hevesle aramıyor. Bu yerin bir parçası oldu.

Yuttuğu seslerle Şimdi daha da glenen rzđar havada sürüklenen her Şeyi ona doğru itiyor. Bu rzđarda kimse onun yüzünü görecek kadar dikilemez. O da artık kimseyi etrafta dolaşırken görmüyor. Görmek istediği kimse yok. Zaten görmeye ihtiyaç duyduğu ya da terk etmek zorunda olduğu kimse de yok.

Kimsenin özlemini duymadı mı? Kimseye açık olmadı mı?

Kimse onun yerine cevap veremez. Soğuk rzđarda oturan kadının yüzündeki ifade insanın aklına belirli hiçbir Şey getirmiyor. Öte yandan, bu yüzün hemen her Şeyi hatırlattığını da söyleyebilirsiniz.

Eskiden özlediği birileri oldu muhakkak. Güneş kumsalı aydınlatmadan hemen önce, dünya uyanmadan önce, çıplak ayakla kumların üzerinde kol kola yürümek istediği biri mutlaka oldu. Dalgalarla taşınan kum tanelerinin ayaklarını gıdıklamasını duyumsayarak kumsalda kıpırtısız dikilirken, yanında birisinin özlemini duymuş olmalıydı. Belki de güneşli bir sonbahar günü okul bahçesinde oynanan oyundan sonra hafif, kauçuk bir top gibi onu havaya fırlatmak için çevresini saran anne habasıyla, kardeşleriyle olmak istemişti. Belki onlar Şimdi de endişeyle bir araya toplanmışlar, kadın uzun zaman önceki o günde havaya atılıp bulutların arasında kaybolmuş gibi kendi kendilerine, “Geleccđi parlaktı zavallının, kızım, kardeşim...” diye mırıldanıyorlardı.

Ama bunlar hiç olmadı. Böyle Şeyler onun hayalinden başka bir yerde olmadı. Buna benzer sahneleri yakından ve uzaktan izledi, kendi de bunları yaşasın diye çok istedi. Bir zamanlar o da bu kadar basit mutlulukları dileyebiliyordu. Her Şey daha basit ve o henüz bu kadar yol almamışken.

Ama her dilek gerçekleşmez. Gerçi böyle ufak tefek istekleri görmezden gelmek ve sonunda unutmak çok zor değildir. Bazen önemsiz isteklerin insanı daha fazla etkilediğı söylenir. Bu belki de doğru. Belki birçok insan bir yeri sonunda aynı nedenle geri dönse bile bu yüzden terk eder.

Kışın rüzgârın müziğı daha hassas olur. İlkbahar ya da yaz bununla asla yarışamaz. Yaz fırtınaları olur tabii. Ama fırtınalar rüzgâr yerine geçer mi? Pasifik'teki bir adada denizin onlarca değişik isimle çağırılması gibi, onun bu yerde duyduğu rüzgâr sesinin de yüzlerce, hatta binlerce ismi olması beklenir. Hiçbir rüzgâr henüz esip geçen rüzgârla ya da sonraki rüzgârla aynı değildir. Deniz gibi. Devamlı bir rüzgârın ismi olabilir ama devamlı rüzgârlar rüzgâr değildir belki de. Değişmeyen bir akıntının akıntı olmaması gibi.

Burada hem denize hem rüzgâra hükmü geçsin diye uzantıyor. Artık ne rüzgâr ne de deniz ona sahip olabilir. O artık kimseye ait değil.

Rüzgârın gece gündüz esmesi iyi bir şey. Rüzgâr bir an bile dinmiyor. Rüzgâr hiç durmadı. Rüzgârın ince, keskin otları oynatmadığı anlar çok ender. Böyle anlarda bile rüzgârın başka yerleri savurduğunu biliyor. Denizden farksız; tamamen hareketsiz olduğu bir an yok.

Rüzgâr sürekli bir devinim halinde ve bu devinimin belirsizliğı dünyadaki her deviniminkinden daha fazla. Böyle bir devinim varken umut etmekten nasıl vazgeçebilir? Rüzgâr zaman zaman yanaklarında birkaç damla gözyaşının kaldığı yerleri kurutuyor, saçını dolaştırıyor, kaskatı yüzüne ksilofonmuş gibi vuruyor ve aynı yüzde bir tebessüm şekillendiriyor ve nihayet cisimlerin dünyasından sürekli değişen bir dünyaya, cisimden soyuta, kromatik renkler-

den akromatik olanlara geçmesi ve en sonunda dünyadan uzağa taşınması için ona yardım ediyor.

Yukarıdaki yere doğru o dik yokuşu çıkan kimse yok artık. İyiden iyiye gece çöktü. Dünyanın şişkin cüssesinin karanlığın gölgesine battığını görüyor. Artık onun için dinlenme zamanı geldi.

Pembe Anemon

Her şey böyle başladı. Başlangıcı değil, sonu buymuş gibi.

Uzun süren sürüklenişim nihayet son buluyor ve dengeye oturmuş bir hayat başlamak üzere. Bunu aklımdan geçirdiğim sırada dünyadaki en göz kamaştırıcı şeyi gördüm ve hayatım o dakikada alabora oldu. Hayattaki hedeflerim o an birbirine girdi ve bir daha da yerini bulamadı. Yerini? Hangi yer? Hedeflerimi bir anda gözden kaybettim desem daha doğru olur.

Başarmayı deli gibi istediğim şeyler sıkıcı ve renksiz oldular. İşe giderken her gün homurdanarak çıktığım yokuşta her iki üç adımdan sonra durur ve derin bir nefes alırdım. Çiçek açmış bahçedeki petunyalardan ilk defa tiksindirici bir koku geldi. Her şeyi bitirmek için çok genç, yeniden başlamak için çok yaşlıyım.

Ama ne zaman o günü düşünsem, neredeyse o günkü kadar yoğun, tüm bedenimde dolaşan bir mutluluk hissediyorum. Dalış kıyafetimi tepeden tırnağa giyip bir yat güvertesinden denizin derinliklerine atladığımda

bedenimde duyduğum su basıncının hissettirdiği aynı heyecan. Evet. Denizde kendiliğinden öylece oluverdi, kaderden farksızdı.

O gün on beş metre derinlikte yeni bir grup oluşturduk. D'yle evlenmemizin şerefine planlanan dalış yolculuğunu çoğu yakın arkadaşlarımız olan kişiler üstlendi. Yolculuk esnasında rastlaştığımız Japon bir kadın ile ömrünü donanmada geçirmiş orta yaşlı bir adam kendi istekleriyle bize katıldı. Bu ikisi dışında diğerleriyle en az üç kez birlikte dalmıştık. Ormanlık adadan yedi dakika süren tekne yolculuğunun ardından suya girdik.

Tarihe geçecek kusursuz şartları, inanılmaz görüntüsü ve berraklığıyla denizin düzenlediği bir çeşit cvlilik öncesi gecesi idi. Taş ve çakılların oluşturduğu deniz dibinde farklı bir dünya uzanıyor, her türlü tanımı reddeden ana renklerde dalgalanıyordu. Beynim bir tek böyle bir denizde hiçbir şeye takılmadan huzur bulabiliyordu.

"Rahatlama ya da kendini salma gibi bir şey değil, mutlak huzur. Bedenin tümüyle cisimsizleşmiş gibi geldiği bir durumu yaşamak istiyor musun? O zaman suyun altındaki dünyayı anlamayı öğreneceksin." Arkadaşlarıma sürekli bunu söyledim. Böyle şeyleri söylemiş olmam belki de su altındaki dünyayı pek de iyi bilmediğimin kanıtı. Yüzmeyi bile bilmeyen D'nin işyerindeki dalış kulübü toplantısına ilk kez geldiği gün daha dün gibiydi. D çok geçmeden iki yüzgecini içinden geldiği gibi serbestçe oynatan bir denizkızı ya da siren gibi denizde geziyordu.

Kulübün ufak tefek işlerinden ben sorumluydum ve D dosdoğru bana bakarak, "Yüzmeyi hiç bilmesen de dalış kulübüne katılabilir misin?" diye sordu.

Basınç göstergesi hâlâ sağlam miktarda oksijen olduğunu gösterdiği için yukarı çıkmaya niyetimiz yoktu. Kaldı ki, o gün bizim şerefimize dalmıştık.

Güvenli bir basınç dengelemesi yapmak için durduk ama baş başa olmanın keyfini de çıkarmak istiyorduk. Yukarı çıkmadan önce, kayalık vadiyi dolduran sarı mercan resiflerle, okşarcasına etrafımızı saran mavi çizgili melek balıkları sürüsüyle, siyah yüzgeçli üçgen balıklar ve papaz balıklarıyla dolu su altı âlemini izleyerek son bir kez daha mest olma arzusu. Evliliğinden önce dalış yapan bir arkadaş bu yolculuk için bizi yüreklendirmiş, "Evlenmeden önceki gün su altı bir başka güzeldi," demişti. Dedikleriyle ilgisi var mıydı bilmiyorum ama o gün denizin altında gerçekten olağanüstü bir manzara vardı. Diğerleri kayaların arasında bir görünüp bir kaybolan koca kafalı balıklar ve karideslerle oynarken, biz su sıcaklığının yaklaşık on dokuz santigrada ulaştığı yerde parlak renklerin tadını çıkararak yüzüyorduk. Gruptakiler sanırım bir beş dakika kadar daha baş başa yüzelim diye kayaların üzerine çıkmışlardı. D bana bakmak için döndü, suda sallanıyor, ellerini usulca oynatıyordu.

Sol elini kaldırdı ve göğsünü gösterdi. Sonra elini başına götürdü. Etrafına baktı ve sağ elini yukarı, sol elini aşağı doğru bir kavis şeklinde uzattı. Sonuncusu ikimizin de iyi bildiği bir hareketti. Ama bu işaretleşmeyi sadece su altında yalnız kaldığımızda yapabiliirdik.

"Bana bak. Seni seviyorum. Sana âşığım."

Olağan dışı tüm hareketler su altındayken diğer dalgıçlar tarafından tehlike sinyali olarak yorumlanabilir. Hiçbir dalış kitabında bulunmayan D'nin son hareketi özellikle

bu şekilde görülebilirdi. D'ye yalnız su bitkileri, balıklar ve ben bakıyorduk. D'yi en fazla mavi sular altındayken görmeyi seviyordum. Deniz altı dünyasının güzelliğini bir kez tattığınızda tüple dalışın tehlikeli cazibesine karşı koyamazsınız. D'yle aramızdaki en mükemmel uyumu da yine denizin altındaki bu anlarda yakalıyorduk.

Tam o anda, hamsiden daha küçük parlak beyaz renkte bir balık sürüsü D'nin işaretine cevap verir gibi aramızdan geçti. Floresan renkli bedenlerin kaybolmasını bekledim ve sonra D'yi cevapladım.

Her iki climi de kaldırıp başımın üzerinde birleştirdim. Sağ climi birkaç kez kendime doğru çektim. Sonra yalnızca D için olan son harekete geçtim, bir elim yumuşak bir kavis oluşturacak şekilde başımın üzerinde havaya kalkarken diğer elim aşağı kavis çizerek iyice ileri uzandı.

“Ben de seni seviyorum. Gel buraya. Sana âşığım.”

Bu yöntemi üç yıl öncesinde bir gün suda konuşmak için bulmuştuk.

Hareketimi bitiremeden, dalgıçlardan biri yukarı çıkmamız gerektiğini işaret etti ve kabarcıklarımızla birlikte maviliğin gittikçe açıldığı yüzeye doğru hızla yüzmeye başladık. Yüzeyle aramızda fazla bir şey kalmadığını hissettiğimiz zaman inanılmaz şey gerçekleşti. Önce gözlerimden şüphe duydum. Ne kadar derindeydik? Herkes sudan çıkmış mıydı yoksa ben mi yanlış hatırlıyordum bilmiyorum, ama o an D ve benden başka kimse kalmamış gibi hissettim. Fark etmez, bu sahne ne zaman aklıma gelse terk edilmiş, birden bomboş kalmış denizi ve muazzam boşlukta bir başına bırakılan bizi görüyorum. O sırada mavi çizgili bir levrek aşağı inen bir cisimden

ürküp hızlı, uzun bir kavis çizerek geçmeseydi, gördüklerime ışık ve heyecan halinin yarattığı bir yanılsama der geçerdim.

D'yi ve beni neredeyse aynı anda durduran şey yukarının ışığından suya doğru inen bir kadındı. Bize doğru geliyordu, annesinin karnındaki bir bebek gibi kıvrılmıştı, neredeyse şeffaf, denizin renginden ayırmanın olanaksız gibi görüldüğü mavilikte bir mayo giymişti. Yüzünde, deniz, yatağıymış da üzerinde dinleniyormuş gibi tatlı bir ifade, gözleri kapalı, aşağı iniyordu. Vücudunu saran ince kumaş akıntıda dalgalanıyor, onu şeffaf su bitkilerinin kuşattığı gizemli bir tanrıça gibi gösteriyordu. Dosdoğru bana doğru alçalan küçük bir tanrıça.

Yüzündeki huzurlu ifadede çalkantıdan eser yoktu; ifadesindeki incelik tüm şiddetiyle birden kalbime dokundu ve kendini gözyaşları biçiminde açığa vuran bir duygu patlamasına neden oldu. Hayat ve ölüm arasındaki sınırın hükmünü kaybettiği âna yakışan böyle bir ifadeyi daha önce nerede görmüştüm?

D ve ben hareket etmeyi bırakmış, aşağı inen bedene bakıyorduk. O anda gözlerimiz buluşmuş muydu bilmiyorum. Zannetmem. Aksine. Birbirimizi olduğu gibi unutmuş olmalıyız. Mavili kadın gözlerini açtı, bir an için açık bıraktı ve yanıma geldiği sırada yeniden kapamıştı. "Buradayım," der gibiydi. Etrafını su değil saf hava çevrelemişti sanki. Dalış takımı olmadan bu kadar derine inmek tehlikeli olabilirdi.

Ama tehlike kısa sürdü. Kadına yaklaşacak zamanım olmadı. D de aynı şeyi düşünmüştü herhalde. Aynı yönde hareket etmeye başlamıştık ki sonra tamamen durduk. Bir-

den su altı kameralarıyla birlikte dalgıçlar ortaya çıktı ve kısa bir süre sonra D'yle birlikte suyun dışındaydık. Tekneye nasıl çıktım, ekipmanımı nasıl ve ne zaman çıkardım, D neredeydi ve ormanlık adaya nasıl döndük hiç hatırlamıyorum. Her şey bu kadardı. Ertesi gün evlenecektik, bu yüzden daha önceden yer ayırtığımız Seogwipo'daki otele doğru yola çıktık. Sonradan otelin kafeteryasındaki çalışanların aralarında konuşmalarından öğrendiğim kadarıyla, büyük bir şirket, piyasaya süreceği yeni bir klimanın reklam çekimini yapıyordu. Ama daha fazlasını soramadım, D'nin tuhaf sessizliği ve sert ifadesi beni bundan alıkoymuştu. D'nin o günkü hali dalış sonrası sudan çıktığında bazen üzerine çöken o garip, mcsafeli tavrından farklıydı.

Dalış günlüğüme o gün şöyle yazmışım:

Tarih: 19 Eylül

Konum: Ormanlık ada yakınları

Partner ismi: Pembe Anemon

Suya giriş saati: 12:36

Sudan çıkış saati: 13:11

Su altındaki süre: 35 dakika

Maksimum su derinliği: 26 metre

Görüş mesafesi: 12 metre civarı

Su sıcaklığı: 19.7 °C

Deniz tabanının durumu: kaya ve çakıl

Bu bilgileri nasıl ve ne düşünerek kaydetmişim bilmiyorum. Ama günlüğün ve el yazısının bana ait olduğuna şüphe yok. Su altında geçen otuz beş dakika. Diğer insanların geçirdiği süreden bir dakika kadar daha uzun. D'nin ve benim su altındaki kadını gördüğümüz o geniş ama kısa

an bir dakikadan daha uzun değildi. O bir dakika D'yle ikimizin hayatlarında geri dönüşü olmayan bir nokta oldu. Tuhaf ama ne zaman bu kayda baksam, gözümde tek bir ayakkabı canlanıyor. Su altındaki kadının ayağında olan tek bir ayakkabı, yanında belli belirsiz aydınlık, engin ve ıssız su altında sürüklenen çiftle birlikte.

Ertesi gün evlendik. Ne bir tereddüt ne şüphe. Son durağımız gibi. İki atletin uzun, yorucu bir koşudan sonra nazikçe el sıkışması gibi. Davetliler denizdeki balıklar ile evliliğimizi kutlamaya gelen arkadaşlarımızdı. Yer ayırttığımız mandalina bahçesindeki tören sadeydi. Yeni papaz olduğu için töreni yöneten bir arkadaşımızın tebrik mesajı kısıydı. Altı ay önce D'yi ikna eden benim sözlerim olmuştu; evlilik töreni yapıp yapmamak bizim için fark etmediğine göre yapsak iyi olurdu. Ama ailesinin karşı duruşunu yumuşattığımı söyleyemem çünkü törene onlardan kimse katılmadı. Törendeki insanların çoğu D ile benim ortak arkadaşlarımızdı. Ailemden beni büyüten teyzem ve bir kuzen geldi. Jeju Adası'na kadar gelebilecek diğer aile bireylerine de uçak bileti almaya razıydım, kim gelmek isterse. Ama ailem Kuzey Koreli olduğu için gelecek öyle fazla akrabam yoktu ve teyzem ile kuzenimin gelmesi benim için yeterliydi. Neredeyse beş yıldır görmediğim teyzem hayatında ilk kez uçağa bindiği için epey heyecanlıydı.

Evlilikle son bulan dört yıllık ilişkinin her zaman sorunsuz gittiğini söyleyemem. Bana göre aşk ilişkileri her zaman sorunsuz gitmediği için devam ederdi. Aksi halde insanlar neden bu ilişkilere girerlerdi ki? İnsanlar iniş çıkışları sever. Ben de farksız değildim.

Dalış kulübü olmasa, D ve ben bu kadar ilerletemezdik. Şimdi ne olmuştu peki?

Otele döndükten sonra akşama kadar biraz uyudum diye hatırlıyorum. Akşam vaktinin kemiklerimi ısırان soğuşunu hissedip gözlerimi açtığımda, müstakbel gelin bana arkasını dönmüş ve gözlerini kocaman açmış halde karanlığa bakıyordu. Ağlamıyordu, kızgın da değildi.

Bildiğı hissine kapıldım. Benim açıklayamadığım değişikliğın temelinde ne olduğunu o biliyordu. Ama birbirimize hiçbir şey söylemeden, evlenmeden önceki geceyi arkadaşlarımızla kutladık ve planlanan şekilde ertesi sabah on birde evlilik törenindeydik. Tören, insanların yükselerek kırılan şiddetli bir dalgayı göre göre denize atlaması gibi başka bir yerden ortaya çıkan direnci ezdi ve kendi yolunda ilerledi. Arkadaşlarımız ayrıldıktan sonra D'yle birlikte beyaz tören giysilerimizi çıkarmadan dantellerle süslenmiş beyaz bir arabaya binip denizi görmeye gittik.

O gece D, yani Pembe Anemon, denizde öldü.

Denizyıldızı

Bir sigara daha içiyorum işte. Ayağa fırlıyorum ve saate göz atıyorum. 4.20. Gece bitiyor. Şafak söküyor. Ara sıra öksürük sesi duyuyorum ama oturma odası henüz sessiz. Öksüren annem. Bir saate kalmaz evin curcunası her zamanki gibi başlar. İki aydan fazladır her gün böyle. Telefondaki ses muhtemelen, "Henüz bir haber yok," diyecek. Jini'yi aramak için Park ve Yi adında iki dedektif gizli görevi getirildi. Tabii hep aynı cevabı verecekler. Bir süredir böyle hissediyorum; söyleyecek bir şeyleri olmayacak. Sokak sokak köşe bucak tüm dünyayı, engin denizleri ve uçsuz bucaksız dağları arayamazlar herhalde.

Sabah telefonundan sonra bu evde yaşayan dört insanın iç çekişleri duyulacak ve bir an için oturma odasında toplanan bu insanların her biri sonra kendi odalarına dağılacak. Hemen göze çarpmasa da iç çekişleri her gün biraz daha farklı çıkıyor.

Jini'nin isminin kimliği saptanamayan ölümler listesinde bulunduğu dair bir haber henüz yok. Henüz yok.

"Yi Jina, evet evet Yi Jina!"

Aileden telefonu açan kişi her seferinde görevli dedektifi sıkıştırıyor. Her konuşmada neden aceleci davranmaları gerektiğini düşünüyorlar bilmiyorum. Telefonu ben açtıysam bunu sessiz sakince yaparım.

Yi Jina'yla ilgili bir gelişme varsa lütfen söyleyin. Ben kız kardeşiyim, Yi Jeong-a. Kimlik bilgilerimi isterseniz nüfus kayıt numaramı vereyim."

Bu aramaları ben, Köpekbalığı ya da Denizkulağı yapıyoruz. Bu arada Köpekbalığı erkek kardeşimin takma ismi. Asıl ismi Sangho, okunuşu seng-o gibi bir şey, köpekbalığı anlamına geliyor; küçükken okuldaki arkadaşları ona böyle seslenmeye başladı ve şimdi gerçek isminden daha çok takma ismi kullanılıyor. Hiç köpekbalığı gördünüz mü? İkimiz eskiden resimli bir balık kitabından köpekbalıklarını incelerdik. Canımız sıkılıyordu. Evde hiçbir zaman kimse olmazdı ve dışarısı soğuktu. Elimizin altında ne güzel yiyecekler ne de eğlenecek bir şeyler vardı. Küçükken gördüğümüz o resimli kitaptaki köpekbalıkları güzeldi, vahşiydi ve acımasızdı. Dişlerini avlarına bir kez geçirdiler mi asla bırakmazlardı. Görünüşlerini ve davranışlarını gerçekten seviyorduk. Köpekbalıklarını siz kışkırtmazsınız. Ne zaman ya da nasıl saldıracaklarını asla bilmezsiniz. Köpekbalıkları böyledir. Evimizdeki herkesin bir takma ismi var. Denizkulağı, Bayan Kim'in takma ismi. Kulakları denizkulağına benzediği için bu isim verildi. Yakınlarda değilse anneme de dağınık saçlarından dolayı Deniz Yosunu diyoruz.

Annem, Jini'nin hayatta olup olmadığını öğrenmek için asla telefon açmaz. Başka işleri var. O, nasıl diyeyim, tüm insanlığın huzur bulması için dua eden biri. İşte bu yüzden sürekli dağlara çıkar.

Küçüklüğümüzde her zaman başkalarının evlerine ya da dükkânlara çalışmaya giderdi ama şimdi, Jini de gittikten sonra, dua etmek için dağlara çıkması gibi başka işleri var. Köpekbalığı'yla bomboş bir evde korkudan ya da sıkıntıdan dört dönüp yapacak bir şeyler aradığımız günlerin geçtiğine seviniyorum. Durumlar şimdi farklı. Artık onsuz daha iyiyiz.

Sonuçta telefon açma işini sırayla benim ve Köpekbalığı'nın yapması kararlaştırıldı. Bir gün ben, ertesi gün Köpekbalığı şeklinde. Jini'den ölü ya da diri henüz bir haber almadık. Denizkulağı, Jini'nin kaderini bu yöne çekebileceğini söyleyerek onun ismini kimliği saptanamayan ölüler arasında aramaya yanaşmıyor. Köpekbalığı ahizeye doğru Yi Jina diye bağırdığında on yedi yıl önce doğumunda ona verilen bu isim bazen kulağıma yabancı geliyor; halbuki küçüklüğümde ben de onu bu isimle çağırırdım ve defalarca ona bu isimle seslenildiğini duymuştum. Garipserim tabii. Jini'nin asıl ismiyle çağırılması, onun, Jini isminin hiçbir anlam ifade etmediği dünyanın kim bilir hangi köşesinde kaybolduğunu hatırlatan uğursuz bir işaret.

Jini'den bugün haber gelecek mi? Dürüst olayım, ondan alacağımız herhangi bir haber beni hiçbir şey duymamak kadar endişelendiriyor. Nasıl bir haber gelebilir? Sağ salım bulunduğu dair iyi bir haber alma ihtimali kadar en talihsiz haberi alma ihtimali de var. Bu yüzden tüm aile her sabah aynı saatlerde çıkar yolu bunda buluyor. Hiçbir ipucu ya da haber olmadığı söylendiğinde herkes mutlaka umutsuzluğa kapılıyor, fakat ölüsü bulunmadığı için ne kadar çaresizsek bir o kadar da umut ediyoruz. Her gün aynı saatte gösterilen pembe diziler gibi, bu evdeki pembe dizi

de ufak tefek değişikliklerle her sabah yeniden oynuyor. Odalarımıza ancak bundan sonra çekilebiliyoruz. Aileden biri ortadan kaybolmuşsa en azından bu kadar umursadığınızı göstermek zorundasınız, değil mi?

Köpekbahğı'nın hiç keyfi yok. Gerçi bu hal fazla sürmez. Bedenlerimizde dolaşan bıkkınlık, öfke ve hınç hücrelerine güveniyorum. Bizi yeniden hayata döndürecekler. Denizkulağı ne yapması gerektiğini unuttu. Jini gittiğı için Köpekbahğı da Denizkulağı da dört dönüyor. İşlerinden olmuşlar gibi. Köpekbahğı da bu yüzden öfkeli. Öfkelen-diğinde insanlara ve etrafındaki şeylere geçirmeye başlar. O böyle patırtı çıkardığında ben de kendime geliyorum. Yine de ben farklıyım. Jini evden ayrılır ayrılmaz kendime yapacak bir şeyler buldum.

Köpekbahğı Jini'yle ilgili olmayan hiçbir şeyi umursamaz veya başka bir konuda yeteneğı yoktur. Hep şunu söyler: "Hiçbir şey öğrenmek istemiyorum." Hatta bir de etrafta dalgasını geçer: "Ben bir Jini uzmanıyım." Jini'ye televizyonda görüldüğü ya da kameraya alındığı her dakika için ödenecek miktar; yüzünün ve vücudunun, reklam tekliflerinde arananlar listesinin birinci sırasındaki boynunun, ellerinin, ayaklarının, dirseklerinin hatta kulak kepçelerinin ederi... Jini'nin vücudundaki her kıvrımın bedeline sadece Köpekbahğı karar verir. Yıllardır tek yaptığı iş bu.

Aslında Köpekbahğı'nın resimli balıklar kitabındaki köpekbahlıklar gibi sivri dişleri ya da şişkin kasları yok. Solgun bir yüz ve ince bir bedenle bir kız çocuğı kadar narin görünüyor. Ama boyu uzun, sıkı spor yapıp kendini zinde tutuyor ve epey yakışıklı. Bizim silahımız da bu, sağ gösterip sol vuruyoruz. Bu aileden gelen bir durum. Büyükbabam

ve onun erkek kardeşleri de yakışıklılarınmış. Ne derler, Sezar'ın hakkı Sezar'a. Bir keresinde Köpekbalığı'yla hırsızlık yapmıştık. Sadece elimiz alışsın diye. Fark edileceğini anlayınca dükkândan çaldığımız şeyi önümüze çıkan ilk yere iyice sakladık. Dükkân sahibi kafasını şöyle bir çevirdi ve bizim yani masumiyetin resminin ona baktığını görünce dükkânına geri döndü. Köpekbalığı sekiz ben de altı yaşlarındaydık. İnsanları kandırmada üstümüze yoktu. Kolay kekleriz. Şimdi bile caddede yürürken birbirimize göz kırpıp bir şeyler çaldığımız olur. Her zaman değil ama heyecan aradığımızda zaman zaman yaparız. Asla yakalanmayız.

Köpekbalığı öfkелendiğinde gözü bir şey görmez. Dozunu alamayan biri gibi tüm hiddetini ailesinin üzerine yönelir. Ailesi olduğumuzdan değil. İnsan denen maymunlara tahammül edemediğini söyler. Yine de birkaç gün önce şöyle dedi: "Jini, annemizin doğum gününde çıkıp gelecek. Masayı doğum günü kutlaması için donatın."

Yıllardan sonra ilk kez annem adına bir ziyafet masası hazırlanacaktı. Köpekbalığı kendisi eve gelmeden yemceğe oturmamıza izin vermemesine rağmen o gece çok geç geldi. Hepimiz açlıktan ölsek de hiçbir şey yemeden bekledik. Jini gelmedi, telefon bile etmedi. Gece yarısı olduğunda Köpekbalığı masayı bir tekmeye yerle bir etti. Annem çok uzun zamandan beri ilk defa doğum günü için hazırlanan masaya elini bile sürmemişti. Jini'nin annemin doğum gününü unutabileceğini aklım almıyor. Jini'yi birçok kez annem yüzünden ağlarken gördüm. Ağlaması yaralı bir hayvanın iniltisine benzerdi; ne de olsa konuşamıyordu. Onu ağlarken her gördüğümde, "Ağlarken bile güzel," diye

düşünürdüm. Bu yüzden ağlamasına sesimi çıkarmazdım. Şaşılacak bir şey yok, sonuçta hayat ciddiye alınmaya gelmez. Satın aldığınız bir şeyin yanında verilen hediye gibidir. Bazen hoşunuza gider, bazen katlanamazsanız bile.

Köpekbalığı'yla aramızda sözsüz bir anlaşma var. Bazen şehir merkezinde buluşur ve bir otele gideriz. Dış kabuklarımızdan sıyrılır, bedenlerimiz birbirine sürtünürken kımıldamadan yatar ve birbirimizde teselli buluruz. Çünkü biz zavallıyız. Çünkü biz artık evrim geçirmeyen maymunlarız. Odaya pahalı içkiler sipariş eder ve bu keyfi yaşamamızı sağlayan Jini'ye kadeh kaldırırız. Kardeş olduğumuzu bilen insanlar bizi görse, o an yargıda bulunur ve parmaklarıyla bizi gösterirlerdi. Ama insanların ne düşündüğü umurumuzda değil. Tek istediğimiz bedenlerimizin verdiği teselli. Yumuşak ve canlı bedenlerimizin verdiği hazza gömülürken bir anlığına da olsa dünyanın bezdirici koşuşturmalarını unutabiliyoruz. Köpekbalığı'nın yumuşadığı zaman sadece bu anlar. Çocuk oluyoruz ve yan yana derin, uzun bir uykuya dalıyoruz.

Buluşuruz ve işten bahsederiz. Sözsüz anlaşmamızda değişiklikler yaptırırım. Köpekbalığı her şeyi küçük bir deftere kaydeder. Uzun pazarlıklardan sonra Jini'nin ellerini, boynunu ve saçlarını kapsayacak şekilde hissemi arttırdım. Jini'nin vücudundaki bu kısımların geliri bana ait. Bu yolla güzel para kazandım. Hiçbir amacım olmadan para biriktiririm; benim de hobim bu. Hiç kimse için, kendim için bile harcamam. Köpekbalığı benim her yerde karşılaşılan çok sayıdaki para koleksiyoncusundan biri olduğumu söylüyor.

Bekleneceği gibi Jini'nin tüm bedeni, reklamcılarının en fazla sevdiği ayakları, yüzü, kolları filan Köpekbalığı'nın

tekeline. Sözleşmelerin hazırlanmasından, ön ödemelerden, fiyat artışlarından ve Jini'yi çekimlere, röportajlara götürmekten her durumda o sorumlu. Evin harcamaları ve Denizkulağı'nın maaşı bile ondan sorulur. Biz şeffaf, dolambaçsız anlaşmalardan hoşlanırsınız. Gözlerimi açtığımda Köpekbalığı mutlaka gitmiş olur. Böyle işte. Birbirimizi anlarız ama konuşacak pek bir şeyimiz olmaz.

Bir reklam ajansı üç aylık Jini'yi bir yaz günü keşfetti. Başkalarının tarlalarında çalıştıkları köyden ayrılp Seul'a taşınmış olan genç çiftin hayatları en küçük kızları sayesinde düzlüğe çıkmaya başladı. Babam pazarda hamallık yapıyor, annem pazarın bir köşesinde Çin lahanası satıyordu. Ne kadar uğraşsam boş, Deniz Yosunu'nu kucağında taşıdığı bir bebekle, "Çin lahanası almadan geçmeyin!" diye bağırırken hayal edemiyorum. Gerçekten bir zamanlar o da bu kadar hırslı mıydı? Neyse ne, reklam çekimi için model arayan biri bebeği gördü. Bu hatırlayamadığım kadar uzun zaman önce oldu. Anlatılanlardan duyduğum bir şey. Hatırladığım iki şey var yalnızca: babamın ani ölümü ve Jini'nin kahkahası.

Durumlar artık onun hamallık gibi ağır işlerde çalışmasını gerektirmeyecek kadar düzelmişti ki babam öldü. Ölümünü hatırlamamın nedeni o ölmeden önce havada olan garip heyecan. Bir de Jini'nin konuşma bozukluğu yaşamaya başladığı zamana denk gelmesi. Bir şeylerin değiştiğini anlamıştım. Sanırım o günlerde ansızın evimizin bir parçası olan şaşaa ve gevşeme, bir de her şeyin üzerini örtmek için verilen sinsi bir çaba yüzünden babamın ölümünü hatırlıyorum. Bunu kaldıramadı herhalde. Bazı insanlar böyledir; rahatlık nedir bilmezler ve bir şeylerin

keyfini çıkarmak için ellerine fırsat geçtiğinde de aniden ölürlür. Annem onun zor bir hayat yaşadığı için vaktinden önce öldüğünü söylüyor ama ben buna katılmıyorum. Ben-
ce alakası yok. Dünyada böyle çok insan var, dünya onlara hediye verdiğinde ne yapacaklarını şaşırırlar, bu hediyeyi mahvetmeden rahat edemezler. Köpekbahçı ile benim bu açıdan babama çektiğimizi düşünüyorum çünkü onun gibi biz de keyif almaktan nefret ediyoruz. Söyler misiniz, dünyada keyif alınacak ne var?

Güzel bir ev. Parayla kiralayabileceğiniz bir şey. Her gün her gün aynı evde tıklıp kaldığınızı hayal edin. Korkunç olmaz mı? Sizce neden otele gidiyoruz?

Şık kıyafetler. İki kez giymeye kalmadan postalayabileceğiniz şeyler, tıpkı Jini'nin sadece bir kez giyip çıkardığı kaliteli giysiler gibi. Sıkıldığım elbiseleri atarım olur biter.

Lezzetli yiyecekler. Canınız ne kadar isterse bulabilirsiniz. Her gece düzenlenen onlarca partide boy gösterin yeter. İnsanlar makyajlı halinize o kadar kolay kanar ki. İnsanlar sahteliğe bayılır. İlk gördüklerinde beni Jini sanıp yanıma gelen insanların sayısını bir bilerseniz. Hem de sadece Jini çalışmadığı zamanlarda makyaj yapmaktan nefret ettiği, aksine ben makyaj yapmayı, giyinip kuşanmayı sevdiğim için. Kendinizi süslemeyi becerebiliyorsanız, her gece düzenlenen onlarca davette verdikleri o lezzetli yiyeceklerin hepsini tadabilirsiniz. Köpekbahçı ve ben bu tür şeylerden zevk alıyoruz. Ağır makyajlar yapıyor ve giysi kiralayan mağazalardan kendimize tuvalet ve kostümler kiralyoruz. Sonra da Bay Bilmem Kim ve Bilmem Kim'in partisine ve Bayan Bilmem Kim ve Bilmem Kim'in resepsiyonuna sızıyoruz. Yemek, içkiler ve müzik; bunlarla eğleniyoruz.

Gerçi böyle davetlerde müzik pek bir boka benzemez ama istisnalar olmuyor değil. Biz de bunları seçiyoruz.

Bazen yanımıza aptal insanlar gelince kendimizi deney-sel sanatçılar olarak tanıtıyoruz. New York'tan geldiğimizi söylüyoruz. Başka bir şey sorarlarsa boşuna. Ağzımızı kapar ve kibirli bakışlarla karşımızdakinin gözlerinin içine içine bakarız. Gözlerimizi bir an olsun kaırmayız. Zor bir tarafı yok. Karşınızdaki insan orada değilmiş gibi davranıyorsunuz o kadar. Bizi hiç yanıltmadan hemen uzaklaşırlar. Eve gelir gelmez, yediğimiz, içtiğimiz ve gördüğümüz ne varsa hep-sinden kurtuluruz. Sonra kendimizi çok daha iyi hissederiz.

Size Jini'nin kakhahasından bahsedeyim. Daha önce kaç defa anlattım hatırlamıyorum. Her defasında korkum-dan kurtulurum umuduyla anlatıyorum ama o eski korku aynı şiddetle geri geliyor.

Jini  aylıkken keşfedildiğinden beri hep aranan bir model oldu ve ülkede gitmediği yer kalmadı. Bu yüzden de hep hastaydı. Cilt rahatsızlıkları, ishal, yüksek ateş, ka-bızlık, göz enfeksiyonları peşini bırakmadı ve her salgına yakalandı. Narin bir ocuksanız dünya bir mayın tarlası kadar tehlikelidir. Pervasızlığımıza rağmen Köpekbalığı'na ve bana dokunmadan geçen ufak şeyler Jini'nin bedeninde zararlı bir şeye dönüşüyor ve onu hasta ediyordu. İçinden diken, yaprak biti ya da yabancı böcekler çıkabilecek olan çiçekler ve imenler, Jini'yi rahatsız eden tatlandırılmış sütler ya da bebek mamaları, atıştırmalıklar veya meyveler, banyodan sonra çıplak vücuduyla kıvrılıp altına yatacağı güneş, onu kakhahalara boğarak ileri geri sallanan salıncak, çiviler, cam parçaları, kırık çanak çömlek parçalarından ya-yılan toprak... Tüm bunlar Jini için tehlikeliydi ve yasak

bölgelerdi. Başımız çatlayana kadar Jini'yle ilgili dinlediğimiz her şey hayatlarımıza tedirgin edici fon müziği oldu. Dikkatli ol, dikkatli ol, dikkatli ol.

Başına bela olan hastalıklardan daha fazla korktuğum şey kahkahasıydı. Beş yaşına girdiği gün attığı kahkaha. O özel günü unutmam mümkün mü? O zamanlar hâlâ Yi Jina'ydı. Bebek oyuncu olması için seçildikten sonra reklam ve fotoğraf çekimi teklifleri gelmişti ama özellikle bir ajansa bağlı çalışması için sözleşme yapılmamıştı. Sonraki yıllarda daha iyi koşullar ve yüksek ödemelerle gelecek sözleşmelerle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi, ama yine de tüm ev halkı hazırlanmak için koşturup duruyordu.

Tabii Jini hayatının bu ilk önemli sözleşmesinin kahkaha atması için imzalanacağını bilmiyordu. Yaklaşan ilkbaharın kasvetli bir gününden kalma birkaç sahneyi hiç unutmam, sanki vücudumda bir videokaset var ve bunları tekrar tekrar oynatıyor.

O gün ilkokula başlayacaktım ama kimsenin taktığı yoktu. Ki bu o günü daha da unutulmaz yapıyor. Mart güneşi sırtıma vursa da rüzgârdan ürpererek bile bile adımlarımı yavaşlatıyor, yolda oyalanıyor ve aileden birinin arkamdan geleceğini umut ediyordum. Mahallenin harabe sokaklarından yürüdüm, önce fırının sonra kırtasiye ve pasajın önünden geçtim ve okula vardım ama aileden beni geçirmeye kimse gelmedi. O zaman hayatta olan babam, annem, erkek kardeşim, hiç kimse yoktu. Arkama baktığımda usulca peşimden geldiğini gördüğüm tek şey gölgemdi. Bunu hep hatırlayacağım. Bunu asla unutmayacağım.

O günlerde evimiz tam bir döküntüydü ve ertesi sabaha yiyecek bir şey bulamamaktan korkardık. Ailede herkesin

sözleşmeye bu kadar bel bağlamasını anlıyorum. Jini'ye o gün giymesi için başlığı ve boncukları olan bir elbise alınması ailenin uzun bir süre gereksiz harcamaları kısıması anlamına geliyordu. Jini'nin kıyafeti için vazgeçmek zorunda olduklarımız arasında benim öğle atıştırmalıklarım ve okul kaydım, babamın sigaraları, erkek kardeşimin spor şapkası filan vardı. Ama bunlar bir şey değildi. Çok geçmeden, Jini'ye yeni bir talep olduğunda daha fazla para kazanacak ve uzun bir süre karnımız aç kalmayacaktı. Yaşça daha büyük olanların, sözleşme bir kez sağlama alındı mı bir süre hiçbir şeyden endişe etmeyeceksiniz diye defalarca konuştuklarını duymuştuk.

O yaştaki birçok şey öğrenmiş, okul törenine kimse olmadan, tek başıma gitmenin ne demek olduğunu anlamış ve bu duruma sesimi çıkarmadan razı gelmiştim. Ben de böyleyim işte. Erken olgunlaşan bir çocuktum. Birçok şeyi anlarım. Ama anlamak ile bunları kabullenmek arasında fark var. Keşke insanlar da bunu bilselerdi.

Herkesin neden sadece sözleşmeyle ilgilendiğini anlıyordum, sonuçta Jini'yle sözleşme yapan kişi döküntü evimize geliyordu. Ama okul törenime kimsenin benimle birlikte gelmemiş olmasını kabul edemem. Törenden sonra eve giderken bir şişe kapağını tekmelerimle yol boyunca sürükledim. Aklım sorularla doluydu, ailemin geleceğinin bağlı olduğu sözleşmenin yapılıp yapılmadığını ve birkaç gün önce bana verilen önemli sorumluluğun ne olacağını düşünüyordum. Sonuçta görev görevdi.

Sözleşmede sorun çıkmazsa çekimler ertesi gün başlayacaktı. Bebek kıyafeti reklamıydı. Bunu neden istediklerini bilmiyordum ama Jini'den yüksek sesle kahkaha atması

bekleniyordu. Onu güldürme görevinin bana düşmesine aldırmadım ama ne kadar düşünürsem düşeneyim aklıma onu güldürmek için hiçbir fikir gelmiyordu. Bebekken ağzını yarım ay gibi açıp hemen gülerdi. Ama onu güldürmek bir süreden beri zorlaşmıştı. Ayaklarını gıdıkladım, ellerimle ce-ee yapardım ya da kafalarımızı tokuştururdum ve normalde onu güldürecek her şeyi denerdim ama Jini onu bekleyen gelecekte haber almışçasına ağzını sıkı sıkı kapardı. Bu yüzden eve olabildiğince geç gitmeye çalışıyor, ayağımla ezik metal kapağı tekmeleyerek oyalanıyordum.

Hatırladıklarım burada kesiliyor ve birden Jini'nin kahkahalar attığı âna atlıyor. Bu kısmı ne zaman hatırlamaya çalışsam mutlaka aynı şey olur. Hafıza filmim bu noktada çizilmiş gibi. Ne yaparsam yapayım Jini'yi nasıl güldürdüğümü hatırlayamıyorum. Yüzüme doğum günü pastasındaki kremayı sürerek televizyonda gördüğüm komik bir sahneyi taklit ettiğimi hatırlıyorum ama Jini'yi güldüren bu değildi, bundan sonra yaptığım bir şeydi ve bunun ne olduğunu hatırlamıyorum. Ama aynı şeyi yeniden yapmayı hiç mi hiç istemem. Her neyse, Jini yüzünde herkesi kendine hayran bırakan ifadesiyle kahkaha atmaya başladı. Olanlar bundan sonra oldu. Nedendir bilinmez, Jini kahkahalarla gülmeyi kesmedi ve o kadar güldü o kadar güldü ki neredeyse boğuluyordu. Ancak yüzü mosmor olup nefes alamayacak duruma geldiğinde durdu ve sonra da kendinden geçti. Henüz asıl çekime bile geçmemiştik.

Kâbus gibi bir geceydi. Reklam çekimini yapan insanlar istediklerini almışlar ve bir telaşla çekip gitmişlerdi. Ben titreyerek bir köşede oturuyordum. Babam Jini'yi aldığı gibi koşmaya başladı. Tüm aile onun peşinden

gittik, yakınlardaki tek hastane için yokuşu geçip ana caddeye çıkmak gerekiyordu. Evde tek başıma kalmaya korkmuştum, Jini'nin ürkütücü bir şekilde durmaksızın attığı kahkahalar hâlâ kulağımdaydı. Mecburen sıranın en sonundan ailemin peşine takıldım. Sanırım Jini'nin ölüp gidivermesini ilk kez o zaman istedim.

Jini o günden beri hiç kahkahalarla gülmedi. Aslında bu doğru değil, güldü ama ancak birkaç kez. Kahkaha atmadı ama hep gülümsedi. Kimse bir daha onu güldürmeye yanaşmadığı gibi ne zaman kahkaha atacak olsa herkes endişeyle suratına baktı. Bu yüzden, insanların öve öve bitiremedikleri o gülümsemeyi ne zaman görsem içim bir tuhaf olur. Sadece ben de değil, muhtemelen tüm aile. Zavallı Jini. Yazık sana, Jini. Kahkahası hiçbir zaman kaydedilemedi. Çok geride kalan o günden sonra Jini'nin gülümseyen suratı her zaman başka birinin kahkaha sesiyle kullanıldı. Jini'nin kahkahası hep sessizdir. Sessiz. Yüzü gülümser ama ses çıkmaz. Garip mi? Bir gün geldi ve sessizlik tüm sesleri yuttu. Galiba Jini dokuz yaşındaydı, on da olabilir.

Jini'den nefret mi ediyorum? Alakası yok. Jini'yi çok seviyorum.

Akrepbalığı

Hayret verici olan yine bendim. Bana herkesten yakın olan, o âna kadar kendimden bile fazla sevdiğimi düşündüğüm birinin ani ölümüne bu şekilde yas tutan ben. Aşk, mutluluk ve neşe hakkındaki düşünceleriniz birden tepetaklak olmadıysa kimsenin kabul edemeyeceği bir veda.

Deney sonuçlarını izlemek için aynı laboratuvarda sabahladığımız gecelerde D'yle birbirimize geçmişlerimizi anlatırdık. O geceleri gerçekçiliğinden daha çok ambiyansı ile hatırlıyorum, samimi sesler karanlık koyulaştıkça daha gizemli bir havaya bürünür ve birbirimize duyduğumuz büyük merak uyuma isteğini yok ederdi. Kalbini kazanmaya çalıştığım kadına, tüm geceyi birlikte geçirmek istediğim biri var ve bu sensin, derdim. Ne işe yaradı? Dört yıl gece gündüz hirlikte olmanın sonucu ne oldu? Suda, kumsalda, laboratuvarın bir köşesindeki masada ya da bir gece treninin koridorunda sevişmenin ne anlamı vardı? Gitti. Bir anda dönüştüğüm yabancıнын kim olduğunu bilemeden, hiçbir şey yapamadan gitti. Onu son görüşümde

gözlerinde gördüğüm buydu. Başta en azından kırgınlık vardı. Ama gözlerindeki mesafe gittikçe büyüdü.

"Takma ismini sana hiçbir zaman yakıştıramamıştım ama henüz seni tanıımıyormuşum. Sen gerçekten de tam bir akrepbalığısn. On üç zehirli iğnen var." Bir gün bunları yüzüme vurdu ve arkasına bakmadan gitti. O kavga ilişkimizi neredeyse noktalayacak kadar büyüktü. Dalgıçlar arasında hana akrepbalığı ismi takılmıştı. Korkardı, bu balıktan nefret ederdi. İçindekileri söyledikten sonra gözlerindeki kırgınlık en fazla on saniye sürdü. Kırgınlık kurduğunuz bir çeşit bağdan kaynaklanan bir duygudur ve sonraki aşamalar yabancılaşıma ve umursamazlık hisleridir. O gün o da aynı bu aşamalardan geçti. Bir an yakıcı bir kırgınlık, sonra o mesafeli ve huz gibi gözler.

Kendini korumak isteyen birinin ifadesiyle gözden kayboldu. Sizi yolda durdurup adres soran bir yabancıya göstereceğiniz türden bir bakıştı. Çok iyi tanıdığınızı düşündüğünüz biri aniden bir yabancıya dönüşebilir. Bu gerçek fazla geldiği için insanlar daha yakından bakmaktan kaçınırlar. Öfkelenmek, gözyaşlarına boğulmak, nefret ve kırgınlık duymak, hepsi de kaçmak için başvuru stratejileridir. O ise bundan kaçmayacağımda der gibi gittikçe soğuklaştı.

D'nin düğün gecesi aniden ölmesi herkesi sarsmıştı. Onları anlıyorum. Ama kendi verdiğim tepkiye ben bile akıl erdirememiştim. Sanki D'nin ölümü kaçınılmazdı ve içimdeki başka biri onun ölümünü soğukkanlılıkla karşılamış, yapılması gereken işlerle ilgileniyordu. En ufak bir tereddüt duymadan hastaneyi aradığımda, onunla ambulansa bindiğimde, içkinin etkisini bir tarafa itip net bir zihinle

durumu doktora tüm detaylarıyla açıkladığımda, ölüm ilanından sonra gerekli işlemleri tamamladığımda ve bir kez olsun konuşmadığım anne babasını arayıp onun öldüğünü haber verdiğimde bu halime en çok ben şaşırmıştım. Aynı soğuk, aynı ağırbaşlı tavırla başsağlığı diledim. Ona hiç şefkat duymadığım ya da öleceğini sezdiğim filan sanılmasın. Nasıl açıklasam? Bu öyle... Açıklamak için gireceğim her çaba yersiz. O gece kumsalda onun öldüğünü gördüğümde böyle çabaların anlamsız olduğunu çok net bir şekilde anlamıştım.

Düğünden sonra adaya her gelişimizde olduğu gibi arabayla sahile indik ve D'nin "saat kumsalı" adını koyduğu Hyeopjae civarındaki küçük kum plajına gittik. Dört yıl önce mayıs ayında D beni bu kumsalda öpmüş ve ona hediye olarak verdiğim, kadranında ince ince süslemelerin olduğu saati burada kaybetmişti. D, mayıs denizine kısa bir dalış yapmak için saati kolundan çıkarmış ve bir giysi yığınının üzerine koymuştu. Geri geldiğinde saat ortada yoktu, halbuki kumsalda kimseyi görmemiştik. Kumsalda her yeri iyice aradık ama saat hiçbir yerden çıkmadı. Biz de ne zaman Jeju Adası'na gitsek 'saati aramak' için plaja uğrardık. O gün farklıydı. İkimiz de saatten bahsetmedik, şakasını yapmadık hatta gırgırına kumları bile tekmelemedik. Bu mevsimde görülen diğer birçok çift gibi yeni evliler görüntüsü çizdik ve bir çeşit kuralı gözetiyormuşçasına bunu çok ciddiye aldık. Smokin, düğün elbisesi, papyon, beyaz eldivenler. Kumsalda yumuşak bir meltem havası vardı. Yeni yeni ısıtmaya başlayan öğlen havası insanın hoşuna gidiyordu ve sonbaharın başında olabilecek en kumsalsuz günlerden biriydi. Deniz koyu bir mavilikteydi ve

sanki bir gün önce gördüğümüz manzarayı denizin içine baksak yine görebilecektik. Muhtemelen yılın en güzel havasıydı. D ve ben bunu söyledüğümüzde elbette su altındaki havayı kastediyor olunuz. Ama D de ben de kelimelerden önce bedenlerimizin dile getirdiği suya atlama isteğimizi zorlansak da bastırıyorduk. Sanki aramızda yaptığımız sözsüz bir anlaşmayla bir daha birlikte denize girmemeye karar vermiştik.

O an sadece bir şey eksikti; basitçe mutlu olma hissi. Bu özel günde kimse nasıl mutlu olacağımızı ya da bu mutluluğu nasıl ifade edeceğimizi anlatmamıştı ve biz de hantal bir duruşla yan yana ayakta dikiliyor, usulca denize bakıyorduk. Sanki bir şey el ele tutuşmamamızı, öpüşmememizi söylüyordu. Aramızda manyetik bir direnç oluşmuştu da birbirimizi itmemize neden oluyor gibiydi.

Arabayı kumsala park ettik ve açık bagajda duran kutudan aldığımız içkileri yudumlayarak kumlara oturduk. Başta yavaş içiyorduk. Seul'daki bir mağazadan kiraladığımız düğün kıyafetlerini çıkarmak henüz aklımıza gelmemişti. Güneş hâlâ ısıtıyordu ve D elbisesine çamur bulaşmasın diye özen gösteriyordu. Birbirimizden üç metre kadar uzakta kumların üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorduk. Aramızdaki mesafe başlarından yok sayamayacakları bir şey geçmiş olan insanlara uygun psikolojik mesafeydi ve gelecekte yüzleşmek zorunda kalınacak şeyleri düşünmek için en azından bu kadar uzaklığa ihtiyaç vardı. "Kıyafetleri kiralarken ödediğimiz ücrete kuru temizleme de dahil değil miydi? Bu kadar dikkat etmene gerek yok. Rahat olabiliriz." Söyleyebileceğim kelimeler bunlardı ya da ağzımdan çıkan kelimeler bunlardan ibaretti.

D karşılık olarak bir şeyler söyledi ama sesi dalgaların arasına karışıp yok oldu. Çok kısa bir an vücudunun gevşediğini gördüm. Muhtemelen söylediklerimden değil, alkolün yarattığı etkidendi. Derin bir nefes aldım.

O günkü denizin güzelliği bir şekilde susuzluğumuzu arttırıyordu ki deniz genelde bunu yapar. Ufuktan gelen sert rüzgâr bedenlerimize ekilen endişe tohumları gibi bizi daha da susatıyordu. İçkilerimizi yudumlayarak güneşin batışını izledik. Tüy gibi bulutlar önümüzde uzanmaya, alacakaranlığın kızılılığına bürünmeye başladı ve gece ürpertici rüzgârıyla birlikte geldi.

Kumsalda oturan yeni evlileri görmek için akşama kadar gelip giden köylüler ve çocuklar olmuştu ama gece, görülecek hiçbir şeyin kalmadığı bu vakitte, kumsal bomboştu. Yerden gelen soğuğu hissederek ayağa kalktık.

D'yle birlikte kumların üzerinde duruyorduk, ellerimizde bir iş arkadaşının hediyesi olan beyaz Alman şarabı vardı. Bir ayağım, ters dönmüş ve mavi boyaları soyulmuş ufak bir teknenin tepesindeyken alkolün bedenimde yarattığı dürtüyü takip ediyordum. D'nin duvağını çıkardığını ve saçlarını arkasına topladığını gördüm. Artık ikimiz de iyiden iyiye sarhoştuk. Kaç şişeyle birlikte gelmiştik bilmiyorum ama arabanın açık bagajındaki kutu boşalmış şişelerle doluydu. Kumsala neden geldiğimizi biliyordum. D de öyle. Konuşmaya gerek duymadan bir şeyi kabul etmek için buradaydık. Ama ne D ne de ben bir gün önce su altında olanlardan bahsettik.

Gerçeği böylece uzakta tuttuk ve sonra D düğün gecemizde boğuldu. Yakınlardaki bir hastanenin acilinden gelen doktor ölüm sebebini saptadı. Kalp krizi. Ölümünün

fiziksel sebeplerini açıklarken genelde anlaşılmaz terimler kullanırlar. Ama D'nin ölüm nedeni işte bu kadar basitti.

Durmaksızın koyu maviliğe çarpıp sonra geri çekilen beyaz dalgaların değişmeyen ama bağımlılık yaratan hareketlerini izlerken kafamı gökyüzüne kaldırdım ve gözüme büyük bir yıldız çarptı. Gökyüzündeki, evrendeki gazlar ve katılar dünyasını tanımadığım için yıldızın adını ya da konumunu bilmiyordum. Kısa bir an boşluğa takılı kalan bakışlarımı yavaşça indirdiğimde, büyük beyaz bir gündüzsefası gördüm, taç yaprakları karanlık, dalgalı denizin yüzeyinde kocaman açılmıştı. Kafamı sertçe salladım. Gerçekten de bir gündüzsefasıydı. Arkasında soluk, belirsiz bir ardıl görüntü bırakarak gittikçe karanlık maviliğe çekilen çiçeği görmeme neden olan sadece alkolün etkileri değildi. O hayaletimsi görüntüde düğün elbisesi içindeki D'yi görebildiğimde artık çok geçti.

Neden orada öylece durup izlemiştim? Denize girdiğimde, dizlerimin ancak üzerine çıkan suyun sığılığına inanmadım. D'nin suyla şişip ağırlaşan vücudu yaklaşıp omuzlarımin hizasına ulaştı. Böyle şeylere kader denebilir mi bilmiyorum. D bu dünyadan ayrılmaya hazırlanırken yıldızı onu uğurlamaya gelmiş olabilir miydi?

Keşke içmeseydik, keşke yıldıza bakmasaydım, bakışlarımı üzerinde tutan gizemli yıldız bir saniye önce olsun beni bıraksaydı, karanlık yüzeyde hayaletimsi bir görüntüye dönüşerek kaybolan beyaz elbisesinin kıvrımlarını izlemek yerine keşke suya girip onu çıkarsaydım... Keşke... Her biri anlamsız. Bir kalp krizinin meziyeti ansızın gelişindedir. Bedenin ölümü beynin ölümünden önce gerçekleşir.

D'nin yerinde olsaydım muhtemelen ben de onunkine benzer bir karar verirdim. Başka bir plan yapmadan ya da ölme beklentisi taşımadan ben de karanlık denize doğru sarhoş yürürdüm. Denizin üstüne üstüne gidiyorsanız bunun için kırk dört nedene gerek yoktur. Sadece bir neden vardır. D'nin ölüm sebebinin, acil serviste teşhis edildiği gibi kalp krizi sonucunda boğulmak değil, intihar olduğunu düşünüyordum. Bile bile intihar etmekten farklı, yaşam kaynağının tükendiğinden doğal olarak kendi yolunu bulan intihar gibi. D'yi besleyen kaynak neydi? Ben olmadığını biliyorum. Benim fark etmediğim bu şey o gün olanlardan sonra D için açıklığa kavuşmuştu. D'nin ölümü bana böyle göründü. Ölümünün kaza ya da intihar olup olmadığını belirleyebilecek tek şey suyun intihar etmek için yeterince derin olmamasıydı. Bu konuya istediğim kadar kafa yorabilirim ama D'nin ölümü tabiatı gereği kaçınılmazdı. Kendisinin bu şekilde yok sayıldığına tanık olduktan sonra elinden başka ne gelebilirdi? Alkolün üzerimizdeki etkileri de hiç masum değildi.

D bu dünyadan ayrılırken benden hiçbir şey öğrenemedi çünkü ben de ne olduğunu bilmiyordum. Sorsaydı bile cevap veremezdim. D'yle birlikte su altındayken gördüğümüz kadının görüntüsü ile gecenin karanlık ve engin denizine doğru beyaz bir çiçek gibi batan D'nin zayıf hayaletimsi görüntüsünün birbirine geçtiğini çok sonradan hatırladım ve D'nin görüntüsü kaybolurken aklımda olan kadının görüntüsü yüzünden yerimden kıpırdayamamıştım.

O gün denizin derinliklerinden yukarı çıkarken parlak güneş ışıkları arasından süzülen düşsel ışıktaki görünen şeye çarpıldık; biçimine, yüzüne, bedeninden çevreye yayılan

her Şeye. D de ben de o an dünyadaki en baş döndürücü Şeyi gördüğümüzü fark ettik ve ağzımızı yavaş yavaş dolduran acımsı boŐluĐu temizlemeye vakit yoktu. Sonrasında hissedilen sezgi dünyanın artık çok farklı bir yer olacağı ve bizi birbirimizden, kazanın kendisinden çok, bunun koparacağıydı.

Köpekbaliğı

Yakında yirmi iki oluyorum. Hiçbir şeye inanmam. Bedenimin içinde bir ruh istemem. Aile, arkadaş, kitap ve okul, hepsinden çoktan vazgeçtim. Bu dünyada hayatta kalabilmek için ihtiyacınız olan şeylerin bunlar olmadığını öğrendim. Küçüklüğünüz pazar yerlerinde geçmişse, ister istemez öğrendiğiniz bir şey var: Ruhu olan her şey yozdur. Saf, masum ruhların zamanı geçti. Geride kalan insanlık bu bozulmuş çağdan ancak daha az yıkıma uğramayı bekleyebilir. Bazen cansız nesneleri canlılara ve vücutta sentezlenemeyen maddeleri sentezlenenlere tercih ederim. Yirmi iki olduğumda yaşlanmayı bırakacağım. Daha ileri yaşlarda görmeye degecek her şeyi çoktan gördüm. Yirmi ikiden sonra hayat, daha önce yaptıklarınızın tekrarından başka bir şey olmadığında yaşamak nasıl boğucu olurdu. Bunu bile bile büyümek ve yetişkin olmak niye? Çocuklardan nefret ederim; yine de en müthiş felaketin yetişkin olmak olduğunu düşünüyorum. Gerçek anlamda yaştan bahsetmiyorum. Bilenler ne demek istediğimi anlar. Anlamazdan gelmek isteyenlerse... keyfiniz bilir.

Yazık, yetişkinlik kendini yaşta belli eder, bu yüzden gerçek yaşımla aslında tamamen de alakasız değildir.

Sadede gelirsem, şimdikinden daha fazla yaşlanmayacağım. Yirmi ikiden fazlasına ihtiyacım yok. Artık kim olduğumu kanıtlayan kimlik kartı filan da taşımayacağım. Seyahatlere kimlik kartım olmadan çıkacağım, ehliyetsiz araba kullanacağım. Bugün, Jini beni bırakıp gittikten iki ay sekiz gün sonra, kendime söz veriyorum.

İnsanların yaptığı şeyler gözümde iğrenç ve aşağılık gelir. Niye sabah uyanır, gece uyurlar ki? Günde üç öğün yemezlerse dünyanın sonunun geleceğini düşünmek niye? Neden karşılaştıkları herkese gülümseyip selam verirler ve aslında düşündükleriyle ilgisi olmayan şeyler söylerler? Hem de bir an durup ne yapıyorum diye kafa yormadan. Neden nefret ettikleriyle görüşür ama sevdiklerine duygularını söylemeyi beceremezler? Yumuşak ciltleri sertleşmeye başladığında neden evlenirler, evlendiklerinde neden çocuk yaparlar, çocukları olduğunda neden ev alırlar ve cvlerini rezil, sıkıcı şeylerle doldururlar? Öfkeli olduğunda neden kırıp dökemezsin, kızdığında ya da hayal kırıklığı yaşadığında neden bir yerleri ateşe veremezsin veya nefret ettiğin birini öldüremezsin? Bazıları neden nefret ettikleri insanlara yapışır kalır ve sevdikleri insanları terk eder? Bu kuralları icat eden insanları biraz olsun adam yerine koymam.

Basit şeyleri severim. Genişleyen tüm hisleri severim. Dokunarak tanımlamadığım hiçbir şeye inanmam ve keyif vermeyen hiçbir şeyin varlığını kabul etmem. Ben bugüncüyüm. Hayatımın pusulası bu. Sevdığım her şey şu anda bunlardan ibaret ama daha fazla zaman verilse liste hiç bit-

mez. Dolgun bir his yığınınına dönüştüğüm anlarda, hissin yayıla yayıla aklı saf dışı bırakmasını seviyorum. Böyle anlarda sonsuzluk buluyorum. Bu cümleye özellikle tutkun değilim ama bu bir gerçek ve bu şekilde ifade edilmeli. Sürgünde olduğum boş bir sonsuzluk. Dağlık arazide devir saatini kırmızıya vurdurup son sürat sürmeyi seviyorum. Kafanızı sudan tam bayılmadan önceki an çıkarın, denemeye değer. Dünyaya olan nefretimi bir dans pistindeymişim gibi vücudumla dışavururum. Duygulara uyuşturucu ve alkolle müdahale edilmesini küçümserim. Bu çerçöpü kullanmadan yayılan her hissin arkasındayım. Jini'nin sessizliğini de severim. Hiçbir şey anlatmayan boş sessizliği severim. Jini'nin vücudunu gerçekten severim. O hiçbir şeyi kelimeler, kelimeler, kelimelerle anlatmaz. Hislerimin tam potansiyellerine kadar genişlediği bir halde öleceğimi biliyorum. Ama ben her ne kadar istemesem de uzun bir hayatım olabilir.

Yirmi iki olduğumda zamanı durdurmak için ıssız bir ada almayı planlıyorum. Bunun henüz uzağındayım ama bir şekilde ada sahibi olmanın yolunu bulacağım. Ancak o zamana kadar bu dünyada kalacağım. Bir zamanlar sahip olma takıntım vardı. Toydum. Ama bundan pişman değilim.

Yirmi iki yaşında hayatımın ikinci baharına adada başlayacağım. Uzun ya da kısa sürecek, bilemem. Adaya yanımda hiçbir şey ya da hiç kimseyi götürmeyeceğim. Olur da Jini dönerse... Bunu henüz ciddi olarak düşünmedim. Orada, müziksiz, ailesiz, arkadaşsız uzun bir ara vereceğim. Benden başka yetişkinler olmayacağı için çocuk doğmayacak. Adada her şeyden ve herkesten uzakta, tayfun,

tsunami veya başka bir doğal afet yüzünden aniden ölebilirim. Bunu isterim de. Koyu mavi suların sardığı terk edilmiş bir adada doğal felaket sonucu ölmek için yaşamayı göze alırım. Bir iki ıssız adaya baktım. Harita üzerinde bile olmayan bu adalardan birini muhtemelen alırım.

Jini'nin ortadan kaybolmasından sonra aklımdaki tek belirgin fikir bu plan oldu. Epeydir kafamda dönüp dursa da bundan kimseye bahsetmedim. Ama evi terk etmeden önceki gün çekimden dönerken Jini'ye söyleyeceğim tuttu. Gerçi ona anlatmamın tek sebebi de çekim yerinin küçük ıssız bir ada olmasıydı. Beni duymamış bile olabilir çünkü yüzünde her zamanki gibi şaşkın bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu.

Jini'nin yokluğu benim için dünyanın ışığını söndürdü. Ama bu karanlık dünyadan nefret etmiyorum.

Ada almak için paraya ihtiyacım olacak. Ve Jini geri gelmiyor.

Deniz Yosunu

En ufak tıkırtı sesini kaçırmayan kadının iki ay önceki o erken sabah saatinde açılıp kapanan kapıyı duymaması mümkün değildi. Ondaki kulaklar ancak çocukken terkedilen, sürekli yer değiştirerek büyümek zorunda kalan ve hayatta kalma telaşı içinde olan birinde görülürdü ve bu kulaklar bir hayvaninkiler kadar hassastı. Beş çocuğu oldu ama küçüklüklerinde ikisini kaybetti. Bu çok uzun zaman önceydi. Kapısı dışarıdan kilitli bir odada karbonmonoksit gazından zehirlenerek ölen çocuğu kızdı. İki buçuk yaşındaydı ve kadın sırtındaki daha küçük bir çocukla çarşıdaki pazar yerinde lahana satarken evde kimse yoktu. İkincisi erkekti ve doğumdan hemen sonra öldü. Bir saat yaşadı yaşamadı. Hayatta kalan en büyük kızdan bir yıl sonra doğmuştu.

Kendisi, “Çin lahanası almadan geçmeyin!” diye bağıran kızının çığlıklarını duymadığı için uzun süre kendini suçlamayı bırakmadı. Ne zaman o anlara geri gitse, garip bir şeyler sezdiğini ama buna aldırmadığını düşünmeden edemedi. Gençti ve bir boğaz daha doyurmak zorunda

olması onu korkutuyordu. Yine de iki buçuk yaşındaki kızın ılıklarını duymuş olma ihtimali yoktu. Sadece o böyle olmasını dilemişti. Çalıştığı pazar yeri ailesiyle yaşadığı kiralık odadan en az bir saat uzaklıktaydı. Bir zaman kendince cezalar uyguladı, kışlık giysiler giymeden dışarı çıktı veya gözleri kapansa bile yatağına uyumaya gitmedi. Ama bütün bu mutsuz hatıralar geçen zaman içinde canlılığını kaybetti. İkinci çocuğunun ölümüyle ilgili fazla hatırladığı bir şey yoktu. İlk kayıptaki kadar genç değildi ama hâlâ büyük bir yoksulluk içinde yaşıyordu ve kız ya da erkek olsun doğuracağı her çocuğı hâlâ endişeyle karşıliyordu. İki çocuğun kaybı talihsizliklerin sonu olmadı ama üç çocuğı bir şekilde hayatta kaldı ve en küçüğünün doğmasıyla hayat mücadelesi onun için artık bir dert olmaktan çıktı. Altı ya da yedi yıl önce ölen kocasının hatırası zihninde karanlık bir noktaya dönüşmüş, beyninin bir parçasını tıkayarak onu keder ya da vicdan azabından kurtarmıştı. Kadın herkesin hayatını dolu dolu yaşadığına inanıyordu ve insan ömrünü uzunluğuna ya da kısalığına göre yargılamıyordu.

Zamanla herkesten iyi duyar olmasının bir nedeni vardı. Kulakları bir türlü barışamadığı, hayatının en acı verici olayından sonra daha bile hassaslaştı. Doğruluğı kanıtlanamayan olay sonrasında duyması en üst dereceye kadar keskinleşti. Kadın kanıtlanamayan bir sesi kanıtlamaya çalıştığı için de dünyadaki seslere daha fazla dikkat kesilir oldu, duyma aralığı ve hassasiyeti arttı. Kulakları artık çocukların daha küçük olduğu ve ağlamalarını uzaktan bile duyduğu zamanlardaki kadar iyi değildi ama yine de ayarı çok ince yapılmış bir müzik aleti gibi çalışıyordu. Dünya-

daki her sesi duyabilirdi ve bu seslerin o kadar içine girmişti ki çoğu zaman bu dünyada değilmiş gibi görünürdü.

Kadın cennetin sesini, yerin altındaki sesi, havada yankılanan sesleri ve uzak şehirlerin uzak seslerini duyabildiğini düşünüyordu. En azından bu seslere yordduğu hiç durmayan gürültüleri duyardı. Ayağının altında çatırdayan toprağı, uzaklarda çöken ve kırılan bir şeyi ve yerin çok altında ileri geri yayılırken uğuldayan şeyleri duyabilirdi. Zihni hep başka bir yerdeydi, seslerin onu alıp götürdüğü yerlerde.

O sabah kapının açılıp kapandığını duymuştu haliyle. Ama kalbi diğerlerinin uyanmasından korktuğu için gümbür gümbür çarparken kıpırdamadan yatmaya devam etti. Huzur bulmuştu. Kaygılıydı ama huzur bulmuştu. Bu yüzden yine sırt çantasını topladı ve bir dağa tırmanmak için hazırlandı. Bu sefer birkaç gün kalacaktı.

İhtiyacı olan şeyleri sırt çantasına koydu. İki çift çamaşır, çeşitli meze ve baharatlar, şaşırtıcı incelikteki boynunu koruması için bir atkı ve yün şapka. Çantasına son olarak dürülmüş naylon örtüyle dolu kumaş bir torba sıkıştırdı. Eski sırt çantasını kış ortasında dağ yürüyüşüne çıkar gibi doldurmuştu. En küçük kızının aldığı kaz tüyü kalın parkayı üzerine giydi. Kışın başlarıydı. Dağların sıcaklığı kasım sonu gibi düşerdi. Dağlarda havanın dört ila beş arasında, hava ajansının bildirdiği gün batımı saatinden daha erken soğuduğunu biliyordu. Güneş battığında, yaklaşan karanlığı haber vermek için sisli bir dağdaki hayvanlar gibi uluma isteğini her seferinde son anda bastırırdı.

Kadın otobüse binmeden önce durağın önündeki dükkândan iki kalın mum satın aldı. Dağda geceleri ılık

gerekir. Kadının fenerdense mumu tercih ediyordu. Otobüse bindi ve tüm gece yatakta dönüp durduğu için uykuya daldı. Rüyalarında birisiyle kavga ediyor, onu itip kakıyor ve karşılığında o da itilip kakılıyordu. Bu biri ya oğlu ya da kocası olacaktı. Yüzünü kapattığı için bu kişinin kim olduğunu anlayamıyordu ama tüm gücüyle karşı koydu. Şafak sökerken öfkeyle uyandı. Gözlerini açtığında bütün gece bir asalak gibi kendisine yapışan kişi şafağın aydınlığında eriyerek yok oldu. Kadın kapıyı açıp "Defol!" diye bağırdı ama sesi çıkmayınca bu sefer onu el hareketleriyle kovalamaya başladı ve elini ileri geri savurmaya devam etti.

Ama kadın gözlerini açtı ve dağın tam önündeki durakta otobüsten indi. Tırmanmaya başladı. Hafta içi olduğundan dağda yürüyüşe çıkan fazla insan yoktu. Mesafeleri büyüğü sanatıyla nasıl kat edeceğini iyi bilen biri gibi hızla tırmanıyordu. Muhtemelen uzaktan görenler onun dans ettiğini düşünüyordu. Ellisine yaklaşan bir kadından beklenmeyecek kadar hafif ve esnekti. İri bir kaya parçasının önünde durdu, nefes alırken aşağıda sisler arasında uzanan şehre bakarak bir kahkaha attı. Amma tuhaf, çok çok tuhaf! Bir kahkaha daha attı ve dudaklarını büzdü. Zihnine dünya işleriyle ilgili sayısız görüntü düştü ve sonra kayboldu.

Kadın yeniden tırmanmaya başladı. Zirveye az bir yolu kalmışken kaşlarını çatıp durdu. Kulak kesildi ve mırıldanan insan sesleri duydu, tüm dağa yayılarak bir nevi iniltiyi andırıyordu. Buna duanın sesi derdi. Bir arada toplanan seslerden gelen belli enerjileri, bu belli tonlamaları dinleyip bir dağı diğerinden ayırt edebiliyordu. Hayatta girmemesi gereken yollara girmekte maalesef üstüne yoktu. Kadın bundan korkarak seçim yapmazdı. Hiçbir kistası yoktu, yolu herhangi

bir yol olurdu. O gün de batı tarafında rastgele bir yola girdi ve zirveye doğru tırmandı. Sadece iki molayla zirveye ulaştı.

Zirveden doğuya baktığında sabah güneşi dağın üzerinde yeni yeni yükseliyordu ama çoktan iki kadın gelmiş, bir kayanın üzerinde sırt sırta verip oturmuş ve birbirleriyle yarışarcasına durmadan dualar mırıldanıyorlardı. Bir adam başka bir kayanın üzerinde başını eğerek oturuyordu. İki kadın gövdelerinin üst kısımlarını aynı ritimle soldan sağa hareket ettiriyordu ama içlerinden biri Deniz Yosunu onlara doğru yaklaşırken kafasını kaldırıp, "Gelmişsin!" dedi.

Boğuk bir sesle geçiştirdi. "Evet, siz erkencisiniz. Sonra görüşürüz." Hangi vadi olursa olsun mutlaka tanıdığı birilerine rastlardı. Buraya ilk gelişinin üzerinden neredeyse on yıl geçmişti. Kadınlardan uzakta bir kaya seçti. Eğildi ve gözlerini kısarak kayanın gökyüzüne olan yüksekliğini ölçtü. Seçtiği kaya gökyüzüne doğru daha da uzun görünüyordu. Bu kadarı yeter der gibi kayanın üzerine çıkıp oturdu. Parkasına daha sıkı sarındı, atkısını ve şapkasını taktı, termosunu çıkarıp kendine sıcak çay koydu ve üfle-diği çaydan küçük yudumlar aldı. Sırt çantasındaki eşyaları topladı ve dua dediği kendinden geçme haline hazırlandı. Önceleri gido (dua) kelimesinin solunum yolu anlamında kullanıldığını sanıp bundan hoşlanmıştı. Hiçbir engele takılmadan nefes almanın özlemini uzun zamandır duyuyordu. Dağlara gelip gittikçe buralara gelen diğer insanları tanımış, aynı zamanda konuşması öğrendiği yeni kelimelerle çok daha akıcı ve ikna edici olmuştu. Farklı vadilerde duyup kaptığı kelimeleri kullanmaktan hoşlanıyordu. Uzun süre anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı ve sonunda sesini yükseltti. Emreden bir ses tonu vardı:

“Haykırışlarıma kulak verin! Güneyde Namsan, doğuda Seoraksan, aşağıda Hallasan, kuzeyde Baekdusan, ortada Jirisan, uzakta Everest, güneydeki kıtada Kilimanjaro, daha batıda Mont Blanc, haykırışlarımın dünya üzerindeki tüm kutlu dağlara yayılmasına izin verin ve bizim gibi dua eden bütün insanların birbirini duymasına, dünyanın mutlu bir yer olmasına...”

Kadının çatallı sesi, zirvede dua eden diğer tok, kuvvetli seslerden hiç geri kalmadan yüksek ve ahenksiz sesler arasına karıştı. Dilekler çocukların sağlığı, yatırımların kazanç getirmesi, kocanın terfi alması, daire satışları, hastalığın iyileşmesi, oğlun evlenmesi, kızın boşanması, metresin ölüp gitmesi, yeğenin üniversite sınavı ve daha birçok şey içindi. Kadın bazen fısıldadı bazen emreder ya da öfkesini boşaltır gibi sesini yükseltti ve gözlerini kapayarak ileri geri ve sağdan sola sallanmaya, sonra diğerleri gibi yavaş yavaş duasında kaybolmaya başladı:

“Kuzeydoğu Seul’daki bir ailenin dün yaşadığı talihsizliği bileniniz var mı? Nasıl fena bir şey olduğunu tüm dünya duysun diye buraya geldim. O zavallı ailenin başına neden böyle bir şey geldi? Tüm aile sebepsiz yere katledildi. Daha ağzı süt kokan oğul eline bir çekiç bir de çivileri aldı. Hepsi para yüzünden. Gözünü bile kırpmadan ailede kim varsa öldürdü. Ah, bırakın cezasını çeksin, öyle bir çeksin ki dünya üzerinde bir daha böyle şey olmasın! Hak ettiğini bulsun. Çocukları çadırdaki uyurken arabalarıyla etrafı görmeye çıkan çiftin geçen seneki selde akıntıya kapılıp gitmesi de aklımdan çıkmıyor. Durmadan onları düşünmem çocuk yüzünden olmalı, ah o suda sürüklenip giden çocuk. Zavallı şeyler, bu ne perişanlık, bu nasıl bir kahr. Selin kapıp

götürdüğü çadırdaki çocuk öyle küçüktü ki. Çocuk güzel cennet bahçesine alınmış mıdır acaba? Zavallı şeyler, insafsızlık insafsızlık, çocuk kurtarılmış olsun ah lütfen kurtarılmış olsun. İki elimi birleştirip bunun için yakarıyorum.”

Kadının haykırıışları bir komşuyla ya da kendiyle konuşur gibi yüksek perdeden devam etti. Bazen kayanın dibine tükürmek için ara veriyor, sonra coşkulu konuşmasını sürdürüyordu.

“Bugün özellikle dünyanın birçok kıtasında savaşırken ölen ya da açlıktan ölen zavallı insanlar için dua ediyorum. Bırakın, yalnızların çığlıkları uçsuz bucaksız yeryüzünde yayılsın. Beni kurtarın ve onları kurtarın; iyilik eden iyilik, kötülük eden kötülük bulsun ve bu acı dolu kalp huzura kavuşsun. Sana hepsinin ismini vereceğim, tut ellerini onların, tek tek al ve yanı başına oturt ki...”

Kadın isimleri çabucak ve içtenlikle haykırmaya başladı, sadece soy isimlerini hatırladıkları da oldu ama sabah güneşi kafasının tepesini ısıtana kadar devam etti. Bazı isimlerde bir sırrı söyler gibi sesi sakinleşti. Duada birçok yabancı isim de vardı. Arada bir çantasından buruşmuş bir kâğıt parçası çıkardı ve kızarmış gözlerini kırparak biçimsiz el yazısıyla yazmış olduğu isimleri hikâyeleriyle birlikte bir çırpıda okudu.

Mücadele zihninde yanıp sönen görüntülerin zorlamasıyla sabah boyunca sürdü. Kadın Kore Yarımadası'nın kuzeyinden güneyine, doğudan batıya ve tüm dünyada yıkıma, ahlaksızlığa, adaletsizliğe ve yozlaşmaya yenik düşenlerin isimlerini haykırdı. Hatta kendisi için, onlardan biri olduğu için acı acı ağladığı da oldu. Arada sıcak çayını yudumladı ve zaman zaman gözyaşlarına boğularak, zaman

zaman hıçkırıklarla ağlayarak isimlerini seslendiği talihsiz insanlar gözlerinin önündeymiş gibi çaresizlikle haykırdı. Onun kadar keskin çığlıklar atan başka bir kadın yanına geldi ve onu kolundan tuttu. Böylece kadın zamanın kendisinden bağımsız aktığı trans halinden çıktı.

“Neden bizimle birlikte yemiyorsun?”

Farklı farklı vadilerden bir araya toplanmış ufak bir grup rüzgâra siper olan büyük bir kaya oyuğuna yayılmış ve getirdikleri yiyecekleri ortaya sermişlerdi. Pişmiş pirinç, Kore turşusu, soya sosunda haşlanmış biftek, salatalık turşusu, küp küp kesilmiş turp turşusu, tavada kızartılmış ançüez, yosun, elma, mandalina ve tuzlu balık yere gelişigüzel serilmişti.

“Kızından haber var mı?”

“Hayır!” Dudaklarını büzerek onları tersledi. “Bir şey olacağı yok, içiniz rahat olsun,” dedi.

“Endişelenmek istediğimizden değil. Sadece senin için üzülüyoruz.”

Diğer kadına dönüp, “Benim için niye üzülüyorsunuz ki? Daha aptalca bir şey söyleyemezsiniz,” dedi.

“Güzel bir yüzün var ama ağzın bozuk.”

Yemeklerini çabucak yediler ve herkes içlerinden birinin çantasından çıkan yoğurt kaplarından aldı. Termostaki çayın içine hazır kahve karışımı döktüler ve birer yudum aldıktan sonra yerlerine döndüler. Kadın bu sefer de yüzü tam doğuya dönük şekilde oturdu ve gözlerini kapalı tutarak ritmik bir sesle fısıldamaya başladı:

“Eski günler geçti gitti, eski dünya geçti gitti, gece son bulmadan önce kederler ve acı hikâyeler tüm dünyaya anlatılacak, gerçek çıkacak ortaya, dünya parıldayacak, hay-

vanlar ve bitkiler canlanacak, insanın kaderi belirlenecek ve her yaralı kalp iyileştirilecek, kırılmış ne varsa onarılacak, tüm anlaşmazlıklar çözülecek, cehennem azabı bitecek ve lanetliler cezalandırılacak, kuşlar çiçeklerle gökyüzüne uçacak, kutsal gün müjdelenecek, kederli dünyanın sonu gelecek, bu zayıf ve ışıksız gözler her şeyi görecek, yoz dünya bir bahar günü vadiden gelen suyla yeraltındaki su kadar temiz olacak, yaşlı vücutlar bir bebeğin vücudu kadar saf ve yumuşak, ılık ve güçlü olacak, \$\$\$ bebeğim \$\$\$, uyu bebeğim uyu..."

Kadının sesi yatıştı ve kelimeleri birbirlerine karıştı, anlaşılmaz oldu. Güneş batarken insanlar dağdan inmeye başlıyordu. Dağlarda hep olduğu gibi karanlık etrafı birden sardığında, zirvede iki kişi kalmıştı. Kadın ve onunla aynı yaşlarda, uzun süre aynı konumda oturmaktan kaskatı kesilen bacaklarıyla topallayarak sırtında çantasıyla yaklaşan başka bir kadın.

"Gece kalıyor musun?" diye sordu diğer kadın.

"Evet. Naylon örtünü getirsene. Seni sarayım."

İki kadın gergin ve uyuşuk vücutlarıyla kayalar arasındaki bir çukura yerleşti. Kadın sırt çantasından iki mum çıkardı ve yaktı. Sonra diğer kadının sırt çantasından naylon örtü yığınını çıkardı, kadının vücuduna altı yedi kez titizlikle doladı ve çözülmemesi için iyice bağladı. Sonra sırt çantasından kendi naylon örtüsünü çıkardı ve vücudunu sardı. İki kadın da ayaklı kozalağa benzemişti. Birbirlerine bakınca kahkahalara boğuldular ve gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmeye devam ettiler. Naylon örtüleri vücutlarına dolamak için kullandıkları ellerini kozalağın içinde kavuşturdular ve gece duasına başladılar. Şimdi şiddetli

gece rüzgârına rağmen donmadan tüm gece ayakta kalabilirlerdi. Hatta dua sırasında uyuklasalar bile sabah güneşin doğuşunu göreceklardı.

Denizkulağı

İsmim Kim Chanhee ve Jini'nin dönmesini bekliyorum. Bu dünyada Jini'nin geri gelmesi için benden yani Denizkulağı ya da Kim Chanhee'den daha fazla yanıp tutuşan kimse yok. Ailenin geri kalanı sadece onun dönüşünü bekler gibi davranıyor. Benim durumum –bekleyişim– farklı. Son saatlerinde gerçekten neye inandığını anlamaya çalışan birinin bekleyişı gibi. Ve böyle beklemeye de hakkım var.

Jini'yle sekiz yıl önce tanıştım ve Jini'yi bugün olduğu kişı yapmam altı yılını aldı. Bu ailede kimse aksini söyleyemez. Jini'nin hamuruna karışan tutkuyu, acıyı, ıstırabı ve mutluluğu kimse bilmez. Bunların hepsi benim; ve benim, sadece benim oldukları gerçeği varlık sebebimi oluşturuyor. Acı büyüktü ama mutluluk ondan iki kat büyüktü. Jini gülümsedi mi ıstırabım önemsiz bir şey olur, yok olup giderdi. Jini benim ailem ve evrenim, o benim işim, aşkım, çocuğum. Yaratmanın mutluluğunu bilirim. Jini tüm mutluluğumun kaynağı. Şimdiye kadar hiçbir vücutta Jini'nin vücudunda bulduğum ifadelere, hatlara, o aynı etkiye

rastlamadım; onunki kusursuz keyfi taşıyan bir vücut. Hareket ettiğinde ya da kendini olduğu gibi bir ifade ve buna eş içsel öz yaratmaya verdiği Jini etrafında öyle bir hava yaratır ki, bunun gibi bir şeye kimsede rastlamadım.

Bugünkü Jini'yi ben yaptım ama dürüst konuşmak gerekirse Jini de bugünkü beni yaptı. Bugünkü ben Jini'yle birlikte oluştu ve onun sayesinde kimsenin sahip olamayacağı bir bilgiğe ulaştım. Bunu yadsımayacak kadar düşünceli, bu kadar saygılıyım.

Tanışmamızdan önce Jini yalnızca Yi Jina'ydı ve ben de yalnızca Kim Chanhee'ydim. Tanışmamızdan sonra o Jini, ben de Denizkulağı olduk. Bir gün avcuma şöyle yazdı: "Sana Denizkulağı diyebilir miyim?" Kafamı salladım, tabii dersin. Jini'nin insanda hâlâ şefkat uyandıracak kadar narin ve ufak avcuna yazdım ve kulağına fısıldadım. "Tamam, artık ben senin Denizkulağınım." Sessiz konuşmalarımıza henüz alışık değildim.

Bana bu ismi verdiğinde, insanlar ondaki konuşma bozukluğunun zaten ilerlemiş olduğunu söylediler. Arada sırada ağzından bir ya da iki kelime çıkıyordu sanırım ama doğru hatırlamıyor da olabilirim. Ne olursa olsun, o sırada çoktan evdeki odalardan birine yerleşmiş bir misafir ve ailenin bir parçasıydım.

Birbirimizin avcuna yazarak anlaşıyorduk. Jini'nin narin parmakları avcuma küçük daireler, çizgiler ve noktalar çizdiğinde bu çok hoşuma giderdi. Avuç yazısının iyi bir yönü vardı; birbirimize sadece mutlaka gerekli şeyleri söylüyorduk. Alışıkça kelimeleri bitirme ihtiyacı bile duymamaya başladık. Stenografide olduğu gibi Jini ve ben de birbirimizin mesajlarını ilk sessizden bakıp okuyabiliyor-

duk. Gerisi ağızlarımız ve gözlerimizle hallediliyordu. Ben Jini'nin gözlerini nasıl okuyacağımı öğrendim, Jini de benim dudaklarımı okumayı. Ama çoğu durumda gözlerini okumama bile gerek kalmazdı. Jini'den kokular, renkler ve şekillerle yayılan bir şey varmış gibi ondaki her değişikliği, her kederi ve mutluluğu okuyabilirdim. İşte bizim böyle bir ilişkimiz vardı.

Doğrusu Jini'nin ufak kısa parmaklarla avcuma biçimsiz harfler çizdiği günleri özlüyorum. Keşke o zamana geri dönebilseydim. Jini sayesinde annelik sevgisini öğrendim. Deniz Yosunu'nun annelik sevgisi hayvani ve ilkeldiyse, benim Jini'ye aktıığım annelik sevgisi, yanılmıyorsam, ihtiyatlı ve akılcıydı. Yoldaşlığın ya da kardeş sevgisinin ötesindeydi. Bu durumda nasıl olur da Jini evden giderken bana bir şey söylemez? Şu anda aklımı daha fazla bulanıran başka bir şey yok ve Jini yanımda değil. Aramızdaki bağ ne zaman çatlamaya başladı?

Jini'yi ilk gördüğümde, parıldayan gülümseyişiyle bu küçük kızın içindeki ünlü çocuk modeli fark etmem çok zaman almadı.

Beni tanımadan önce Jini ilkokula giden, biraz tembel ve okulu pek sevmeyen bir kızdı. Beceriksiz ve cahil anne babanın en küçük çocuğuydu. Anne baba çocuğun reklamlara çıkarak kazandığı parayla kendilerini yoksulluktan yavaş yavaş kurtarmaya başlamıştı ama hayat mücadelesi yine de sürüyordu. Benim durumum da onlardan daha iyi değildi, doğrusu. Erkek arkadaşımı ve işimi yeni kaybetmiştim ve anne babamın boşanmasından sonra baba evinden ayrıldığımdan beri yalnızlık beni ilk kez bu kadar zorluyordu.

Jini'yle hayatlarımızın birbirine perçinlenmesi için bir yıl daha geçmesi gerekecekti. İşten ayrıldıktan sonra, meslektaşlarım gibi geçici işlerde çalıştım. Biraz bezmiştim ve şehrin sarı kum fırtınası tozuyla kaplandığı bir öğle sonrası Jini'yi görmeye gittim. Bir tesadüften ibaret değildi. Jini'yi ilk gördüğümde, onu eve götürmüştüm ve daha sonra aynı çevrede halletmem gereken bir iş olunca onu ikinci kez görmeye gittim. Onu görmeye gitmemin nedeni, ilk karşılaştığımızda gözlerimin önüne serdiği o gülümseyişiyle yeniden güçlü hissetmek isteyişimdi. Jini'yle okulundan sonra bir ya da iki saat geçirmeyi düşünüyordum ama o gülümseyiş hayatımda kaçınılmaz olmuş ve bir yıl sonra beni ailenin bir parçası yapmıştı. Başta evlerindeki oda da kalan bir kiracıydım ama bir yıl sonra seve seve Jini'yi büyüten ve eğiten kişi olmayı kabul ettim. Hayallerim ve mutluluğum şimdi yaşadığımız evle hiç alakası olmayan o ufak ve izbe yerde büyümeye başladı. O çevre artık bir alışveriş merkezi oldu ve eski evden en ufak bir iz kalmadı ama yatıştıramadığım bir özlemle sık sık oradan geçiyorum.

Jini'ye şans getirdiğime inanıyorum. Söylemeye gerek yok belki ama Jini de benim şansım oldu. Bana incelik gösterenleri asla unutmam. Jini'yle yaşamaya başladıktan sonra ikimizin de başına birçok güzel şey geldi. Jini'nin meşguliyeti arttı ve bugün olduğu kişiye dönüştü ve ben de hep yapmak istediğim ne varsa onlarla ilgilendim. Kötü şeyler de olmadı değil tabii. Jini'nin babası ben tam onların yanına taşınmadan önce öldü. Ama birinin ölümü sadece talihsizlik midir? Kimse bundan emin olamaz. Rüyalarım da bazen hepimiz –Köpekbalığı, Denizyıldızı, Deniz Yosunu ve ben–

Jini'nin vücuduyla beslenen etoburlara dönüşüyoruz. Ama Jini'nin küçük bedeni ne hüzünlüyor ne yok oluyor ve biz de rüyalarımızda beslenmeye devam ediyoruz.

Jini'yle ilk kez karşılaşacağım gün bir erkeğin ihanetine uğramış ve terk edilmişim. Yirmi beş yaşında, genç ve tecrübesizdim. Haftada üç gün şehrin dışındaki bir eğitim kurumunun medya kütüphanesinde çalışıyordum. İşimin büyük bir kısmı kütüphanedeki kasetleri düzenlemek ve ödünç vermektir. Haftada üç kez iade edilen kasetleri sıraya koyuyor, yeni malzemeleri kategorilerine göre raflara diziyor, bunlara başlıklar ve kısa bilgi notları ekliyordum. Adam haber vermeden aceleyle yanıma geldiği gün yeni bir dil programını gözden geçiriyordum. Bölümün müdürüydü ve iki senedir görüşüyorduk. Hızlı adımlarla yaklaşıırken bir taraftan da öfkeli bir tonda seslendi. "Kim Hanım, sizinle bir dakika konuşmamız gerekiyor."

Hem ses tonu hem resmiyeti birazdan olacak şeyin etkisine ve saçmalığına işaret ediyordu. Ortam yeterince gülünç değilmiş gibi, İngilizce dil kasetinden farklı tonlamalarda "Beni seviyor musun?" kelimeleri ardı ardına tekrarlanıyordu.

Engibeli bir tepeye çıktık. Oradaki küçük bir kayanın üzerine oturduk ve birbirimize ya bağırıp çağırdık ya da aşk sözcükleri fısıldadık. O hangi sözcükleri kullandı hatırlamıyorum. Meselenin özü, görüştüğü başka biri vardı ve artık birlikte olamazdık. Onu anlayabileyim diye herhangi bir açıklama yapmadı ve konuştuğumuz süre boyunca yüzündeki rahatsız bir ifade, sona ermesi bu türden açıklamalara bağlı insan ilişkilerinden öylece nefret ediyorum, der gibiydi.

Başka bir şey söylemeden aşağıya indi ve ben de yüzümü ellerimin arasına gömerek ağlamaya başladım. Parmaklarımın arasından onu gözlüyordum ama arkasına bir kez bile bakmadan küçük vadiyi terk etti ve gözden tamamen kaybolduğunda yüzümü iyice kollarımın arasına gömdüm.

Hatırlamak istemediğim bir sahne. Ama iki yılın sonunda biten bu şapşalca aşk artık umurumda değil. Asıl anlatmak istediğim beni hayatıma anlam katan bir dünyaya götüren karşılaşma. Öyle bir karşılaşma ki, kaç kez anlatırsam anlatayım beni aynı şekilde mutlu ediyor.

Birinin beni izlediğini hissedip yüzümü kaldırdım. Kvardaki bir ağacın gölgesinde bir kız çocuğu dikilmişti ve baş döndürücü bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Daha az önce kimse yoktu, ama işte eteği minicik külotu gözükcek kadar yukarı kıvrılmış bu kız çocuğu bana bakıyor, ayağıyla suya vurup duruyordu. Benzersiz incelikteki kumsuz boynu dikkatimden kaçmadı. Kız, çıkarmış olduğu yeşil gömleği yeniden gözlerini benden ayırmadan üzerine geçirdi ve yanıma geldi. Tuhaf ve zor anlaşılır bir sesle, "Ağlama. Biri canını mı yaktı?" dedi.

Ses tonu o an nasıl bir şeye dönüştü tam olarak hatırlamıyorum ama nazik olduğu ve tüm üzüntümü alıp götürdüğü aklımda kaldı. Bana söylediği sözcüklerse capcanlı hatırımda.

"Biri boynunu mu sıktı?"

Uzun zamandır aklımdan çıkmış olan bu sözcükler, Jini şimdi yanımda yokken tamamen yeni bir anlam kazanarak kendilerini hatırlatıyorlar. Yanımdayken onu düşünmek zorunda değildim. Jini düşüncemin ta kendisiydi. Küçük bir kız çocuğunun anlamsız gevezeliği olarak görmezden

geldiğim sözcükler onunla beraber yaşadığım yedi yıldan sonra daha bir açıklık kazandı. Işıl ısl gülümserken aslında yardım et bana mı diyordu? Toydum, kendi derdime gömülmüştüm ve onun gülümseyişindeki gizli mesajı kaçırmıştım. Jini artık yanımda olmadığı için, geçmişin telafî edilemez pişmanlığı bir acı girdabı gibi üzerime üzerime geliyor.

Jini'yi bekliyorum. Geri gelecek. Bir gün "Jini gülümseyişi"ni yaparak önümde dikilecek ve bu, konuşmak için yanıma ilk kez geldiği günkü gibi, hiç beklenmedik bir anda ve aynı şekilde, ben belki bir caddenin köşesinden dalgın dalgın dönerken ya da gözlerimi kapayıp yeniden açtığım kısacık bir an içinde olacak. Birlikte saf mutlulukla kendimizden geçeceğiz. Mutluluk tam önünüzde dururken sırt çeviremezsiniz ve orada değilmiş gibi davranamazsınız. Denizkulağı'nın ya da Kim Chanhee'nin tarzı bu değil. Jini'yi dört gözle bekliyorum. Jini'yi bulacağım.

İKİNCİ BÖLÜM

O bunların hepsini tek bir iniş olarak hatırlıyordu.

Bedenine suyun sıcaklığı,
rengi ve temasıyla gelen
sınırsız bir hafiflik gibi.

Deniz Yosunu'nun rahmine
düşer gibi denize girdiği an
yolculuğa çıkma planları
kusursuza yakın bir güvenle
son noktaya ulaşmıştı belki.

Bir gün, kapıdan  ıktı

Bir sabah pencerenin altından gelen ve gitgide uzaklaşın m ziğın sesine uyandı. O ılık ilkbahar günü dışarı bakınca elinde taşınabilir bir teyple ağa lığ  doğru yürüyen bir erkek çocuğunu arkasından gördü. Çocuğın pantolonu dizlerine kadar kıvrılmıştı ve diğ r elinde taşıdığı balıkçı ağıyla nehre balığı gitmiş ve şimdi de oradan geliyormuş gibi bir hali vardı. Bu görüntüyü daha önce nerede görmüştü? Zaman zaman aklına gelen güzel görüntülerden biri de buydu. Çocuğın yüzünü görmemişti tabii. Ama kaygısız yürüyüşünü, kırmızı ufak teybini ve aletten yayılan tempolu şarkıyı hatırlıyordu.  ocuk içeri girdikten sonra ağa lığın gittikçe karardığını hatırlıyordu. Akan her şey, şeffaf olan her şey onu mutlu ederdi.  oğ  şey akardı ama hepsi şeffaf değıldi. şeffaf şeylerin  oğ  da akmazdı. Sesler, su ve hava birlikte akmaya başladığında bedeninde bir ışığın açığı çıkacağını biliyordu. Onları çağırmaya her zaman hazırđı. Onlarla cildi nefes alır ve kan akışı hızlanır, unutmanın rahatlığını onlarda bulurdu. Bu onun silahıydı. Soluksuz kaldığında, kalbi kırıldığında, yok olabilirdi.

Gözlerini yumup gülümsediğinde, başka bir yerdeydi, onu mutlu eden bir görüntüde ya da anda. Ancak ondan sonra uykuya dalabilirdi, zamanı ya da mekânı önemsemeden.

Gözlerini yeniden açtığında, müzik yerine yağmur sesini duymaya başladı. Kendisi için gitme vakti olduğunu fark etti. Vakit gelmişti ve bunu dün de olsa yarın da olsa anlayacaktı. Tanıdığı, bildiği her şeyi geride bırakma kararının yağmur sesiyle bir ilgisi yoktu. Yağmurlu bir gün yola çıkmak için en iyi zaman değildi. Ama yağmura aldırımıyordu. Onlarca hatta yüzlerce kez gitmeyi hayal ettiğinde yağmuru hesaba katmamıştı. Ama tereddüdü uzun sürmedi ve onu kararından vazgeçirecek kadar kuvvetli değildi.

Karar bir anda verilmişti. O gün. O âna kadar yaşadığı hayata, ki pek de uzun sayılmazdı, sessiz bir kederle geri dönüp baktı. Bilmeden kusur işlemiş biri gibi. Gözlerinin önüne tanıdık yüzler düştü ama o usulca onlara veda etti.

Aslında neden üzüldüğünü bile anlayamadı. Mutsuz değildi, mutlu da değildi. Kendini her zaman bitmek bilmez işlerin içinde bulmuş ve bu yüzden mutluluk ya da mutsuzluk gibi şeyleri düşünecek zamanı hiç olmamıştı. Doğrusu kendini çevresindekilerin yaşam mücadelesine adanmak uzun bir süre onun küçük mutluluğunun kaynağı olmuştu. Ama artık yapabileceği başka bir şey kalmadı. Onu çekiştiren yüzlerin gücü kararını değiştirmesine yetmezdi. Düşünceleri bir an Deniz Yosunu'nun yüzüne kayd ve üzüntüsüne bu yüzün neden olduğunu anladı. Ama duyduğu üzüntüyü ne kendisinin ne Deniz Yosunu'nun ne de başka birinin geçirebileceğinin içten içe farkındaydı. Ne zaman doğum anını, dünyaya düştüğü ânı düşünse bu kaçınılmaz keder gelip yakasına yapışırdı.

Şafak yaklaşmaktaydı ama hâlâ geceydi. Yola çıkmak için gece de iyi bir zaman değildi. Ama yolculuğuna başka bir vakitte çıkabileceği asla aklından geçmemişti. Kendini çoğunlukla bir ilkbahar gecesini, bulutların gizlediği ayın altında yürürken hayal etmişti. Ama ilkbaharları hep iş gücüyle geçmiş, gidişini düşünmeye fırsat bulamamıştı. Geceleri de ertesi gün başarması gereken şeylerin endişesini yaşayan bedenini rahatlatmak için biraz uyumaya çalışması gerekiyordu. Ama önemli değildi; nasılsa bahar gelmeye devam edecekti. Bir acelesi yoktu.

Yola çıkmaya birdenbire karar verdiğini söylemek doğru olmaz. Gidişinde kendisinden başka birinin daha payı olduğunu biliyordu. Evden biri bir süredir gecenin geç saatlerinde kapının kilidini açıyordu. Evde kendisinden başka dört insan yaşıyordu ve kapıyı açanın kim olduğunu öğrenmek istemiyordu. Kapıyı kilitleyen ve sonra açan elbette aynı kişi olabilirdi. Ama mantıken kapıyı açan biri kapıyı kilitleyen biriyle aynı şekilde düşünmüyordur. Kim herkes uykudayken gizlice tüm kapıları açmaya kalkardı?

Bu işte Denizyıldızı'nın parmağı varsa, geceleri şehrin boş caddelerinde dolanmak için gizlice evden çıkıyor olabilir. Jini, Denizyıldızı'nı titreyerek ok gibi caddelere fırlarken hayal etti. Denizyıldızı'nın uykusuzluk hastalığı olduğunu biliyordu. Aslında tüm gece ıslak bir yolda araba sürüyor da olabilirdi. Jini sabaha kadar süren gezintilerinde artık Denizyıldızı'na eşlik edemezdi. Yoksa Denizkulağı mıydı? Eğer öyleyse, Denizkulağı onu her gece kapının dışında bekliyor olurdu. Denizkulağı birlikte seyahate çıkmalarını çok istemişti. Sadece ikisinin olduğu bir seyahat, capcanlı, bir daha yapamayacakları türden bir seyahat

olsun istemişti. Denizkulağı mıydı sahiden? Öyle bile olsa ne çıkardı? Jini daha fazla düşünmeye devam etmedi. Birden gece kilitli kapıyı kimin açtığını, ufak bir jestin ne kadar önemli olabileceğini fark etti. Kendinde olduğu zamanlarda, yumulu gözleriyle Deniz Yosunu'nun yüzüne oturan belli belirsiz gülümsemeyi hatırladı.

Evet, mutlaka oydu.

Yatağın altından bir valiz çekip çıkardı. Bu yolculuğu uzun zamandan beri planladığını fark etti. İçinden her geldiğinde, yatmadan önce valize ihtiyaç duyacağı bir şeyler koyardı. Şimdi tek yapacağı şey valizin içinde altüst olmuş bu eşyaları sıraya koymaktı. Fotoğraf turuna çıktığında yanına aldığı mavi, tren desenli valizinin hemen yanında aynı renk ve desende, yatağın altına iyice saklanmış başka bir valiz vardı.

Gitmeden önce hiç iz bırakmadı. Hiçbir iz silmedi de. Yatağının yanındaki duvarda asılı duran beyaz tahta, programlarla doldurulmuştu. Bir kez bile şikâyet etmeden, hiç zorluk çıkarmadan yerine getirdiği yoğun programına her zamanki kayıtsızlıkla baktı. Her şeyi olduğu gibi bıraktı. Programını silmedi mesela.

Her gün Köpekbalığı'nın ve Denizkulağı'nın gözetiminde saatlerce süren uzun eğitimler programının bir parçasıydı. Defalarca nefes, yürüyüş, gülümseme, ellerini kaldırma alıştırmaları ve ifade çalışmaları yapardı. Üst üste birçok kez aksesuar ve kıyafet de denerdi. Yiyemeyeceği şeyler, yapamayacağı şeyler uzun uzun listelenmişti. Yoğun, anlamsız rutini gıkını çıkarmadan yerine getirirdi. Tüm bunların önemsizleşeceği bir zaman geleceğini biliyordu ve belki de çoktan gelmişti. Ama bu dünyada sayı-

ları her ne kadar fazla olmasa da yararlı şeyler anlamsız jestler yüzünden olurdu. İnsanların ne istediğini biliyordu. İnsanların arasında sessizce otururken şeylerin özünü keşfederdi. Ondan sergilemesi beklenen durum, sınır, özne olurdu. Bunun nasıl olduğunu o da bilmezdi. Kendisi için bile bir gizemdi.

Çekimlerin son aşamasında hep bu âna dönerdi. Ama uzun ve bezdirici alıştırmalar tamamen de anlamsız değildi. Bazı insanlar yaşadıklarından emin olmak için belli şeylerin varlığına ihtiyaç duyar. O da kendi isteğiyle insanlar için o şeyler oldu. Bir duvarın dibine yığılmış karman çorman eşyalara baktı. Kendisiyle ilgili kayıtlar. Denizkulağı hepsine kendi eliyle başlık ve tarih koymuştu. Hoşça kalın, karanlık kasetler. Bunların hiçbirine valize koyacağı şeyler listesinde yer vermemişti.

Zavallı Denizkulağı. Evden ayrıldığı sabah aklına takılan kişi Deniz Yosunu, Köpekbalığı ya da Denizyıldızı değildi. Hayatının gidişatını onunla birlikte, onun yüzünden değiştiren Denizkulağı için bir an üzüldü. Denizkulağı hep sahip olamayacağı şeyleri isterdi. Denizkulağı'nın başına sık sık sadece tesadüf olamayacak şeyler gelirdi. Denizkulağı güneşli, pırıl pırıl bir gün olsun istemişse ertesi gün mutlaka bulutluydu. Denizkulağı'nın istediği hiçbir erkek duygularına karşılık vermezdi. Denizkulağı istediği şeyleri hiçbir zaman elde edemezdi ve dik başlı olduğu için asla onun olmayacak şeyleri isterdi. Denizkulağı mutlu olmak istiyordu ama bu arzu o kadar kuvvetli, o kadar keskindi ki başına dert açıyordu. Denizkulağı mutluluğa olan ihtiyacından dolayı hep mutsuzdu. Hoşça kal, Denizkulağı. Seni bir daha ne zaman görürüm, diye düşündü.

Odadan henüz çıkmamıştı ama oda daha şimdiden ona ait değildi. Oda hiçbir zaman ona ait olmamıştı. Dünyadaki hiçbir şey hiçbir zaman ona ait olmamıştı. O, Deniz Yosunu'nun en küçük kızı, hiçbir zaman Deniz Yosunu'nun kızı değildi. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Bazen tüm bu insanlarla nasıl olup da böyle yakın ve güçlü ilişkiler kurduğunu merak ederdi. Onlarla ıvır zıvır şeylerden başka paylaştığı bir şey yoktu: bazen belli bir mimik, yüzün belli bir kısmı veya bir ayağın biçimi ya da tırnaklar.

Gerçi onlarla aynı çatı altında değil de başka bir yerde karşılaşmış da olabilirdi. Onları bir sokak arasında görmüş olabilir veya bir trende yanlarına oturmuş olabilirdi ve Denizkulağı'nın yaptığı gibi onları sever, yanlarında yaşardı. Sevginin onun için anlamı buydu. Böyle bir sevgi yüzünden kararından geri dönemezdi. Çok geçmeden onun yokluğunu unutacaklardı. Dünyada üstesinden gelinemeyecek hiçbir şey yoktu.

Ama... Önce odasının kapısını sonra ön kapıyı açarken ve dış kapıdan çıkarken biri uyanıp onu durdurmaya çalışmış olsa odasına geri dönebilirdi. Tüm samimiyetleriyle ona bu şekilde dışarı çıkmanın tehlikelerini anlatırlardı ve o da geri dönerdi, ama tehlikeli olduğunu kabul ettiği için değil karşısındakilerin onu durdurma isteği kendisinin gitme isteğinden daha kuvvetli olduğu için. Onun çıkacağı yolculuğun şekli buydu. Plan yapmadan, sadece vakti geldiği için gidecekti. Yola ne vakit çıktığının bir önemi yoktu.

Aslında onun için nereye gittiği de fark etmiyordu. Öyle düşler kurmamıştı; ha ev ha sokak, ha dışarı ha içerisi. Bunu öğreneli uzun zaman oluyordu. Ve bu yüzden hiç direnmeden geri dönerdi. Her zamanki gibi programında

ona biçilen rolü oynardı. Bu şekilde hüyüyebilirdi; önce ünlü genç bir model sonra olgun bir kadın; hatta gittikçe daha fazla tanınabilirdi ve bedeni kırısmaya başladığında unutulurdu. O insanlardan biri gibi ölebilirdi. Ölüm, onun gözünde her zaman uzun, zor bir mücadelenin sonunda gelen bir hafiflik, bir rahatlamaıydı.

Ama işler farklı şekilde gelişti. Çok garip. Odasının kapısını, ön kapıyı ve dış kapıyı açtı sonra kapadı ve kimse uyanmadı. Her zaman başka biriyle içeri girmiş ya da dışarı çıkmıştı ve şimdi geceleri her zaman kilitli olduğuna inandığı kapıların bu kadar kolay açılmasına ve bu kapılardan hiçbir zorlukla karşılaşmadan çıkılabilmesine şaşırdı. Kapılarda ses emici bir mekanizma takılıydı sanki; o denli sessizce açılmışlardı. Onu şaşırtan aslında kapılar değil, her zaman oturma odasının bir köşesinde duran yüzşüz prova mankeniydi. Üst bedeninin bir kısmı mankenin garip, biçimsiz bir şekilde öne uzanmış kollarından birine takıldı. Hantal plastik vücutla birlikte yere düşmekten son anda kurtuldu. Prova mankeni çok uzun zamandır oradaydı ve Denizkulağı Jini'nin o gün giymesi gereken şeyleri hep ona asardı. Mankenin kafasının ne zaman koptuğunu hatırlayamadı. Denizyıldızı bir keresinde onun yüzüne siyah renkli bir kalemle yanaklarına inmeyen iki iri gözyaşı damlası çizmişti. Baş bedene bağlayan kaba bir metal parça eskiden başın olduğu yerden öne fırlamıştı. Usulca bedenini ondan ayırdı ve prova mankeninin yanından geçip gitti.

Bu kadar. Başka bir şey olmadı. Ses çıkarmadan gittiyse bile bu huyuydu zaten. Kamera önünde olmadığında hep sessizce yürürdü ve kendini defalarca katlayıp cebinde taşımak isterdi sanki. Üçüncü kapıdan çıktığında hiç

tereddüdü kalmadı. İzlediği bir plan yoktu. Öylece, içeri girer gibi, dışarı çıkmaya karar vermişti. Şimdi durup düşündüğünde, o kapılardan kimsenin yönlendirmesi olmadan tek başına dışarı çıktığı ilk seferdi.

Sabahın o erken saatinde evden hayal kırıklığı ya da umutsuzluk yüzünden ayrılmadı. Valizine öfke, beklenti, kin yüzünden ya da affedemediği için sarılmadı. Aradığı özel bir şey yoktu, kaybedeceği bir şey de. Görmesi ya da unutmaması gereken hiçbir şey yoktu. Her şey baştan farklı gelişseydi, evi terk etmesi için de bir sebep olmayacaktı tabii. Doğmamış olsa bu dünyada var olmayacağı gibi. O zaman gitmeye karar vermek zorunda da kalmazdı. Ama yaşadıkları ve başına gelenler böyleydi ve içten içe biliyordu ki baştan başlamak anlamsızdı. Gidişinin durgun suyu bulandırmakla ilgisi yoktu. Tam olarak şöyle olduğuna karar verdi: Yağmurda penceresinin altından gelen müzik sesini duydu ve aklına estiği gibi dışarı çıktı.

Ön kapıyı açtı, ayakkabılarını giydi, kapı tokmağını çevirdi ve kalbinin güm güm attığını duydu. Öyle atıyordu ki sanki kalbi tam o an var olmaya başlamıştı. Bu sestten bir an ürktü. Sonra ulaşamayacak kadar uzakta bir yerdeymiş gibi görünen avlunun sonundaki dış kapıyı gördü. Mevsim sonuna doğru artık gittikçe sararan ve sonbahar yağmurlarından ıslanmış otlarla dolu avluyu geçti.

İşte dışarıdaydı. Ayakkabılarını çıkardı ve soluksuz kalana kadar, takati kesilene kadar çıplak ayakla yağmurda koştu. Aslında hiçbir yerden müzik sesi gelmediğini ve sabahın erken bir saatinde dış kapıdan bu şekilde çıkan kendi görüntüsünün uzun zamandır her sabah en azından bir kez aklından geçtiğini ancak o zaman fark etti.

Akrepbalığı

Bir denizbilim laboratuvarında gelecek vaat eden araştırmacılardan biriydim. Söz buraya geldi ama laboratuvarın ismini ya da bu laboratuvarın güneydeki hangi sahil kasabasında olduğunu açıklayacak değilim. Araştırmacı olmak için on yıldan fazla aynı yolları teptim. Olaydan önce kendimi hiç sorgulamamış veya yapmakta olduğum şeyi hayatımın geri kalanında yapıp yapamayacağım konusunda en ufak bir şüphe duymamıştım. Hiç mi? Belki öyle değil, o en ufak şüpheyi duymuş olabilirim. Hiçbir meslek dünyanın gizlemeye çalıştığı sırlardan ya da herkesin bir şekilde dahil olduğu büyük ya da küçük suçlardan tamamen yalıtılmış değildir. Üstüne üstlük araştırma alanınız neredeyse herkesin günlük yaşamını doğrudan etkileyen yenebilir deniz balıklarının engin dünyasıysa, her köşe başında sizi yoldan çıkaracak şeyler pusuda bekler.

Belli bir laboratuvara bağlı çalıştığınızda, yaptığınız deneylerin öğrendiğiniz şeyler için kullanılabileceğinin farkında olmamanız mümkün değildir. Kaç insan hiçbir raporu gelişigüzel imzalamadığını gerçekten inanarak

söyleyebilir? Veya tedirginlik hisleriyle son verilmesi gereken belirsiz deney sonuçları olmadığını ya da bazı sahte sonuçların bilmeden onaylanmadığını? Proje liderliğini bırakalım, sade bir araştırmacı olarak hiçbir şüphe duymam mümkün mü? Gençken zaman zaman öfkelenir ve umutsuzluğa kapılırsınız. Patronunuza çatar ve herkesin önünde eleştirirsiniz. Ama bunlar sık sık olan şeyler değil.

Daha ileri yaşlarda durum farklıdır. Farklı görürsünüz; tüm insanlığı tehdit edecek kadar kötü olmayan bir şeyi görmezden gelebilirsiniz. Kaldı ki tehlikeli şeyler önüne olsa olsa kırk bir yılda gelir. Önemli kararları üst mevkiler verir. Benim konumumdaki insanlar basit zevkler için çalışır, mesela bir ile birin toplamının iki olduğunu onaylamak kendinizi memnun etmeye yeter. Deneyinizin bir dereceye kadar insan hayatını kolaylaştıracak sonuçları olacağını hayal ederek ufak anlaşmazlıkları bir kenara koyarsınız. Bu fikir Pembe Anemon'la sürekli tartışmamıza neden olurdu. Pembe Anemon anlaşmazlıkları bir kenara koyamazdı ve büyük ya da küçük her türlü şüphe ona gece gündüz işkence ederdi.

Belki çok nadiren önemsiz anlaşmazlıklar oluyordu ama bunların hiçbiri bana laboratuvarıdan ayrılıp başka bir işle uğraşmam gerektirdiğini düşündürmemiştir. Bırakın iş değiştirmeyi yenebilir deniz balıklarından vazgeçip yenebilir tatlı su balıklarını araştırmaya başlamayı bile devasa bir adım olarak gören çekingen ve kapalı bir adamdım. Araştırma başkanı sivri dişli balık –benim zehirli yılan dişi dediğim tür–, ışıldakbalığı ve ejderhabalığı gibi derin deniz balıklarına olan gizli merakımı bildiğinden çalışmalarına bir iki yıllığına yurtdışında devam etmem önerisinde bu-

lunmuş, bense artık çok geç olduğunu söyleyip alaycı bir şekilde gülümsemiştim. Evlenmeye de az çok bu yaşta karar verdim.

Gerçek mesleğim aslında o laboratuvarı, o şehirde araştırmacı olmak değildi. Benim de bir hayalim vardı. Heykeltıraş olmak istiyordum. Çizimim nasıldı bilmiyordum. Küçük balıkçı kasabasında gizli deham ya da yeteneğim olduğunu söyleyen tek bir öğretmen çıkmadı, haliyle düşlere yer yoktu. Küçükken bir şeyler yapmaktan keyif alırdım ve en mutlu olduğum anların toprakla, hamur ya da kille bir şeyler yaratırken olduğunu hatırlıyorum. Bir parça çamurla ancak bir yetişkin parmağı boyutunda sahil kasabasında gördüğüm her şeyi yapardım: insanlar, arkadaşlar, ıstakozlar, denizyıldızları, mercan, deniz yosunu ve hatta ağlara takılmış kalabalık balıklar.

Ama benim çocuk olduğum zamanlarda, fakir bir aileden geliyorsanız bir erkek çocuğu olarak bu şeylerden keyif alamazdınız. Bu yüzden bir gün çizim yapma ve çamurdan dünyalar yaratma hayalimi unutmaya karar verdim ve arada bir çektiğim migreni veya kronik gastriti unuttuğum gibi unuttum. Kaç insan limanında bunun gibi gizli bir hayal tutmuyordur ki? Her neyse, unutma olayı hayatta ayağıma dolanmadı. Sonra rahatlığa ve kayıtsızlığa alıştığım için beni cezalandırmak istercesine o olay oldu.

Pembe Anemon'un ölümü üzerimde kolay kolay geçmeyen, ölümün gerçekleşmesinden sonra uzun süre devam eden etkiler bıraktı. Bunun hakkında düşünmek hoşuma gitmiyor. Ölümü beni hiç rahat bırakmadı, bir kara delik gibi sonu hiç gelmeyecekti sanki ama sonra birdenbire serbest kaldım. Pembe Anemon'un gençliğinde

başka üç çocukla birlikte Çin'de okumuş olan erkek kardeşi defalarca geldi gitti ama bunu sorun etmedim. Sonra bir gün beni öldürmekle tehdit etti. Pembe Anemon'la dışarı bir şeyler içmeye çıktığımızda o da bizimle gelirdi ve aileden tanıdığım tek kişiydi. Birkaç yıl oluyor, Çin'e gitmeden önceki gün kardeşi, Pembe Anemon ve ben gece geç saatlere kadar içmiş ve güzel de vakit geçirmiştik. Pembe Anemon'u sırtına alıp arabaya taşıması hâlâ aklımda. O güvenin resmiydi ama şimdi beni öldürmekle tehdit ediyordu. Sanırım kalpleri parçalayacak kadar üzgün görünmeyi beceremediğim içindi. Ama o da daha çok bana olan öfkesi yüzünden hiç kederli durmuyordu.

Genel bir çekiciliği olsa da buna gölge düşüren çarpık dişleri ve ağır makyajıyla ellilerinin sonundaki kadın, yani kısa süreli kayınvalidem Pembe Anemon'un ölümünde bir şekilde payım olduğunu veya buna sesimi çıkarmadığımı iddia ediyordu. Asla onaylamadığı bir evlilik yüzünden kızını kaybetmiş olmasının hissettirdiği haksızlık ve kederle başa çıkamıyordu. Hukuk terminolojisini pek bilmem. Ama kadının iddiasına göre, Pembe Anemon'un, vücuduna ölümcül dozda alkol almasına kasten neden olmuşum ve onun denize ölmeye gittiğini bile bile buna seyirci kalıp ölümüne yardım etmişim. Bu karalamaya karşı söyleyecek hiçbir şeyim yok. Her noktası doğru olabilir. Demek istediğim, nasıl gördüğünüze bağlı. Ne diyebilirim ki; sonuçta birlikte içtik ve suya battığı anı kaçırısam da denize doğru yürüdüğünü gördüm. Aksini ispatlayacak kanıtım olmadığına göre bu hakaretler karşısında ancak sessiz kalabilirim.

Ama en büyük alkış Pembe Anemon'un babasına. Musibetin ortasına daldı ve kızının bedenine otopsi yapılma-

sını istedi. Hâlâ görünmeyenle dolu olan bir çağda sadece görünene inanan iflah olmaz bir noterdi. Çektiğim acı artık bununla birlikte doruğa çıktı. Haberi duyduğumda Pembe Anemon'un ölümüne ilk kez ağladım. Sadece birkaç saat kocası olmuştum ama fikrimin onlarınkinden daha önemli olduğunu düşündüm ve düşüncemi bir iki kez onlara bildirdim. Ama Pembe Anemon öldüğü an hakkımı kaybetmiştim. Pembe Anemon'un böyle bir ailesi olsun, yazık. Onun hem kendisine hem diğer insanlara karşı zor ve katı olmasının ya da kişiliği konusunda aklımı hep karıştıran mutlak ve koşulsuz sevgi isteğinin nedenini çok geç de olsa anlamıştım. Bu kadar geç farkına vardığım için hayıflanıyordum.

Pembe Anemon'un babası doktorun düşüncesini duyunca neyse ki sakinleşti. Bu duyarsız otopsi girişimi Pembe Anemon'un üstünü örtmek istediği o önemsiz zayıflığı, benim bilip de açığa çıkarmadığım şeyi göstermekten başka bir işe yaramadı. Alkol zehirlenmesi sırasını savdı; ölümün doğrudan sebebi değildi ama ölünün zayıf kalbi için ölümcül olabilecek kadar ciddiydi.

Sonuçlar Pembe Anemon'un ailesini gafil avladı. Bununla tüm patırtı gürültü kesildi. Aksi halde bu işkenceye daha ne kadar katlanmam gerekecekti bilmiyorum. Ölümü yaşayan insanların bu musibeti yıkmak için başkasını aradıklarını ve bu başkasının musibetten öyle kolay kolay kurtulamayacağını unutsaydım, Pembe Anemon'un ailesinin bütün o kaptislerinin hedefi olarak bundan sağ çıkmazdım.

Acı içindeydim ama toparladım. Birden müthiş bir güçle donatıldım sanki. Bu gücün neye yöneleceğini bilmeden

on yıldan fazla çalışıp elde ettiğim konumu bıraktım. Bir sonraki adımın ne olacağına dair bir planım yoktu ya da başıma gelen bu felaketi insanlar nasıl görecekti diye korkmuyordum. O âna kadar yaşadığım hayat, önüme hiç başka alternatifler getirmeyen bu hayat artık boşuna bir uğraştı.

Babam bir balıkçıydı. En fazla beş ton ağırlığındaki ufak teknesiyle evin yakınlarındaki denizde balık yakalardı. Zaman geçtikçe iç çekişlerini, inatçı hallerini anlar oldum. Çocukluğumda bir geceydi, yedi yaşındaydım. Babam, huzursuz bir halde, derin bir iç çekti ve ben uykunun sisli dünyasına kendimi bırakırken ayaklandı. Kapıdan çıktı, küçük avluyu geçip... Sonra bir daha geri gelmedi. Ertesi gün de ondan sonraki gün de. Küçük teknesi bir daha görünmedi ama babam yüzünde şaşılacak kadar huzurlu bir ifadeyle kıyının diğer tarafında bulundu. Babam hafızamda hep genç haliyle yer etti, sis içinde tekrar tekrar dalgalı denize gidişi ama asla geri gelmeyişiyle. Şimdi düşünüyorum da, Pembe Anemon'la son saati geçirdiğimiz kumsalda ayağımı dayadığım küçük tekne tam da babamın kendisine yaptığına benziyordu. Dökülen mavi boyalar, büyüklüğü, şekli, her şeyi. Kumsaldayken babamın teknesini düşünmüş müydüm? Düşündüm ama bu düşüncenin önünde olan bir şeydi. Tekneyi hiç düşünmedim. Bu aynı yaşamaya devam ederken durup nefes almayı düşünmemek gibi. Dünyadaki tüm tekneler benim gözümde böyleler. Herkes kendisine rağmen bir şeye kapılır. Kim bilir, ben de kendime rağmen dünyadaki bütün küçük teknelere kapılmışımdır belki. Bu yüzden işimi, evimi ve arkadaşlarımı bırakmışımdır. Onun çok şiddetli bir fırtına yaklaşırken devasa bir kıtanın karşısına çıkarcasına hiç korkmadan sisli

denize yürümesi gibi. Ben de kendi küçük tekne me doğru gittim.

Bazen kendi kendime şöyle mırıldandığım oldu: "Özür dilerim, gerçekten özür dilerim."

Bu sözler bir günlüğüne karım olan Pembe Anemon için değil yalnızca. Geride bıraktığım ne varsa, özellikle de bir anda kopuverdiğim geçmişteki ben için.

İnsanlar Pembe Anemon'un ölümünden dolayı kendimde olmadığımı söylediler. Kimsenin beni rahatsız edemeyeceği bir yere çekilmek için bırakmışım işi dediklerince göre. Lafı dolandırılar da aslında sadece delirdiğimi söylüyorlardı. Kafamı çevirir çevirmez arkamdan daha pervasızca konuştuklarını biliyordum. "Aklını kaçırmış," ya da "Çizmeyi aştı." Hakları vardı. Çizmeyi aşmışım. Sınırı çoktan geçmişim. Bir gün içinde amaçsızca dünyayı dolaşan bir serseriye dönüştüm. Elimde ne varsa, ya birilerine verdim ya da sattım ve bu meseleyi böylece hallettim. Geçmişimi ortaya döken tüm dosyaları bir diskete sıkıştırdım, kiralık bir banka kasasına koydum ve yola çıktım. Bana acıyan, alay eden, kızan ve bazen de beni seven herkesi arkamda bıraktım.

Her adımda aklıma getirdiğim, ne zaman düşünsem gözümü biraz daha açan ve beni ürperten gerçek, bana acıyarak ve kınayarak yaklaşan dünyayı umursamayacak kadar güçlü bir iradem olmasıydı. Beni güçlü yapan şeyi biliyorum.

Gitmek benim gibileri için basit bir karar değil. Önce günlük meşgaleleri titiz, düzenli ve hızlı bir şekilde rayına oturtmak zorundasınız. Yapmam gereken onca işe rağmen yine de kayıtsızca oturmaktan başka bir şey yapmıyordum.

O anlarda aklımda su altında gördüğüm kadından başka bir şey yoktu.

Bu görüntü sayesinde kendimde gidecek gücü buldum, kırık dökük beni ayağa kaldırdım ve yeniden kendi yolumdaydım ve bu sefer aklımdaki o görüntüyle yola koyulmuştum.

Yolda karşılaştığım insanlar bazen soruyorlar, ne gördün ki? Benden anlatmamı istiyorlar.

Ama sanırım bana en zor geleni bu isteklerdi. İnsanlar güzellikle karşılaşmanın ve sonra onu tarif etmenin bu dünyadaki en huzur verici şeylerden biri olduğunu düşünüyor. Güzel olarak düşünebileceğiniz birçok şey vardır. Ben de en ufak güzelliğe kolayca vurulan biriydim. Araştırmacı olarak çalıştığım zamanlarda, denizin altındaki büyümlü renkleri, güneş ışığının bu renklerin içine nasıl sızdığını çoğunlukla bir araya geldiğim insanları etkilemek için saatlerce keyifle anlatırdım. Elini uzattığında dokunabildiğin şeyleri biraz abartarak biraz uzman diliyle tarif etmek, sudan korkan insanların korkularının denizin altındaki ışık festivali ve birkaç parça dalış malzemesi bir araya geldiğinde hayretle nasıl yer değiştireceğini söylemek, yani insanları bu şekilde cezbetmek bir yerden sonra can sıkıntısından başka bir şey hissettirmemeye başladı. Yine de beni kendine hayran bırakan su altı dünyasının güzel olmadığını ne şimdi ne de daha sonra kabul etmeye yanaşmam.

Söylemeye çalıştığım başka bir şey. Tarifi mümkün olmayan bir güzellik vardır. Anlatmaya çalıştığınız başka hiçbir şey dengenizi bu kadar altüst etmez. Ama kelimelerle ifadesi olmayan büyülenme hissini hiç yaşamamış bir insan talihsiz değil de nedir? Bu şanssız insanlar benden

hep güzelliği açıklamamı istediler çünkü bu güzelliğin var olduğunu bilmiyorlardı. Böyle şeyleri anlatma arzusunun ve bunun imkânsız oluşunun o büyülenme kadar büyük bir karmaşa yarattığını bilen insanlar var. Onlar hiç soru sormaz, sessiz kalırlar. Diğerleri de benim gibi, dünyadaki sayısız insan gibi, görkemli güzelliği görüp kendilerinden geçselerdi, öğrenmeye çalışmazlardı. Muhtemelen diyecekleri şu olur: “Güzellik ağzınızı açık bıraktır, ağlatır ve kahkaha attırır. Güzellik insanı soluksuz bırakır ama aynı zamanda hayatta tutar. Güzellik insanı hem hasta eder hem de iyileştirir.”

Ben böyle bir güzellekle karşılaştım. Bu güzellekte bir kadınla. Kısa bir an. En fazla bir dakika. Sonra zamanımın çoğu bu kadını yeniden bulmaya adandı.

Terk edilmiş bir müzik aletinin tellerine dokundu

İlk gün fazla uzaklaşmadı.

Amacı uzaklaşmak, ilerlememiş gibi de durmuyordu. Bir eylemsizlik haliydi, gündüz uzaklaşıyor gece geri geliyordu. İlk birkaç gün böyle sürdü.

Eskiden aşına olduğu ama şimdi yağmurda farklı bir koku, renk ve havaya bürünen sokaklara bakarak ayakta dikildi. Sabahın erken saatlerinde yağmurda yürüyerek gidebileceğiniz fazla yer yoktur. Bunun nedeni erken sabahın sessizliği değil. Sessiz zamanların artık dünyada kolay hulunmayan ender bir düzene ait olduğunu seziyordu. Parlak ışıklarla aydınlatılmış bir dükkâna girdi ve ayakta ballı çay içerken yağmurda ıslanan sokağı izledi. Asla huzur bulmayan, gürültüsü hiç kesilmeyen sokağa endişeyle baktı ve onu geçmesi gereken bir ırmağa benzetti. Bakışları bir süre sokak lambasının altındaki otobüs durağının içinde şehrin bir yarası gibi plastik bir bankta boylu boyunca uzanan, uydurma çatı altında yağmurdan kaçmaya çalışan bir evsize takıldı. Bir fincan ballı çay daha içti. "Üst üste iki fincan aldın!" diyen bir ses ya da fincanı elinden alan biri

yoktu. Öğrendiği her şeyi unutacaktı, yavaş yavaş. Kendisi bilmeden kum gibi içinde biriken bilgileri, alışkanlıkları ve deneyimi çok kısa zamanda da unutabilirdi.

Cam duvarın dışındaki yüzeyde dalgacıklar oluşturarak kaldırıma düşen yağmur damlalarına daldı gitti. Yağmur damlaları dalgacık oluşturmayı bıraktığında dışarı çıktı. Sokağın karşısındaki bankta oturan evsiz gitmişti. Yavaştan maviye dönen gökyüzündeki koyu gri bulutlar erken yaz sabahlarında âdetleri olduğu üzere toplanıp başka bir yere koşuşturdular. “Yaz geldiğinde,” diye düşündü, “sarı kauçuk çizmelerle yağmurda yürüyeceğim.”

Yeni yeni uyanan pazar ycrine doğru yola koyuldu. Plastik perdelerin kaldırıldığı, boğuk seslerin birbiriyle konuştuğu, tezgâhların kurulduğu ve buharın tütmeye başladığı o yerde nefes aldı. Derin bir nefes. Ve peş peşe başka nefesler. Tezgâhların üzerindeki plastik örtüler tek tek kaldırıldıkça parlak sebzeler pazar sokaklarını doldurmaya başladı ve orada aradığı kokuyu, geçen bir zamanın kokusunu buldu. Salaş giysili adamlar tezgâhların arkasına oturup çorbalarını şapırdatmaya başladılar. Otobüs durağındaki evsise benzeyen adamlardı bunlar. Dizlerinde uyuyan bir çocukla tencerede pirinç çorbası karıştıran bir kadının kurduğu tezgâha oturdu. Çocuk, alnını üzgünmüş gibi hafiften kırıştırmış, patırtılar ve kokular arasında huzurla uyuyordu. Pirinci yavaş yavaş çiğnerken, uzun ve narin parmaklarını uzattı ve burnunun altında kurumuş sümükler ve kabarmış dudaklarla uyuyan çocuğun yanağına bir ya da iki kez dokundu. Terk edilmiş bir müzik aletinin tellerine dokunur gibi. Orada olmayan cansız bir çocuğu uyandırır gibi.

Pazar yerinin sokaklarında hayretle yürüdü. Işıklar yandıkça, sesler çoğalıp daha fazla insan sokakları doldurdukça zihni tazelenircesine berraklaşıyordu. Manifaturacıların, kasapların ve toptan satış yapan avizecilerin sıralandığı sokaklarda ve nalburlarla dolu geçitlerde dolaştı.

İyiden iyiye koşuşturmacanın başladığı pazarın ortasındaki bulanık hareketlere dalmış, hayretle dikilirken biraz geride yük taşıyan bir adam bağırdı.

“Kızım kenara çekilsene. Burada ne işin var, okulda olman gerekmiyor mu senin?”

Sözcükler ona işlemedi ama duymak hoşuna gitti. Ona bu sözcükleri söyleyen biri olacaktı demek! Adamın arabasının çevresinde biraz oyalandı. Patlayacak gibi şiştikçe şişen dükkânların ve tezgâhların arasından aceleyle çıktığında şehir tamamen uyanmıştı.

İlk gün gündüz saatleri çok çabuk geçti. Kimse onu tanımadı. İnsanların onu tanıyacağı bir saatin geleceğini biliyordu. Ve nasıl yapacağını açıklayamazdı ama onu tanımasınlar diye insanları nasıl atlatacağını da biliyordu. O ilk gün çok yürüdü, çok yedi. Satranç taşı gibi oradan oraya geçti, geçitlere kurulmuş tezgâhlar, yiyecek arabaları ve pazar yerinin sokakları arasında gitti geldi. Basit ve tekdüze hareketlerle yavaş yavaş bedeninin keyifle nefes aldığını duyumsadı. Fazla uzaklaşmadı. Hep geri döndü. Korktuğundan değil; sadece uzun bir yolculuk için hazır olacağı doğru saati bekliyordu.

İlk gün olduğu gibi ikinci ve üçüncü günlerde de hava karardığında mahallesine döndü ve yakınlardaki küçük bir otelde kaldı. Otelin içi her zaman öyle aydınlıktı ki evinizden bakınca olduğu gibi içini görecektiniz sanki. Mekânla-

rın garip bir gücü var ve mahallesine döndüğü her akşam tamamen unutmuş olduğu Köpekbalığı'nı, Denizyıldızı'nı, Denizkulağı'nı ve Deniz Yosunu'nu düşündü. Kafanızı şöyle biraz kaldırıp baktığınızda avlularından ya da verandalarından görülen otelden hiçbiri bir kez bile şikâyetçi olmamıştı. Hatta en üst kattaki bir kapıdan, muhtemelen özel bir odadan, adamın biri dışarı çıkıp sigarasını içerken aşağı doğru tükürdüğünde bile şikâyet etmediler, yeter ki tükürüğü evlerine sıçramasın ya da kafalarının üzerine düşmesindi. Nasıl şikâyet edileceğini unutmuşlardı. Orada bir oda tuttu. Küçük, ağır bir kokunun hâkim olduğu, balkonlu bir odaydı. Ama balkona geçmek için kapı değil bir pencere vardı.

O pencereden tüm dikkatini vererek sabah sporunu yapan solgun yüzlü Köpekbalığı, saçını düzeltmeden evden çıkan Deniz Yosunu ve herkes gittikten sonra avluda sigara içen Denizyıldızı gözüne ilişti. Her zamanki gibilerdi. Neredyse onlara seslenmeye kalkacaktı. Öyle uzun zamandır sesi olmadan yaşıyordu ki bir konuşsa sesi hayvan iniltisi gibi çıkabilirdi ama zaten ne olursa olsun herhangi bir ses çıkarmak için yeterince isteği yoktu. Akşamüzeri ellerinde plastik torbalarla Deniz Yosunu'nun pazardan döndüğünü ve Denizkulağı'nın anahtarı kapı deliğine sokmadan önce giysilerini silkelerken parmak uçlarında yükselip içeri baktığını gördü. Sabahları ve akşamları izlediği bu yer huzurlu, sakin ve uzak görünüyordu.

Terk ettiği yere geri geldiği böyle bir günde uzun zaman önceki bir geceyi hatırladı. O gecenin anısı beyninin bir köşesinde beyaz bir şamandıra gibi yüzüyor, soru işareti şeklindeki köpük olduğu yerde zıplıyor ama hiç

ilerlemiyordu. Bu anı artık bedeninin bir parçasıydı ve anı olarak hatırlayamayacağı kadar yakındı. Soru işareti niha-yet suyla birlikte sürüklenip gitti. Ama kendisi sürüklenip gidemedi çünkü anı hâlâ bir şamandıra gibi yüzüp duru-yordu. Ve sesi de şamandıradan öteye geçmiyordu. Hafı-zası o geceyi kendisine yeniden getirdiğinde, sözcüklerin bu dünyada artık gerekmediğini ve bu yüzden konuşmayı unutmuş olduğunu fark etti.

Bu kadardı işte. Sözcükleri unutmuştu çünkü sözcükle-rin gerekmediği bir dünyayla karşılaşmıştı. Daha çok katı metal bir levha kalbine bastırıyormuş gibi bir hisle baş-lamıştı. Acı kalbindeydi ama acıya sebep olan iki el boy-nundaydı. Gözlerini açtı ama bir şey göremedi. O gecedен hatırladığı şey sırayla boynunu sıkan ellerin dokunuşuydu. İncecik uzun boynu bir süre katlanmıştı. Konuşmayı bı-rakmasına neden olacak kadar uzun bir süre. Dokuz ya-şındaki kız kendisini bekleyen dünyada sözcüklerinin ge-reksiz olacağını söyleyen labirentimsi zamanı bir kerede yuttu. Düşünceleri o anda oyalandığında, ellerin sahipleri için hissettiği güçlü bir merhamet duygusu hızla geri geldi. Sonra hatıranın çevresi gittikçe silikleşti. Bulanık bir sisin ardından ortaya çıkan o geceki olayın anısından kendini tamamen kurtardı. Gecenin anısı bir daha asla aynı güçle geri gelmeyecekti.

O sonbahar, yağmur durmaksızın yağarken kapıdan çıktı. Eskiden yaşadığı evin karşısındaki otelde kaldığı süre boyunca yağmur çiselemeye devam etti. Artık başka bir yere gitmeye hazır hissediyordu. Su basitçe suyu çağrıştır-mıştı, o da denize giden bir trene bindi. Yağmur yağmamış olsaydı, başka bir yön seçebilirdi.

Denizyıldızı

Ben böyle olduğunu düşünüyorum. Biri çıkıp sorsa söyleyeceğim bu olurdu. Ben, biz, Jini'yi unuttuk ve onu unutmamız fazla uzun sürmedi.

Jini gidince hepimizin açlıktan öleceğini sandım ama böyle bir şey olmadı. Hatta Köpekbalığı paramıza ve ön ödemelere iyice sahip çıktı ve Jini yakında dönecekmiş gibi oradan buradan anlaşmalar bağladı, yani şimdiye kadar çoktan bir kenara epey para atmış olmalı. Bir süre ya da uzun bir süre bu şekilde yaşamamın fena olmayacağını düşündüm. Köpekbalığı, Jini'nin başına bir kaza ya da ağza alınamayacak türlü işler gelmiş olması ihtimalini hesaplamamış olamaz. Hatta benimle böyle bir durumda ne yapacağımızı konuştu. Çoğunlukla Jini'nin evden ayrılmadan önceki durumundan bahsetti. Doğrusu Köpekbalığı oldukça endişeli ve gergindi. Anlaşma anlaşmadır. Ölümcül bir yara alan ya da ölen biri için tazminat ödenmezse işte bu tuhaf kaçardı. İnsanların hayatlarına üstün-körü muamele yapılmamalıydı, sonuçta dünya, içinde

insanlar yaşıyın diye vardı. Bir keresinde Jini'nin kullandığı araba öndekine çarpınca, kimse yaralanmasa da Köpekbalığı Jini'nin hamilelerde filan olduğu gibi duygusal sarsıntı geçirdiğini söyleyerek iyi para almıştı. İşte böyle, Jini olmadan da bu evin idare edilebildiğini hatta eskisinden de iyi durumda olduğumuzu gördük.

Sabahları kalkıp Jini'den haber olup olmadığını sormak için orayı burayı aramayı yavaş yavaş bıraktım. Aramalarımız sonuçsuz kaldığı için bundan bıktığımı da düşünebilirsiniz tabii. Ama doğrusu zaman geçtikçe Jini'nin bulunmaması hepimiz için daha iyi olacaktı gibi gelmeye başladı. Herkes tam da onun yokluğuna alışmış ve işler rayına oturmuşken Jini'nin bu eve geri döndüğünü hayal edin. Jini'nin karşısında duruyorsunuz ve o tek kelime etmeden doğrudan içinizi görüyormuş gibi ifadesiz gözlerini üzerinizden ayırmıyor. O gözlerin yanlış bir şey yaptığınızda üzerinize gelen huzursuzluk gibi içinizde capcanlı duran gizemli bir utanma duygusunu nasıl ortaya çıkardığını göreceksiniz. Hepimiz bu bakışların önünde sıkışıp kalan kelebekler ya da böcekler gibi hissederdik. Sizi bu şekilde felce uğratmayı iyi biliyor. Kayıtsızlığın tadını bilirsiniz herhalde. Hayatta kalmak için bazen unutmak gerektiğini de.

Jini'yi gördüğünü söyleyen insanlar çıktı. Beş ya da altı tanesi aradı. Genellikle gazetede Jini hakkında bir haber çıktığında arıyorlardı. Bu insanları iyi bilirim. Ateşe karşı koyamayan pervaneler gibidirler. Bunu anlamanız için onlarla bir iki kelime konuşmanız yeter. Hepsi kulağa mantıklı gelen şeyler söyler, Jini'nin büyük bir hayranı olduklarını anlatırlar ama üşenmeden evimizi aramalarının tek nedeni, verilen bilgi bizi Jini'ye götürürse bunun karşılığında

ödeyeceğimiz para. Telefonda böyle insanlarla konuşacak halim yok, söylediklerine göre hareket edecek de değilim. Köpekbalığı'na ve Denizkulağı'na da böyle telefonlar geldi mi bilmiyorum ama bunlardan onlara bile bahsetmedim.

Her neyse işte. Her günün Jini'yi sorup soruşturarak, ne olduğuyla ilgili tahminlerde bulunarak ya da onu bekleyerek geçceği ve bunun böyle sürüp gideceği hissi insanın canını sıkıyordu. Ama kararımı bu hisse dayanarak vermedim. Bir gün artık Jini'nin ne yaptığını ya da nerede olduğunu merak etmediğimi fark ettim.

Nasıl anlatsam? Sanki kollarım ağrıyana kadar bir yük taşımışım da onu yere koymuşum gibi; ama bu durum aynı zamanda beni amaçsız bıraktı. O gece, sabaha kadar araba sürdüm. Ardından kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Bu evde her sabah yinelenen ritüeli kendime mesele yapmaya devam etmek ikiye bölünmüştü. İş ikiye bölünmüştü. Vardır olacak kadar koruyup kollayacak bir şeyim yok. Ayrıca bu dünyada arzularını aynı yoğunlukta uzun süre sürdürebilen öyle fazla insan da yoktur. Çoğu bir noktadan sonra vazgeçer. Ben de bu yoğunluğun bir parçasıyım. Jini'yi beklemek bir süre bu evdeki insanların ortak arzusu oldu. Ama zaman içinde her şeyin rengi solmaya başlar. Bence bu çok büyük bir rahatlık.

Dünyadaki her şeyin sonsuza kadar aynı canlılıkta kaldığını düşünün, insanlar delirmeden edemezdi. İntikam alevleri durmaksızın yansaydı, bir canlı doğal sonuna ulaşmadan yıllarca yaşamaya devam etseydi, korku her an her dakika aynı şiddette sürseydi... Bunları düşünmek bile benim için kâbustan farksız. Her şey kendine uygun bir zaman diliminde gerçekleşir. Çok uzun süre Jini'yle birlikte,

Jini için yaşıdık. Artık onu unutmanın zamanı geldi. Onu unuttuğumuzda korkumuzun da son bulacağını umuyorum.

Evet, neyse ki iyi idare ediyoruz. Dünyanın aklını şaşırtan bir suç, zaman gelir unutulur ve başka bir suç işlenir. Hayat böyle devam eder. Uzun süre pis kokular arasında kaldığınızda temiz hava başınızı ağrıtır. Hayattan beklediğim fazla bir şey yok. Kazasız belasız, sadece huzur içinde yaşamak sonra da yaygara koparmadan yok olup gitmek istiyorum.

Jini'yi aramadan ya da daha derin soruşturmalar yapmadan onu unutmanın bana kolay geldiğini söyleyemem. Köpekbalığı'nın Jini'yi arasınlar diye tuttuğu özel dedektiflik işine son veren bendim. Köpekbalığı kararımı onayladı ama benimle aynı sebepten mi emin değilim. Jini geri dönmeyecek, dedi o kadar. Onu aramak için harekete geçmek gerekiyordu ve üzerimize düşeni yapmıştık.

Bir ya da iki kez Jini'nin nerede olabileceğini düşündüm ve onu aramaya çıktığımı hayal ettim. Ama sonunda bunu yapmamaya karar verdim. Jini'nin peşine düşmek için evi, ailemi nasıl bırakabilirdim? Hem kim bilir neredeydi? Evi benden başka çekip çevirebilen kimse yoktu. Ailenin üç öğün yemeğini kim hazırlardı, hem gidersem Deniz Yosunu ne yapardı? Bir düşünsenize. Etrafın tozunu kim alır, çöpü kim boşaltırdı o zaman? Tartıştıklarında Köpekbalığı ile Denizkulağı'nın arasını kim yapardı, postacıya kapıyı kim açardı ya da lağım çukurunun ve su tanklarının temiz olup olmadığını kim kontrol ederdi? Jini'yle ilgili görüşmek isteyen birine kim, benden başka kim doğru dürüst bir cevap verebilirdi?

Gidişime bir engel de şu ayaklarımın durumu. Toplu taşıma kullanabilirdim tabii ama araçla da bir yere kadar gidersiniz. Çok yürümem gerekecekti. Birini ararken taban tepmeniz gerekir. Benimse herkesin çok beğendiği ayak parmaklarımdaki görünmeyen ama kronik yaralar yüzünden uzun mesafeler yürüyemeyeceğimi en azından ailem bilir. Bunun ne önemi var diye düşünebilirsiniz ama başınıza gelmediyse nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Ayak parmaklarım yani bedenimin Jini'ninkilerden daha güzel olan tek yeri çok yürüdüğümde görünmeyen yaralar yüzünden acı çekmeme neden olurdu. Böyle parmaklarla ne kadar uzağa gidebilirsiniz ki? Bedeninizde insanların bu kadar övdüğü tek yeri mahvetmek ister miydiniz? Yok, ben yapamam. Bu şehirden uzakta bir tek gün bile yaşayamam. Çamurdan ve güve gibi kanatlı böceklerden tiksiniyorum. Kırkayaklardan ve solucanlardan iğreniyorum. Neden bilmiyorum ama, ne zaman Jini'yi aramak için yola koyulmayı düşünsem aklıma hep böyle şeyler geliyor.

Yine de minik bir sırt çantasıyla evden pikniğe gider gibi çıktığımı hayal etmedim değil. Bu kadar basit bir yolculuk olsaydı şimdiye kadar çoktan şansımı denemiştim. Ama neden ben, o kadar insan dururken neden ben yapayım? Deniz Yosunu mesela? Ya da Denizkulağı? Köpekbalığı? Bu meseleye çok kafa yorduğumda sinirleniyorum çünkü bunun yola çıkmış olmaktan ve pis kokulu bir otelde yan odadan gelen sesler yüzünden uykusuzluk çekmekten bir farkı yok. İnsanlar Jini'yi bulması gereken kişinin neden ben olduğumu düşünüyor? İnsanların ortak akıl dediği şey o kadar mantıksız ki. Ben Jini'nin ablasıymışım ve onun için zaten ufak tefek fedakârlıklar yapmışım, bir kez daha

yapsam ne olurmuş; böyle konuşuyorlar.

Ama hayır. Yapamam. Peşine düştüğün bir insanı iyi tanıman lazım. Nereye gideceğini bilmek için ufak ipuçları çok önemlidir. Jini benim kardeşim ama onu çok iyi tanımıyorum. Sevip sevmediği şeylerle ilgili üç dört liste yapabilirim ama neyi sevip sevmediğini gerçekten biliyor muyum? Hafızam olduğu gibi silinip gitti sanki. Onu hiçbir zaman çok iyi tanımıyordum ama zihnim şimdi tamamen boşaldı ve bu yüzden hayır, yapamam. Onu benim aramam tam bir saçmalık olur çünkü onun kim olduğundan haberim yok. Yolumu şaşıtırmam ve insanın yolunu şaşırtması berbat bir şeydir.

Her şey bir yana Jini'nin peşinden yollara düşmem için bir sebep yok. Başına bir şey geldiyse ben onu bulduğumda zaten artık kimse bir şey yapamaz. Bir şey var ki... Anlayamayacağım kadar havada kalıyor. Herkes yaşar ve ölür, değil mi? Haliyle, elde somut bir şey yokken nedensiz bir endişeyle çıkıp gitmek pervasızlık. Jini'ye bir şey olmadığına eminim. Ona bir şey olamaz. Hissediyorum. Bu his şehri terk ettiğim an başıma kötü bir şey geleceği hissiyle aynı; bundan neredeyse eminim.

İşte bu yüzden şehri terk edemem ve Jini'yi bulacağım diye yarımadayı karış karış gezemem. Çekip giden ben değilim. Jini'yi unutan ben değilim, biz değiliz. Jini bizi unuttu.

Birkaç gün önce ırmağın oraya gittim. Jini Denizkulağı'ndan kendisini oraya götürmesini istedi. Irmak kenarındaki su siyahtı. Suya eğilip burnunuzu hafifçe çektiğinizde berbat bir koku alabiliyordunuz. Jini'nin yüzünün görüntüsü ırmağın yüzeyinde bir huzursuzluk belirtisi gibi

salınmaya başladı ve onu o an aklımdan sildim. Aileden biri amansız bir hastalıktan öldüğünde, cenaze biter bitmez neden biraz uzaklaşma ihtiyacı duyulduğunu anlayabiliyorum. Bundan sonra sabahları rahat bir kafayla gözlerimi açacağım, gün boyunca keyifle yapacağım şeyleri tasarlayacağım, sigaramı yakacağım, pişmanlık duymadan sigaramı içeceğim ve Jini birden karşıma çıkar korkusu duymadan şehirde dolanacağım. Doğru dürüst insanlarla karşılaşacağım. Ben onlarla vakit geçirirken yaşam çarkı hiçbir şeye takılmadan dönmeye devam edecek. Bednim çirkinleşip yüzüm ve cildim kırıştığında, hiç gecikmeden dünyaya veda edeceğim. Bundan tereddüt etmek ya da kaçmak için bir sebep yok.

Akrepbalığı

Kıdem tazminatımın büyük kısmını orta büyüklükte dört çeker bir araba satın alıp bunu elden geçirmeye ayırdım. Pembe Anemon'a anlattığım bu hayali en azından bir dcreceye kadar gerçekleştirmem neredeyse bir ayımı aldı. Basit bir plan olmadığı ortaydı ve açıkçası bunu Pembe Anemon'un anısını yaşatmak için yapmaya karar verdiğimi söyleyemem. Hatta ancak kayınbiraderim Çin'e dönmeden önce aramızı düzeltmek istediğinde bu küçük hayalden Pembe Anemon'a da sık sık bahsettiğimi hatırladım.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Hayalini kurduğumuz bu yolculukta bana katılamadan ölen Pembe Anemon'a tekrar tekrar bu kelimeleri söylüyordum.

"Sarp dağ yollarında, engebeli kayalık patikalarda hatta karla kaplı yollarda gidebilecek güçlü motoru olan bir Jeep alırız. İçini de hareket edebilen bir odaya çeviririz. Karavanlar da bir seçenek tabii ama fazla büyük ve hantallar, hem de sürüşleri iyi değil. Maceralı bir yolculuğa bununla çıkamazsın. En fazla sıkıcı, düz arazilerde ya da hiçbir numarası olmayan dağ yollarında gidebilirsin. Fazla uzatma-

dan son teknoloji, yüksek performanslı bir Jeep buluruz. Aklımda tasarladığım hareketli oda karavandan farklı. Arka koltuğu katlanır yatak haline getirelim mi? Bir minibar da koyalım. Tüm dalış ekipmanımızı da, tabii. Kontak açık da kapalı da olsa çalışacak bir fan da ayarlamalı mutlaka. Minibarın içini sağlam içkilerle doldururuz ve gece gündüz yol alırız. Ne zaman istersek dururuz, uyumak istediğimizde uyuruz, içmek istediğimizde içeriz ve sevişmek istediğimizde arabayı ağaçlık bir yere ya da bir kumsala çeker, perdeleri kapatır...”

Pembe Anemon benim heyecanlı sesimi dinlemekten sarhoş olurdu. Aldığım araba tam hayalimdeki gibi değildi, yenileme işlemleri tahminimden de karmaşıktı ve çok fazla para ve zaman harcamak gerekti. Ama arkasını gerekli tüm aksesuarlarla birlikte küçük bir odaya çevirip yenilediğim arabayla geri geldiğim gün, şiddetli bir boşluk hissiyle baş başa kaldım. Uzun mesafeler için titizlikle elden geçirdiğim bu arabayla nereye gideceğimi bilmiyordum. Elimden, yoğun, haşın trafiğiyle şehrin ortasında hayatı kaymış bir adam gibi dolaşmaktan ve kendime bir yön belirlemeye çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu. Aslında gidip gitmemekten bile emin değildim.

Bu avare günlerden birinde minik tanrıçamın –o kaçınılmaz günde su altında gördüğüm kadına bu adı takmıştım– kim olduğunu öğrendim. O zamana kadar yaşadığım çoğu şeyde olduğu gibi bu da zor ve çetrefilli bir şekilde gelişti. Onun hakkında tüm bildiğim büyük bir şirketin piyasaya süreceği yazlık bir ürünün reklam çekimi için su altına daldığı ve reklamın daha uzun süre gösterilmeyeceğiydi. Böyle şeylerden tamamen uzak olan

benim gibi birisi için bu oldukça yetersiz bir bilgiydi. Seogwipo'daki bir otelin kafeteryasında garsonun hoşbeş ederken anlattıkları aklıma kazınmıştı.

Minik tanrıçamla ilgili bilgi toplamak için her yolu denedim. Ama gerçekte onunla nasıl bir araya geleceğimi ya da onu görünce ne yapacağımı tam olarak hiç hayal etmedim. Kendimi telefon numarasını bulup onu ararken, sonra görmek için yaşadığı yere giderken ve evinin orada dışarı çıkmasını beklerken düşünemiyordum. Ne yaşadığı ev ne de caddesi, sokağı aklımda canlanıyordu.

Tüm o alengirli haliyle gereksiz yere büyük bir arabaya atlayıp gideceğim yer ya beş kilometre bile uzakta olmayan dar bir sokakta bir apartman dairesi çıkarsa? Kafamda kurduğum hiçbir şey doğru gelmiyordu. Ama laboratuvar da çalışırken olduğu gibi kör bir gayretle kendimi minik tanrıçamla ilgili bilgi toplamaya adadım. Hayatımın amacı buymuş gibi.

Söz konusu şirketin halkla ilişkiler departmanı beni pek de ciddiye almadı, senin gibi kafadan çatlaklarla uğraşmaktan bezdik der gibi bir hal takındılar ve bana sanki sahibinin yarışa salıverdiği bir av köpeğiymişim gibi davranarak bilgi vermeye yanaşmadılar. Reklam modellerine kapılan birçok insan olduğunu anlatmaya çalıştılar sanırım. Pislik gibi davranılmışım ama bilgi peşine düşmem tümünden de faydasız bir çaba olarak kalmadı. Halkla ilişkiler departmanının koridorundaki bir duvarda panoya tutturulmuş bir yazıda reklamı çeken ajansın adını buldum.

Reklam ajansı bana daha bir şüpheyile yaklaştı. Onlardan minik tanrıçamın "Jini" ismiyle bilindiğini öğrendim. Eskiden olsa tek bir gün ayrı yapamayacağım bilgisayarımı

uzun zaman önce elden çıkarmıştım. Şehirdeki bir internet kafeye girdim ve Jini adındaki minik tanrıçamla ilgili iki gece araştırma yaptım. Ama Jini'nin fotoğrafını ekranda ilk gördüğümde hiç etkilenmedim. Ekrandaki fotoğraflarla suyun altında karşılaştığım minik tanrıça arasında hiçbir benzerlik yok gibiydi. Suratının görüntüleri, televizyondaki birbirinin neredeyse kopyası olan diğer sayısız kadın suratı gibiydi. Yanlış bilgi yüzünden hiç alakası olmayan başka birine baktığımdan bile şüphelendim. Neyse ki denizin mavi sularıyla sarılmış minik tanrıçamın capcanlı görüntüsü aklıma geldi ve ekrandaki görüntüyü belirsizliğe gömdü.

Şu an bile ne istediğimi gerçekten tam olarak söyleyemem. Minik tanrıçayla gerçekten karşılaşmak istiyor muyum diye bazen kendime soruyorum. Ama buna verecek kesin bir cevabım hiç olmadı. Bir iki kez onun bana doğru yaklaştığını hayal edince korku hissettim ve bundan kaçtım.

Minik tanrıça hakkındaki her bilginin özellikle de sırların peşinden koşmadığımı kesin olarak biliyorum. Umutlarımı boşa çıkaran, doğru dürüst bilgi vermeyen çok fazla şey okudum. Onun hakkındakilerin sonu yok gibiydi ama yararlandığım bilgilerin toplamı bir iki satırı geçmiyordu. Seyahat günlüğümün ilk sayfasına şunları yazdım:

"Jini minik tanrıçanın sahne ismi. Yaş 17. Kendisi dışında üç kişiden oluşan ailesiyle birlikte yaşıyor ve geçen eylülünden beri kendisinden haber alınamıyor. Kaza, ortadan kaybolma veya fidiye için kaçırılma olası nedenler arasında gösteriliyor."

Yüreğimi hoplatan yalnızca bir şey oldu, o da minik tanrıçanın onu ilk gördüğüm günden kısa bir süre sonra

ortadan kaybolmasıydı. Aramızda gizemli ve telepatik bir etkileşim olduğunu düşünmeden edemedim. Temelsiz bir aldanmaydı. Her saniyesini dün gibi hatırladığım o günkü koşullarda beni görmüş olması olası değildi ama görmüş olsa bile minik bir tanrıçanın hayatını etkileyebileceğimi düşünmeye kalkışamazdım.

Gittiğim birkaç ajansta âşık insanların nasıl talantılı hale geldiğini görme şansım oldu. Başka yerde karşılaşsam üzerimde hiçbir izlenim bırakmayacak insanlar yalnızca bu yerlerde baş edemedikleri bir tutku, inat ve şüpheyle garip davranışlarda bulunuyordu. Kapısını çaldığım beşinci ajansta personelin bana bakışından benim de onlardan biri gibi görülebileceğimi hissettim. Ama sanki her şey şansa bağlı. O gün, beklenmedik şekilde, minik tanrıçaya doğru ciddi bir adım atmamı sağlayacak biriyle tanıştım.

Denize giden bir trene bindi

Sonbahar yağmurunun kuru her şeyi durmadan ve sessizce nasıl ıslattığını izledi. Islanan her şeyin canlanmayacağını biliyordu. Hâlâ gri olan manzara görüş alanını kapladı. Islak siste parlayan soğuk beton binalar sanki yayılarak cırıyıp gitmeye hazırlanıyor gibiydi. İrili ufaklı binaların üzerindeki işaretleri okudu, peşi sıra gelen belirsiz numaraları. Hepsini okumaya yetecek kadar zaman yoktu. Bina ve dükânların isimleri yarıda kesiliyordu. Bakışları yıkık dökük bir binanın önünde yere çömelmiş sigara içen orta yaşlı bir adama takıldı, arkadaki binayla öyle yakışmışlardı ki adam burayı özellikle arayıp bulmuş gibiydi. Aynı bakışlar sonra gözlerini gökyüzüne dikmiş, elleri ceplerinde, arada bir telaşsız ayak hareketleriyle toprağa bir şeyler yazan ya da topraktan bir şeyler silen bir grup insana; sonra patlamaya hazır öfkeleriyle huzursuzca sokağın bir köşesinde dikilen genç kalabalığına; sonra diğer şeylere kaydı. Bir şehir bitti mi diğeri haşlar ve tren penceresinin dışında heyecansız olaylar yaşanır. Bu istikametteki bir trende sabah saatleri anlamlı bir serüvene çıkmak için hiç de uygun değildir.

Tren ancak epeyce bir zaman sis ve sonbahar yağmuru altında birbirini tekrarlayan manzaralar arasından geçtikten sonra bunun hemen her istasyonda duran yerel bir tren olduğunu fark etti. Herhangi bir yere gitmek için istasyona geldiğinde ilk kalkan tren hangisiyse ona binmişti fakat bunun yerel bir tren olduğunu bilseydi muhtemelen bir kez daha düşünürdü. Trenin hangi yöne gittiğini bilmiyordu ama denize gitmek için, biliyordu ki, ne tarafa gidiyor olursanız olun mutlaka trenden inip biraz yürümeniz gerekirdi. Birçok manzara, birçok insan ve birçok ülke görmüştü ama hiçbir trenin yolcusunu doğrudan bir kumsala götürdüğünü görmemişti. Çok yürümeye, uzun süre yürümeye hazırды.

Trende fazla yolcu yoktu. İnsanlar ıslak demir kokusundan hoşlanmazlar ve yerel trenlerin yavaş gitmesi de canlarını sıkır. Birkaç adam birbirlerini itip kakmaya hazır insanların yüzlerinde bulunan aynı tehditkâr bakışlarla koltuklarına iyice gömülmüş kafalarını kaldırdılar, etrafa bir göz attılar ve sonra yeniden önlerine döndüler.

Hiç fark edilmeden bu şekilde yolculuk yapabilmesi tam bir gizemdi; insanların onun güzelliğini fark etmemesi hayret vericiydi, hem de makyajı ve dolabındaki kıyafetler olmadan güzelliği daha fazla göze çarparken. Bakışlarını kaçırmak ya da kendini gizlemek için herhangi bir çaba içine girmediği belirtilmeli. Artık neredeyse unutmuş olduğu bir hale geri dönme sürecinde ifadesinden yürüyüşüne, mimiklerinden tenine kadar her şey değişmeye başlamış olabiliirdi, yavaş yavaş.

Uyku, yemek, dinlenme, yürüme hatta nefes alma gibi konularda bedenini eğitmek için uzun bir sürede öğren-

miş olduğu kurallar kitabını unutmaya ya da kaybetmeye başladı, yine yavaş yavaş. Bedenini kontrol etmek için uygulanan onca kuralı terk etti, tek tek. Gecelik kiraladığı bir pansiyon odasında güneş ışığı yoğun bir şekilde pencerelerden içeri sızana kadar, uzun zamandan beri ilk kez korkmadan ve endişe duymadan uyumaya devam etti ve bazı akşamlar oldu ki tüm gün odada ne yaptığını hiç hatırlamadı. Gözlerini ancak istediğı zaman açtı ve keyfine göre yattı, yürüdü, oturdu. Kalbinin atışını hissetmek için koşarken takılıp düştü ya da engebeli ve boş bir dağ yolunu cesaretle tırmandı, bunları yaparken bedeninin uğrayabileceğı hiçbir değışim gözünü korkutmadı.

Bedenin kuralları yıllar içinde edinilmişti ve elbette birden unutulmuyordu. Mesela sol ayağını öne atarken nefes vermesi gerektiğı yönündeki eski, saplantılı fikirden kurtulması doğrusu biraz zaman aldı. Ne zamandır ilk defa kendini kısıtlamadan yedi ve çiğ şeyleri yutarak mest olduğunda bu hisse hiçbir şüpheye kapılmadan kucak açtı. Buharda pişmiş sebzelere, haşlama ete veya balığa alışmış bünyesi biraz direndi ama bedeninin yeni yeme biçimine uyum sağlaması çok zaman almadı. Ne tuhaftı, etrafındakilerin korktuğı hiçbir şey başına gelmedi. Vücudu korkunç bir değışim geçirmedi ya da derisi sertleşmedi; ne saçları kabardı ne de nefes alamayacak kadar şişmanladı. Ama o öyle ya da böyle bir değışiklik, yeni bir yaşamın habercisi olacak bir şeyi bekliyordu.

Tren, istasyonları bir bir geride bırakırken, şehirler arasında sınırların kalmadığını fark etti. Bir şehri diğerine bağlayan yeşillikleri, şehirler arasında olması beklenen renkleri, şekilleri veya çizgileri birbirinden ayıramaz olduğunda

bir an deniz kenarına hiç varamayacağından şüphelendi; o anda gitmekte olduğu belli bir yer yoktu ama oldum olası bir gün tek başına bir deniz kenarına gideceğini düşünmüştü. Manzara bir istasyondan diğerine geçtikçe, hiçbir değişiklik belirtisi göstermeden aynı şekilde akmaya devam ettikçe bindiğinin tekrar tekrar aynı yolu izleyen oyuncak bir tren olup olamayacağı aklından geçti. Ama her istasyonda birileri indi ve başkaları bindi.

Sahilde özellikle görmek istediği bir şey yoktu. Telaşsız ve kayıtsızca, bir keresinde yaptığı gibi hiçbir amacı olmadan denizin derinliklerine doğru gitmek istiyordu. Kendini ılık, yumuşak suya korkusuzca bırakmak için gözlerini kapamıştı. O günü gayet iyi hatırlıyordu. Fotoğraf albümünden bir parçaydı, kendisine sadece kendisine ait olardı ve ne zaman aklına getirse müzikle birlikte ormana doğru yürüyen kıvrık paçalı çocuğun görüntüsü gibi onu mutlu eden bir şeydi.

O günden beri bu yolculuk için ufak ufak hazırlandığı söylenebilir. Su altı çekiminin yapıldığı gün diğer benzer günlerden farklı değildi. Yattaki insanlar yüksek sesle konuşuyor ve her zaman olduğu gibi sabırsızlıktan bağırıp çağırıyorlardı; en az bir parçası mutlaka eksik kalan dalış ekipmanı yüzünden olabilecek kazalardan gergin, gereksiz bir koşuşturma halindeydiler. Çekimden önceki birkaç gün su altında defalarca pratik yapmıştı. Ama o bunların hepsini tek bir iniş olarak hatırlıyordu. Bedenine suyun sıcaklığı, rengi ve temasıyla gelen sınırsız bir hafiflik gibi. Deniz Yosunu'nun rahmine düşer gibi denize girdiği an yolculuğa çıkma planları kusursuza yakın bir güvenle son noktaya ulaşmıştı belki. Gözlerini açtığında karşısında yalnızca engin deniz, açık mavilik ve şeffaflık vardı.

Gözlerini açtığımda, karşısında yaşlı bir kadın oturuyordu. Avurtları çökmüştü, gözlerinin altında koyuluklar ve halkalar oluşmuştu. Onun gözlerini açmasını beklemiş gibi dudaklarını kıpırdatmaya başladı. Yaşlı kadının sesi gırtlğından zar zor çıkıyordu ve tüm dikkatini kadının dudak hareketlerine vermek zorunda kaldı.

Yaşlı kadın, "Seni bir yerlerde görmüş gibiyim. O kadar çok insan gördüm ki artık kim kimdir hatırlayamıyorum. Neyse, bu tren şu S şehrine gidiyor değil mi?" dedi.

Tren, o bahsedilen küçük şehre gitmiyordu. Kafasını hayır anlamında salladı. Evden ayrıldığından beri içinden birçok kez konuşma isteğı geçmişti ama boğazından ancak rüzgârın sesi ya da bir hayvan inlemesi çıkacağından korktuğı için bu isteğı hiç cevap vermemişti.

"Anlaşıldı, yine yolu şaşırdım. Üstelik yanlış trendeyim sanırım. Yaşadığım yeri, kim olduğumu unuttum. Oğlum beni aramaya başlamıştır bile. Beni ona götürürsen minnettar olurum. Götürebilirsin değil mi? Sana güvenebilirim gibi geliyor. İnsan benim kadar yaşlandığında böyle şeyleri bir şekilde hissediyor," dedikten sonra yaşlı kadın ona pis bir kâğıt parçası uzattı.

Kâğıtta yaşlı kadının adı, oturduğu evin numarası ve adresi yazılıydı. Ayrıldığı şehrin dış mahallelerinden birindeydi. O gün nasılsa bir yere varmaya çalışmıyordu, bu yüzden kadına olur anlamında başını salladı. Deniz yarın da sonraki gün de hâlâ orada olacaktı.

"Anlamıştım zaten. Teşekkürler. Sıradaki istasyonda inmemiz gerekiyor. Oğlum endişeyle eve dönmemi bekliyordur," dedi yaşlı kadın.

İstasyonda trenin basamaklarından inerlerken yaşlı kadın ona sıkı sıkı tutundu ve şehre giden bir trene bindiklerinde de ardından kâğıtta yazılı adresi bulmak için labirentimsi bir sokakta dolanırlarken de kolunu bırakmadı. Evi ararlarken kadının hiç yardımını dokunmuyordu. Kâğıttaki adresi bulduğunda akşam olmuştu ve kolunu sıkı sıkı tutan yaşlı kadın ortada yoktu. Evden genç bir kadın dışarı çıktı ve orada o isimde yaşlı bir kadının yaşamadığını, daha önce de kendisi gibi birkaç kızın gelip yaşlı bir kadını sorduğunu söyledi. Tüm sokağı defalarca yeniden dolaştı ama yaşlı kadından bir iz bulamadı.

Sabah yola çıkmıştı ve vakit şimdi epeyce ilerlemişti. Bir dolu titreşen ışığa gömülü şehir merkezine yöneldi. Sonunda ışıklar çölünün ortasına kadar geldi ve yürümeye devam etti. Bir araya toplanmış bu ışıklar çölünden ayrılacak trenlerin olduğu bir istasyona ulaşana kadar tüm gece yürüyebilirdi.

Denizkulağı

Bana Jini'nin gitmiş olabileceği yer hakkında fikir verebilecek ipuçları aradım durdum. Sayısız defa neden gitmiş olabileceğini düşündüm. Bilmediğim, içinde olmadığım ne yaşanmıştı? Bu evde oldum olası sinsi sinsi bir şeylerin döndüğünü, dışarıda bırakıldığımı hissettim. Jini benim haberim olmadan biriyle mi tanışmıştı? Birinden benim öğrenmemem gereken bir teklif mi almıştı? Eşyalarımı, odasını, capcanlı hatırımda olan sık gittiği yerleri tekrar tekrar kontrol ettim. Ama anlamamı sağlayacak bir ipucu, herhangi bir sebep bulamadım. Aynı meslekte olduğumuz insanlar başka bir iş aramaya başlamam gerektiğini söylüyorlardı; Jini gibi daha niceleri varmış ve birçoğu da ondan daha fazla yükselebilirmiş. Aslında bana tavsiye edilen epey genç insanla da tanıştım. Ama biri Jini'yi bana geri getirmediğçe tüm bunların anlamsız olduğunu biliyorum.

Jini'yle birlikte çalışan başkaları da, emin olun ki, onun gidişinden sonra bir türlü baş edemediğim kayıp hissine benzeyen bir şeyler yaşıyordur. Gidişinin bu kadar şiddetli bir yansıması olmasına şaşırıyorum, ne de olsa onunla

çalışarak geçirdiğimiz her dakika insanda neredeyse bağımlılık yapan bir mutlulukla geçiyordu. Ona söylediklerimi nasıl anlıyor ve basit bir mimik ya da ifadeyle tam da hedeflediğim duyguyu nasıl yaratıyordu, bu yeteneği nereden almıştı bilmiyorum. Bir ürünün uyandırabileceği tüm duygular –mutluluk, üzüntü, uysallık, karamsarlık– Jini'nin bedeninden döküldüğünde, unutulamaz bir şey olurdu. Çevresindekilere her hareketini dikkatle izlettiren, o an başka hiçbir düşünceye yer bırakmayan her mimiğini, her ifadesini hatırlıyorum. Bir reklamda onun hareketlerinden sonra çölde hızla ilerleyen bir arabanın ismi görünecekti. Jini sayesinde nesneler doğar ve isim kazanırlar! Sonra bir de kıyaslanamaz acılar içindeki bir kadın profili vardı. O sahneyi gözyaşlarına boğulmadan on saniyeden fazla izleyemem. Jini çevresindeki kameraların, oraya buraya koşuşturan insanların, makinelerin izlerini silerek bizi hikâyenin kalbine götürme yeteneğine sahipti. Yüzündeki o ifadeyi görüp de kim onun peşinden gitmeden durabilir? O yüzün insanlara bir telekomünikasyon şirketinin logosundan başka bir şey hatırlatmamasına her zaman hayıflanmışımdır.

Kamera önünde olduğu çoğu kez onun şeytani bir gücün etkisine girdiğini hissederdim. Onu sırf bu yüzden sevmeyen bir sürü insan vardır sanırım. Nasıl hissettiklerini anlıyorum çünkü o esnada bambaşka biri olan Jini'ye baktığımda benim de ürktüğüm anlar olmuştu. Jini burada değilken aklımı bazen oldukça meşgul eden soruyla yüzleşme cesaretini de buluyorum. Jini'de insanların zihinlerine işleyen şaşkınlık verici görüntüleri yaratmasını sağlayan, ne benim ne de kendisinin anladığı bir yetenek mi vardı?

Kaşla göz arası kimsenin beklemediği şekilde bir ifade takınırdı ve böylece karar verilmiş, seçim yapılmış olurdu. Jini'yi kendisinin bile anlamadığı bir gücün ele geçirdiğini hissettiğimde, bir taraftan mest olur ama aynı zamanda bundan korkardım.

İçimden bir his o uysal, garip kızın beni çok uzağa, ulaşamayacağım kadar uzak bir yere götürebileceğini söylüyordu.

Jini'yi birçok kez kesin olarak terk etmeyi düşündüm. Ama üç günden fazla uzağında kalamadım. Bir keresinde epey uzun bir aradan sonra yanıma uğrayan bir arkadaşla Jini'den kaçarcasına evden çıktım. Ama Jini nasıl olduysa durumu anladı ve şehir merkezi dışında kaldığımız yere geldi. Küçük bir avluda elimi kendisinininkiler arasına aldı ve kafasını yavaşça sallayarak avcuma şunları yazdı: "Kaçma, D.K."

Ama ne beni bekleyeceğini söyledi ne de geri dönmemi istedi. O böyledir. Diyeceğini dedikten sonra onu getiren arabaya bindi ve arkasına bakmadan ayrıldı. Dönmeyip de ne yapsaydım? Çocukluktan arkadaşım olan bir adamla sırf beni istediği için evden ayrılmış ve her şeyi terk etmiştim. Bunun gibi birkaç olay daha oldu. Jini beni aramaya gelmediğinde fazla dayanamazdım. Saklamanın anlamı yoktu. Daha karşılaştığımız ilk gün hayatımı hiç tahmin edemeyeceğim bir yöne çekmişti.

Sayısız kereler Jini'yle buradan uzaklaştığımızı hayal ettim. Köpekbahğı'nın ya da Denizyıldızı'nın gelmediği iş seyahatleri bizim için her zaman büyük bir eğlenceydi. Ama diğerleri aramıza girdiğinde her şey bozulurdu. Jini'yle birlikte bir gün çıkacağımız seyahat için ufak bir

valiz hazırlamaya başladık, bu bizim için küçük bir oyuna dönüştü. En önemsiz şeyleri bile valize koyduk. Ne zaman olsa yola çıkmaya hazırdık ama iş dışında sadece ikimizin olduğu bir yere hiç gitmedik. Sonra ben başka şeylerle ilgilenirken bir gün bensiz çıktı gitti.

Bazen Jini'nin avcuma yazdığı şeyler onun ürkütücü önsezisini taşırdı. Bunu yaptığında bir kâhinden mesaj almışım gibi, dediğine karşı koyamazdım. Jini'nin mesajları hep çok kısıydı. Özellikle avcuma yazdığı için kısa tutmaya çalışmadığını biliyordum. O kadar basit kelimeleri vardı ki: Gül, D.K. Unut, D.K. Dinle, D.K. Jini'nin sıkıntısını biliyordum. Duyma yetisinin gittikçe zayıfladığından kimsenin haberi yoktu. Ama endişelendiğimi gördüğünde avcuma şunu yazardı: "Sorun yok." Her şeyi anlayabiliyorum.

Zavallı Jini. Zavallı, zavallı Jini.

Bu ev Jini'den yoksunken çürümüş bir şeyler kokuyor. Sanki çatıda fareler ve başka hayvanlar kapalı kalmış, şimdi de ölmeye ve leş kokusu salmaya başlamış gibi evin her köşesine sinen bir koku. Yine de kimsenin çatının altını üstüne getirip neler olduğunu anlamaya ayıracak zamanı ya da cesareti yok. Diğerleri de benim gibi evin dışındaki işleriyle ilgileniyorlar, sanki bu şekilde kokudan kaçıyoruz.

Yine de benim durumum farklı. Evden çıkıp gidiyorum çünkü öylece duramam, put gibi bekleyemem. Durmak bana ölüm. Bir taraftan fırtınanın yatışmadığı bu günlere dayanmaya çalışırken bir taraftan da Jini'ye benzeyen birilerini görürüm diye tanıdıkların ofislerini dolaşıyorum. Baştan çıkarmak için birini ararmış gibi dengesiz ve boş bakışlarla önümden gelip geçen insanlardan gözlerimi ayırmıyorum.

Tam da bunu yaptığım sırada, Jini'den bir iz bulma

umuduyla kapı kapı gezdiğim ajanslardan birinde o adamla karşılaştım. Önce kararlı ve sakin çıkan bir erkek sesi duydum. Ses danışmadaki görevliye bir soru sordu. “Jini” dediğini duyar gibi oldum. Bekleme salonunda bir koltuğa oturmuş ve alışkanlıktan etrafta dolaşan sayısız insanın suratına bakıp duruyordum ki bağırmmamak için kendimi zor tuttum. İsmi duyar duymaz hızla gülmeye başlayan kalp atışlarım biraz sakinleşince adama yaklaştım ve tanıdığım biri olup olmadığını anlamak için şöyle bir inceledim. Mevsime uygun kaçmayan kalın kürk montu ve yürüyüş botlarıyla bu iri yarı, esmer genç adam Jini’ye nasıl ulaşabileceğini soruyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim. Beni iyi tanıyan görevli ne yapacağına karar verememiş gibi omuzlarını silkti ve ne düşündüğümü sorarcasına bana baktı. Adam onun bakışlarını takip etti ve bana doğru döndü. Gözlerimiz buluştu. Bu yabancıнын gözlerindeki bir şey bana çok tanıdık geldi: bulamadığı birini inatla aramaya devam eden, içindeki boşluk hissiyle savaşıp birinin üzüntüsü.

Köpekbalığı

Her sabah uyanır ve ağırlık kaldırım. Üzerime gelen ağırlıkla mücadele ederken azgın bir hayvana dönüşürüm ve demir yığınlarını fırlatmaya hazırlandığım bir dağ kütlesi ya da dünyanın kendisiymiş gibi kaldırım. Gözlerimi kapayıp tüm gücümle ağırlığa karşı koyarken bilincimi serbest bıraktığım bir tür boşluk durumuna düşerim. Bu duruma bağımlıyım sanırım. Hayatım çok düzenli ve kontrollüdür. Çocukluğumdan beri her çeşit top oyunu, boks, güreş, tekvando, judo ve daha bir sürü sporla uğraştım. Ama çok geçmeden ekip halinde oynamanızı gerektiren sporlardan vazgeçtim. Ben kendi kendini eğiten yalnız bir atletim. Bir hayvanı eğitir gibi her gün kendime, evet kendime, bir görev veririm. Ağırlık kaldırma, boks, cirit ya da bıçak fırlatma, hunlar bana uyar. Eğitimcim yok. Kim-seden eğitim almadım. Her şeyi kendi başıma öğrendim. Tek bir günü bile en az bir iki saat beden alıştırmaları yapmadan geçirmem. Her şeyi askıya almak zorunda kaldığım berbat günlerimde bile bu ilkemi hiç bozmadım. Kendime beden alıştırmaları saati koymaya bir gün ortada hiçbir se-

hep yokken karar verdim. Spor yapma alışkanlığını muhtemelen beni aniden kısıvrak yakalayan, dünyaya karşı duyduğum kinle savaşa savaşa edindim.

Sağlıklı bir bebek değildim ama şimdi kaslarımın hiçbir katmanına mikrop giremez. Çocukluğumdaki berbat utangaçlığımı bu şekilde yendim. Yalnızca utangaçlıktan çeken insanlar bir yabancıyla yüz yüze gelmenin ne kadar acı verici bir şey olduğunu bilir; bu durumda kalmamak için tüm önlemlerinizi alsanız da birden kendinizi çıkmaz bir sokakta bulursunuz. Beton gibi bir yüzle karşımdakinin gözlerinin içine değil de kasların ortasındaki boş noktaya bakmayı öğrenmek için katlandığım boğucu saatleri kimse anlayamaz.

Dünyada gizem yok, ondan saklı olan bir şey yok. Dünya yok eden, bağırان ve baskı yapanlardan cömertliğini esirgemiyor. Başarıyla yok etmeyi, adamakıllı bağırmayı ve bir kavgada hayati bir bölgeye yönelmeyi öğrenmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Doğduğumdaki halime meydan okudum; kendinize meydan okumak en büyük başkaldırıdır. Kendimi yeniden yaratmak için öyle çok zaman harcadım ve didindim ki. Sinirlerim, kaslarım, mizacım, hünyem. Memnun kalmadığım dev bir makinenin parçalarını değiştirmek gibiydi. Vücuduma asla belli bir miktarın üzerinde kalori almam ve gereksiz hiçbir şey söylemem. Sevmediğim insanlarla konuşmam ve benimle konuştuklarında da cevap vermem.

Gözlerimi kapatıp odaklandığımda canımı sıkın tüm görüntüleri zihnimden çıkarır ve saatlerce ölü gibi kalabilirim. Beğendiğim bir yanıımı söyleyeceksem bu vücudum olur. Vücudum dinimdir. Vücudun söylediklerinden

başka bir şeye inanmam. Kemiklerim serttir, kaslarım sıkı ve inatçı. Sinirlerim tamamen olağandışı bir şeyle karşılaşmazsa her şeye kayıtsızca, inanılmaz derecede mekanik bir şekilde karşılık verir. Ama kime saldırmam gerektiğini, yok etmem gerekenin kim olduğunu anladığım zaman vücudum bir adım geri atmaz. Etrafımdaki dünyanın kötülüklerini köpekbalıklarının sahip olduğu biyoelektrik duyu gibi kendi Lorenzini ampullerimle saptarım ve doğuştan gelen direnç ve azimle geliştirdiğim son derece istikrarlı bir kişiliğim var. Kimseye öylesine zamansız tepki göstermem. Dünyanın kötülüklerine, onun çarpık oyunlarına gözlerimi kaparım ve doğru zamanı beklerim. Doğru zamanda harekete geçmek illaki dış dünyaya tepki vermek anlamına gelmez. Tepkimi elbette soğuk bir sırtıtış ya da şiddetli bir eylemle de gösterebilirim. Ama çoğu durumda, bedenim herhangi bir şekilde tepki vermeden önce olduğum yerden ayrılırım ve başka bir yere geçerim.

İnsanların ciğerini okumayı öğreneli çok oldu. Ben, ben, ben diye ağlamanın dışında hiçbir şeyi umursamayan, pis ve izbe bir köşede kısıp kalmış böcekler gibi kendi acılarında debelenerek sadece kendilerine, kendi talihsizliklerine üzülebilen insanları iyi bilirim; sahip olamadıkları her şeye lanet eden ve kafalarını kendileriyle bozmuş olanlar, insanların sözünü keser ve soran olmamasına rağmen, “Bana gelince...” ya da “Ben de öyleyim,” diye konuşurlar. Yüzlerinde kalbinizi eritecek kadar tatlı, iyilik saçan bir gülümsemeyle yaklaşırlar, sanki size bayılıyorlarmış gibi, sonra da sırtınızdan bıçaklarlar. Dünya sizi ne kadar çok sevdiğini haykırırken zevkin doruklarına çıkan ama aslında bir parça etinizi koparmaktan başka bir şey düşünmeyen insanlarla dolu.

Dünya gözümde her zaman bu kadar karanlık ve boğucu değildi. Sanırım benim için bile hakiki, sıcak gülümsemelerin olduğu bir zaman vardı. Ama böyle bir zaman olduysa da fazla uzun sürmedi. Buna eminim. Hâlâ tuttuğum birkaç solmuş fotoğraf bu zıtlığı açıkça gösteriyor. Siyah beyaz üç dört fotoğrafta baktığım şey kaşları çatılmış bir yüz. Uyurken bile huzurlu görünmüyorum. Hassas bir cildi olan mutsuz bir çocuk, üç ya da dört, en fazla beş yaşında. Yumruklarını sıkışı ve gözlerini sımsıkı kapatması. Dünyadaki en zor savaşın, ruhun bir parça huzur bulması için verilen savaş olduğunu bilir gibi bir hali var.

Fotoğraftaki çocuk o zamandan beri hiç huzur bulmadı. Dünyayla konuşmaya çalışmanın ve onun dediklerini ciddiye alıp yanıt vermenin anlamsız olduğunu uzun zaman önce öğrendim. Hassas deri, bir köpekbalığının dişlerle örtülü derisi gibi çok geçmeden sertleşti ve oğlan çocuğu hayatta kalmak için kendi yumurtalarını yemekten tereddüt etmedi. Bunu öğrendim ve hiçbir gerçek tecrübe bu bilgiye üstün gelmedi, dolayısıyla beslendiğim tek şey bu oldu.

Solmuş fotoğraftaki çocuk, parça parça edilip bir köşeye fırlatıldıktan sonra, bana onu hatırlatan tek şey olarak kaldı. Doğrusu, fotoğraftan öncesi ya da sonrasındaki kendimle ilgili bir anım yok. Beş ila on beş yaşları arasındaki on yıl benim için var olmamış sayılabilir. Mutlaka forma giyip diğer çocuklar gibi okula gitmişimdir ve yine onlar gibi başa bela olmuşumdur. Bazen tuhaf kaçmış da olabilirim, örneğin diğerleriyle uyumayıp onlar uyandığında uyumak gibi. Kendimi hatırladığım çok ender durumlarda okulun arkasındaki bir delikten kaçıyorum, tuvaletlerin pis kokulu köşelerinde kokusunu ya da tadını sevmesem de sigara içiyorum,

tanımadığım bir grup çocuk tarafından izbe bir bodrumda fena halde dövülüyorum, yüzümde pis bir sırtışıla birilerinin boğazını sıkıyorum, ağladığım için yanaklarımı yumrukluyorum ve acımasızlaşıyorum, gittikçe daha acımasız oluyorum. Ama tüm bunlar çok alakasız, çok tuhaf geliyor. Bu görüntülerdekinin ben olduğumu söyleyen bir tanık ya da kanıt yok. Gerçekten, ne yapıyordum ben? Büyürken neler yaşadım da şimdiki ben oldum hiç hatırlamıyorum.

Unutmanın utanılacak bir şey olduğunu kim söylemiş ki? Unutmak kadar büyük bir keyif yok. Kayıp zamanı geri getirecek bir şey varsa eksik kalsın. Sadece bu kadar da değil, özel hayatımda olup biten çoğu şeyi bir çeşit unutma kutusuna kapatırım, boğarım, ardından yok ederim. Yok etmenin hazzını bilmeyen insanlarla iş yapmak mı? Çoktan modası geçti.

Uzun zaman önce insanlar arkamdan şöyle fısıldıyorlardı: "Kötü bir yara almış olmalı."

Tamam. Hadi diyelim doğru. Ama bu öyle geçmiş zamanla konuşulacak bir şey değil. Her dakika yara açar. Oturup yaralarını yalayan insanlardan değilim. Unutmakla gelen başıbozukluğun, kaosun ve ahlaksızlığın, geçmişti hatırlayan ve sayanların başıbozukluğundan, kaosundan, ahlaksızlığından daha büyük suçlar olduğunu kimse söyleyemez. Tamir edip yenilemektense her şeyi yok edip yeniden başlamak daha iyi. Benim aklım buna çalışır. Devrimin benim için anlamı bu. Birbirinden tamamen farklı görünen insanlar ve zıt kutuplarda çarpışır gibi duran iki fikir coşkun bir uzlaşmaya vardırılabılır. Benim devrimim budur. Ama ben müritlere, kahramanlara ya da kurbanlara ihtiyaç duyan bir devrimci değilim. Bana başkaldırıyı, kibri,

umutsuzluğu ve hayal kırıklığını öğreten dünyayı bozguna uğratmak için en kesin, en şüphesiz yöntemin ve zamanın sürekli peşindeyim. Böyle bir fikrin pat diye gelmeyeceğini biliyorum ama bazen vücudum sabırsızlıktan kasılıyor. En azından unutmayı ve devrimi hayatın her anında uyguluyorum. Sadece bu. Ve tüm vücudumla.

Söylemeden geçemeyeceğim, dünya planlarıma öyle ya da böyle kucak açıyor gibi. Dünya sanki planlarıma yer açmak istercesine düşüyor, kırılıyor, reddediyor ve geri çekiliyor. Dünyada savaşlar hiç bitmiyor ve sonu gelmeyen istekler dünyayı sardıkça insanlar basitleşiyor, daha yoksullaşılıyor ve nihayetinde yok oluyorlar. Böyle bir dünyanın insanlarına farklı bir isim bulmamız gerekirdi. Muson yağmurlarından sonra akıp giden toprak yığınları gibi dünyanın da kendi kendine çökmesini sıkkın bir halde bekliyorum.

Beklerken oynadığım bir oyun var. Sözleşme yapmak bana büyük keyif veren bir oyundur. Sözleşme yaparken ısrarcıyım, oyunun ölü saatlerinde olduğu gibi neyim var neyim yok ortaya koyarım. Açılışı, Ben Köpekbalığı, diye yaparım ve karşımdaki mesele sözleşme yapmaksızın ne kadar zalim olduğumu anlasın isterim. Jini'nin işlerini elime aldığımdan beri değeri iki katına çıktı, belki daha da fazla. 'Teklif sunarım ama asla zorlamam ya da yalvarmam. İşin özüne bakarım, az ve öz konuşurum. Jini'nin bedeninin her bir parçasına biçtiğim değer tartışmasızdır. Değer ölçülerime göre tahammül edilemeyecek kadar da az. Jini'yi ve onun her gün nasıl daha fazla ışıldadığını gördükçe gelecekte ne fiyat vereceğimden emin olamıyorum. Ondan yayılan sessiz ışık içimde sönmeye yüz tutmuş gerçeği çekip çıkarıyor. Çene çizgisi, bedeninin belli bir andaki hareketi,

bakışlarının açısı... Bu şeylerin en şiddetli ışığı ne zaman yaydıklarını bilirim, bilirim ve buna göre talepte bulunurum. Işık bir anda çıkar ve sonra kaybolur. Bir anda tüketilen ve silinip giden bu ışık için sözleşmeler yapmak hoşuma gidiyor. Her işlem için talep ettiğim ücret normal ücretin iki katından fazla fazla olmasına ama Jini'nin her an yaydığı ışıkla karşılaştırılmaz bile. Bu ücret karşılarında duran şeyi fark edemeyen, gerçeği görmekten aciz, öngörüsüz insanların önüne atabileceğim en mükemmel hediyedir.

Jini'nin yani insan olarak gördüğüm ve kabul ettiğim tek şeyin varlığı son günlerimi yaşarken beni az da olsa rahatlatacak. Acaba? Tam tersi de doğru olabilir. Rahatlık bulduğum an kendi benliğim inkâr edilmiş olur. İnsanlarda sürekli olarak çatışan iki istek vardır: rahatlama isteği ve size rahatlık veren kişiyi, sırf sizi rahatlattığı için, yok etme ve arkadan vurma isteği. Sonuçta, bu iki istek yazı ile tura gibidir.

Sözleşme yapmanın verdiği keyif için Jini illaki gerekli değil. Sözleşme sözleşmedir nihayetinde. Bu dünyadaki bir sürü insan oyunlardan zevk almak için inanılmaz iyi kurallar geliştiriyor. Geceleri ıslıl ıslıl aydınlanan binalara bir bakın. Dünyayı dolduran bir sürü bina, ticaret yaparken basit oyunlar oynamaktan keyif alan insanlardan patlamak üzere. Kökten bir değişiklik yaşanmadığı sürece bu oyunlar devamlı oynanacak, yayılacak ve tüm dünyayı, gecesini, gündüzünü kaplayacak. Tabii dünya çoktan sonunu görmediyse. Dünyada bozulmamış bir "Ben" olmadığını bile kendilerini "Ben" olarak tanımlayan insanlardan biriyim. Hiçbir şey eşsiz değil; ne ıssız adam ne ölüm şeklim ne de zevklerim, umutsuzluklarım, unutma ve yok etme biçimim. Yine de, ben benim.

Beden dili bir dans oldu

Kendini trenin çizdiği çemberden nasıl kurtardı, yoluna yeniden nasıl koyuldu kimse bilmiyor. Trenin çizdiği çember ona doğup büyüdüğü ve ailesinin yaşadığı şehri terk etmeden önce yakasına yapışmış korkunun yarattığı gibi bir duygu anımsatmış olabilir. Değişmez sevgi zinciri çoğu zaman bir kapalı çember olduğuna göre, o da alışkanlıktan sevginin kapalı çemberinde kalmaya devam edebilirdi. Ama bir gün geldi ve artık hazırды. Bir istasyona vardıklarında, evden ayrıldığı günden beri kendisine eşlik eden mavi valizini çekerek bir trenin açık kapısında dikildi. O havaya göre fazla ince olan gri elbisesi üzerinde uçuşurken, sırtındaki minik pembe çantayla trenin kapısında planlı bir programı bekler gibi bir süre hareketsiz durdu.

Boş istasyonda duran trenden inerken biri onu fark etseydi, çamurlu ayakkabıların sakladığı minik ayaklarının önünde diz çökerdi. O gün güzelliği zirvesine ulaşmıştı ve bazı zirveler onun güzelliği gibi yerini korurdu. Tren ayrıldıktan sonra istasyonda kimse kalmadı, sadece istasyon şefi bir an rüzgârlı havada kafasını çıkardı ve trenin hareket

vaktini haber vermek için makiniste kırmızı bir bayrak salladı. İstasyonda yalnızca mevsimi dışında, üzgün ve cansız, birkaç çiçek olduğu görülüyordu.

Bu istasyona vardığında kısa bir dans sergiledi ve dansına bakan biri onun ilk defa kaderinin farkına vardığını düşünebilirdi. Kimse bunu bir dans olarak düşünmeyebilirdi de tabii. İstasyona gelince trenden indi, önünde sıralanan uzun rayların orada durdu ve ellerini ufka doğru kaldırdı. Dünyaya merhamet gösteren bir tanrıça varsa eğer, ancak onun dudaklarında görülebilecek bir gülümsemeyle etrafına bakındı. Çelik tren raylarına, taşlara, otlara, tuğla ve çimentodan yapılmış istasyon binasına, gökyüzüne, birbirine kavuşmadan paralel bir şekilde uzanan elektrik tellerine ve avludaki toprak yığnuna bakarak havaya kaldırdığı kollarının yer çekimi kuvvetine tepki verir gibi döndü. İlk olduğu noktaya geri geldiğinde, yüzündeki gülümseme silinmişti ama tanınamayacak kadar durulaşan yüzü hiç olmadığı kadar ışıltılı saçıyordu.

Yüzü açıkça bir beklenti duygusuyla, birazdan olması beklenen inanılmaz bir şeyin hissettirdiği sessiz bir heyecan yüzünden parlıyordu. Üstüne üstlük daha önce pek çok kez yakınından geçmiş olduğu bir tatil yerindeydi. Fazla yol gitmesine gerek kalmadan denize yakın bir şehre gelmişti. Ama sadece birkaç gün yol gittikten sonra deniz artık görmesi gerektiğini hissettiği bir şey olmaktan çıkmıştı. İstekleri her gün, her an bu şekilde değişiyordu ve çoğunlukla daha bir dakika önce ona söz geçiren isteğin ne olduğunu hatırlamıyordu. Bazen garip bir his onu ele geçiriyordu ve işte o zaman dileği her neyse istediği zaman geri çağırabiliyordu. Gözlerini kapadığında deniz olabiliyordu ve bazen bunu arzulamasa bile bir dağ oldu. Bundan biri-

lerine bahsetseydi, ona kafayı yediğini söylerlerdi. Neyse ki bunu kimseye anlatma ihtiyacı duymadı; anlatamazdı da zaten. Bir an da olsa sesinin geri gelmesini umut etti ama bir kere gitmişti ve geri gelmeyecekti.

Bu kararsız isteklerle sürüklenerek ilerlemeye devam etti. İstasyondan çıktı ve küçük meydana yöneldi. Yazın istasyon tatile gelen insanlarla dolu olurdu ama bu mevsimde, bu saatte, küçük meydanda gezginler gibi salaş giyinmiş üç genç insandan başka kimse yoktu. Boş meydanın ortasında görüldüğünde, kendisiyle aynı yaşlarda gözüken iki oğlan ve bir kız onu gözleriyle izledi, yüzlerinden bir şey okumak zordu. İfadesiz yüzlerinden yanık kokusu geliyordu. Benliklerinin bir parçası gençliklerinin taşıyamayacağı kadar kuvvetli bir tutkuyla yanmıştı sanki. Genç kız eskimiş kirli sırt çantasını yere koydu ve gözlerini genç kadından ayırmadan ona yaklaştı. Kız elini uzattı. Koyu çizgilerle buruşmuş avcunu açtığında içinde oyma hayvan figürleri vardı ve onları genç kadının önüne dayadı.

Kız, “Birkaç tane alır mısın? Seyahat ediyoruz ama paramız bitti, sabahtan beri açız. Şurada başka şeyler de var. Hadi gel de göstereyim,” dedi.

Genç kadını arkadaşlarının yanına götüren kız sırt çantasından bir kutu çıkardı ve içini açtı. Kutu birbirinden zar zor ayırt edilen kuş, ayı, inek, yılan, kurbağa, baykuş gibi şekillerde kabaca oyulmuş tırnak kadar ahşap figürlerle doluydu, bunlardan başka taraklı modellerde topraktan oyulmuş üçgen şekiller ve kuş gravürlerine benzeyen karmakarışık oyma eşyalar vardı. Oğlanların başta bezgin ve ilgisiz olan ifadeleri yerini yavaşça meraklı bakışlara bıraktı, sanki onun hangi hayvanı seçeceğini ya da başkalarının aksine

onlardan bir şeyler satın alıp almayacağını çözmeye çalışıyorlardı. Kızın ona uzattığı kutuyu aldı, nesneleri ince parmaklarıyla tutup dikkatlice yokladı ve sonunda geometrik şekilleri olan üçgen bir oyma figürü seçti. Kız delikten çabucak bir ip geçirdi ve oymayı genç kadının boynuna astı.

Omuzlarının altına kadar inen uzun, kalın saçını geri çekti, kolyeyi onlara gösterdi ve gözlerini kapayıp hareketsizce dikildi. Biraz yana eğildi ve gözlerini daha sıkı yumdu, o anda bedeninde olan bir şeyi bulmaya çalışır gibiydi; zihninin odağını ifade etmek istediği şeye, bunu en iyi nasıl iletebileceğine yönlendirmiş ya da zihninin kuytularından art arda yükselen anları yoklar gibiydi. Ardından hareket etmeye başladı. Hareketlerine daha çok basit dans figürleri denbilirdi, tren istasyonunda yaptığı dansa benziyordu. Kollarını kaldırırken hafifçe döndü, sonra biri diğerinden daha yüksekte olan kollarını indirdi. Buna dans hareketi denmez de ne denirdi?

Bu genç insanların önünde kendini ilk kez beden diliyle ifade etti. Ellerini hafifçe kaldırdığında, birini havada bırakıp diğerini başının arkasına getirdiğinde ve sonra onları art arda yavaşça indirdiğinde ne demek istediğini sadece o biliyordu. Şükranlarını sunan ya da çok özel bir mesaj vermeye çalışan birini andırıyordu. Üçü de bu hareketi kendilerine göre yorumlamış göründü. Sonuçta üçü de gözlerinin önünde rehavet veya sıkıntı veren ince bir örtü kalkmış gibi onun dansına tepkisiz kalmadı. Üç farklı tepki ve ifade göründü, birbirinden bambaşka.

“Bizimle kal istersen. Onlar için de sorun olmaz.”

“Öyleyse, önce bir yerlere gidip ısınalım ve yemek yiyelim. Sonra kaynaşırız nasılsa.”

“Bizim gibi insanları biliyorsun, ha? Bu yüzden yardım etmek istedin.”

Ne olduysa oldu, üçü de, onu bir dans olmayan dansını yaparken izledikten sonra, hüyülenmiş gibi eşyalarını topladılar ve tek kelime etmeden peşinden gittiler. İstasyonun önündeki meydandan ayrıldılar ve küçük bir geçitte bir yer bulup yemek yediler. Genç insanlar önlerindeki silip süpürmekle meşguldüler ve fazla konuşmadılar ama yine de kızın yani C'nin ve oğlanlardan P'nin sevgili olduklarını ve E dedikleri diğer oğlanın da onların çok eski bir arkadaşları olduğunu öğrendi. Ona fazla soru sormadılar. C aslında onun kim olduğunu ima eden bir iki şey sordu ama bu tür şeyleri umursamıyorlarmış gibi üçü de daha fazla ilgilenmedi. Genç kadın da farksız değildi; onları bu yolculukta neyin bir araya getirdiğini, nereye gittiklerini ya da neyi aradıklarını merak etmedi. İçinde bir parça merak uyandıysa bile beden diliyle anlatmasına yetecek kadar değildi.

Boş tatil beldesinde onlarla birçok gün geçirdi. Şehir- den uzak olmayan bir sahil kenarında, çam ormanının yakınlarında E'nin bildiği boş bir yazlık vardı ve üçü birlikte oraya gitmek için yol parası biriktirmeye çalışıyorlardı. Bir otobüse bindiler ve sahile ulaşana kadar uzun bir yolu yürüdüler. Sahile geldikten sonra bile birbirine benzeyen bir sıra yazlık eve varana kadar sahil boyunca uzun uzun yürümeleri gerekti. Ahşap evlerin hepsi E'nin daha önce dediği gibi boştu. E, evlerden birine birkaç adımda ulaştı, kapı üzerindeki ahşap kirişin tırnaklarını zorlanmadan çekti, ardından kapıyı açıp içeri girdi. Bunda epey tecrübeliymiş gibi görünüyordu. Sahilde

kaldıkları günlerde o evde yaşadılar. C ve P aynı odada kaldı; E kanepeyi ona bırakarak yerde uyudu. Kendini en sonunda sevdiği bir limana demir atmış bir gemi gibi hissediyordu. Biraz çaba gösterse vapur düdüğüne benzer bir ses çıkarabilecekmış gibi geldi ama sesi boğazında takıldı kaldı.

O evdeki ilk akşam E ve C'nin, ellerine minik ve keskin bir bıçak alarak tahtadan inekler, ayılar, kurbağalar, baykuşlar ve kuşlar oymalarını izledi, sonra ertesi gün o da basit hayvan figürleri oymaya başladı. Hiç yadırgamadı. İnsanların daha çok yorulduklarında hissettiği gibi, o da onlarla ahşap oyarak sessizce otururken aynı şeyi doğmadan çok zaman önce başka bir yerde de yapmış, ahşaptan hayvanlar oymuş gibi hissediyordu.

Öylesine bir hayvan olamazdı. Ahşaba aynı hayvanlar, aynı geometrik şekiller oymak zorundaydınız. Nedenini sormadı. Ama konuşmalarından bu işi yapmalarını ilk olarak E'nin önerdiğini ve geride bıraktığı ailesinin ahşap oymacılıkla para kazanma konusunda uzun bir geçmişlerinin olduğunu öğrendi. Ayıları ve kuşları oymaktan hoşlandı. Konuşmadan oyuyorlardı ve en sona kalanlar hep E ve kendisi oldu. Onlar çalışırken yatak odasında sevişen C ve P'nin seslerini duydular. Ahşaba kurbağalar, baykuşlar ve yılanlar oydu, işine o kadar kendini verdi ki sonunda parmakları su topladı.

Sonraki gün civardaki bir kasabanın pazar yerine ya da insanların toplandığı bir yere gittiler, onlara yaklaşıp C'nin genç kadına yaptığı gibi oymaları sattılar. O da ahşap oymalarını sattı elbette. İnsanlar fiyatlarını sorduğunda, beş parmağını uzattı ve onları iki kez salladı. İnsanlar bu hare-

ketten çıkarımlarına göre ona beş yüz won¹, bin won bazen de beş bin won verdiler. Oymaları sattıktan sonra her biri elindeki parayı yanlarında taşıdıkları deri keseye koydu, kimse diğerinin kaç tane sattığına, ne kadar kazandığına bakmadı. Kazançta en büyük pay onundu ama arkadaşları acemi şansı işte dercesine ona bir ayrıcalık tanımadılar. Herkes ihtiyacı olan şeyleri satın almak ve ödeme yapmaları gereken her türlü ihtiyaçlarını karşılamak için keseden para alabilirdi. Ama oymalardan gelen para bütün temel ihtiyaçları karşılamaya asla yetmiyordu.

Hiçbiri ertesi günü düşünüp endişelenmiyordu ve genç âşıklar her gece sevişebildikleri sürece hiçbir şeyi takmıyorlardı. Diğerlerinden farklı olmayan bir gece geç saatte yatak odalarında sevişen C ve P'nin seslerini dinlerlerken, E'nin diğer gecelerden farklı olarak gittikçe hüzünlendiğini gördü. E bir gün ona aralarındaki gergin üçgeni, onları bu şekilde yola çıkaran nedeni anlatmıştı. E, C'ye âşıktı ve gerçi C onun en yakın çocukluk arkadaşı P'yi seçmişti ama o ne C'yi ne de P'yi bırakıp gidebiliyordu. Bu şekilde yaşama fikrini bulan ve öneren E'ydi çünkü C'ye âşıktı ve P de onu en iyi anlayan arkadaşındı ve onlar da bu teklifi kabul etmişlerdi.

E'nin yüzünü kaldırdı ve kendine doğru yaklaştırdı sonra beden dilinde o kadar güzel fısıldadı ki E'nin ürpertişi muhtemelen gelecekte uzunca bir süre geçmeyecekti. Kollarını başının arkasına alarak oturdu ve sonsuz gibi gelen nazik bir devinimle bedenini öne arkaya büktü; bu kısacık hareketle E'ye mesajını ilettili.

1 Güncy Kore para birimi. (ç.n.)

“Kendini bana bırak, E. Bana sevişmeyi öğret. Sonra özgür kalacaksın.”

E karşı konulamaz bir gücün etkisindeymiş gibi ona yaklaştı. Genç kadın kollarını açabildiği kadar açtı ve E’nin sert ama narin bedenini kucakladı. Daha önce hiç sevişmemişti, ne yapacağını bilemediğinden yüzü kıpkırmızı kesilene kadar E’yi sıkı sıkı tuttu ve sonra hareketsizce oturup bekledi. E bir kez bile başını başka yöne çevirmeden genç kadının içinde henüz açılmamış olan mutluluk tohumlarını canlandırdı, sanki ona yalnızlığı, acıyı ve bedeninin yorgunluğunu unutmayı öğretiyordu. Kendisini hapseden kumaşın bir an içinde yurttarak açıldığını hissetti. Artık E’nin yol göstermesine gerek yoktu. E’ye sonsuza kadar teselli sözcükleri fısıldayacak gibi bedeninin dans etmesine izin verdi. Tüm olaylar ve tüm anılar en yalın ve en derin mest olma halinin ortasında yanıp kül olana ve evrenin uzak köşelerine dağılana kadar bedenleri aynı ritimle dans etti.

Ertesi sabah derin bir uykudan kalktığında, E’nin çok uzun zaman önce arkadaşlarıyla kurduğu üçgenin dengesini bozarak başını alıp gittiğini hissetti. C ve P’nin yüzlerinde hem kederi gördü hem de insan uzun süredir yanında taşıdığı değerli bir şeyi kaybettiğinde ortaya çıkan özgürlük hissini. Artık E’nin gittiği yolun tersine gideceklerdi. Ne zamandır yanında taşıdığı mavi valizi onlara verdi. Onlara verdi çünkü E deri keseyi giderken almıştı ve kendisi de artık valize ihtiyaç duymuyordu, hem nasılsa yola koyulduğundan beri valizindeki paraların çoğunu harcamıştı. Şimdi yoluna daha hafiflemiş olarak devam edecekti.

Kim olduğu meçhul ev sahibine bir mektup bıraktılar.

“Kapınızı zorla açıp girdiğimiz ve izniniz olmadan bu

evde günlerce kaldığımız için özür dileriz. Buz gibi soğuk gecelere dayanabilmek için kitaplarınızı, tablolarınızı, çerçevelerinizi, fotoğraflarınızı ve elimize geçen diğer şeyleri yaktığımız için daha da özür dileriz.”

Günlerce kaldıkları evi böyle terk ettiler ve tatil beldesinin çarşısına giden yol ağzına vardılar. Orada onlarla vedalaştı. Dengelerin bu kadar ani bozulmasıyla sersemlemiş halde kalabalık bir köşeye doğru ilerleyip gözden kayboldular. Giden arkadaşlarına bakınırcasına sokağa doğru kafalarını çevirdiler. Sahipsiz kalmış gibiydiler ama birkaç adım attıktan sonra âşık gençlerin delişmen kayıtsızlığıyla yürümeye başladılar. Genç kadın, sahile doğru yöneldi ve sonra geri döndü.

Sahilin orada bir ya da iki hafta daha kaldı. Bir sürü insanla karşılaştı. Ayrılmak istemedikleri oldu ve bazılarıyla da derin, şiddetli aşkı deneyimledi ama derin olduğu için, yoğun olduğu için bir tür görüntüden, ona kalan belirsiz bir izlenimden öteye geçmedi. Bir parçası, E’nin de –tıpkı kendisi gibi– geri gelmesini beklemiş olabilirdi. Kaldıkları yazlık evin oralarda birçok kez gezindiyse de E yoktu. Aysız bir gecede, kumsalda yalnızca kendisi için dans etti. Gökyüzüne bakarak bedeniyle bir yay çizdi ve kendi kendine şöyle dedi: “Beklediğim sen değilsin.”

Deniz Yosunu

“Bu dünyaya acılar içinde doğmuş tüm ruhlar rahata kavuşsun. Bedeni acı çekenler, zihni acı çekenler, bedeni ve zihni acı içinde olanlar, bilmeden acıdan kıvrananlar, aile içinde alaya alınıp dışlananlar, arkadaşları tarafından ihanete uğrayanlar, komşularının sırt çevirdiği herkes, şanssızlığıyla doğanlar, yalnız yaşayanlar, bağışlayacak kimsesi olmayanlar, çalışmaktan iki büklüm olanlar, ağlayanlar ve sızlayanlar, keder içinde yüzenler, terk edilenler ve kalbi kırılanlar, anne babasının ihmal ettiği çocuklar, kalp kırıklığıyla azap içinde olanlar... Hepiniz huzur bulun.

“Güneş doğacak ve bütün gözyaşlarını kurutacak; gölgeler yaralı, kavrulan kalpleri iyileştirecek; gece dünyadaki mutsuz ruhlara rahatlık ve huzur getirmek için inecek; gözlerinizi güneşli tepelere, yeşil ağaçlara, huzurlu sessizlikteki berrak göğe açacaksınız; zor zamanlar bitecek ve gülüşmelerin zamanı gelecek; sevginizle birlikte sözcükleriniz, çabalarınız ve doğruluğunuz hak ettiği değeri bulacak, yanlış anlamalar ve bilinmezlikler kalmayacak. Yüksek-

lecek ve dövüşen, birbirini itip kakan herkese merhametle, şefkatle yukarıdan bakacaksınız...”

Kadın bu sözcükleri hiç ara vermeden peş peşe sıraladı ama tatmin olmamıştı. Sözcüklerinde eksik bir şey vardı ve eksik kalan şeyi bilmemek onu öfkelenlendirdi. Bugün zihnini odaklaması çok zor oluyordu. Sesi çatladı, zihni dağıldı ve çoğu zaman pek isteksizce konuştu. Neredeyse otuz dokuz saattir bir kayanın üzerinde oturarak içinde muazzam bir şeyin oluşmasını bekliyordu. Gözlerin etrafında oluşan sonra zihni dolduran ve bedeni aydınlatan bu şey, ne kadar beklerse beklesin, kendisine gelmeyecekti. Daha güçlü bir ateşin bu şeyi damla damla oluşmaktan alıkoyduğunu biliyordu.

Dağa tırmandığı sırada insanların çaresizlikle haykırdığı vadilerden esen dağ rüzgârının kanatlarında taşınan sayısız tanrı şimdi aklında dönüp dururken, tüm kalbiyle ve en yüksek sesiyle onların isimlerini haykırıyordu. Yine de tatmin olmadı. Daha durur durmaz başıboş, huzursuz ateş bedenini sarıyordu.

Bu nedenle ufuktan yaklaşan bulutlara bakarken gözleri parladı, bulutlar sanki ona düşmandı ya da uzaklaştırması gereken bir kötü şans habercisiydi. Artık tek seçeneği dağdan inişini geciktirmektir; birkaç gündür içinde büyümekte olan o tanıdık ateş, ağzından dökülen tüm o isimlere rağmen belli ki dinmeyecekti. Dağa çıkmalı neredeyse iki hafta olmuştu.

Tırmanırken bu sefer dağdakilerle tek kelime konuşmadı. Konuşsa onu tutsak almış olan o uğursuz ateş sanki kelimeler halinde ağzından saçılacaktı. Tek kelime etmedi, ne şafak vakti uyanıp ırmakta yüzünü yıkarken ne yemek

yerken ne de akşam soğğundan korunmak için çadırına döndüğünde. Bildiğı bir yüzle karşılaştığında nezaketsizce kafasını çevirdi. Korkuyordu. Ama zirveye kadar çıkan içecek tedarikçisine dağıdaki bedenleri ısıtacak pirinç şarabını unutmamasını söyleyen de sadece kendisiydi.

Dua ederken her zamankinin aksine ağlamadı ya da dövünmedi. Yorgundu. Yemeye ve içmeye devam etmişti ve henüz katlanılmayacak kadar soğuk değildi. Ama o kadar yorgun hissediyordu ki yeniden tırmanma gücünü bulamayacaksa dağıdan inmeye hiç kalkışmasa daha iyiydi belki. Sanki yüz yıldan fazladır bu bedende yaşıyordu ve her şeyin bitmesini istediğı anlar geldiğinde bunu fark ederdi.

Bazen kendini ölmeye yakın hissedirdi. Kendini kontrol edemiyordu ve söndüğünü zannettiğı ateş tekrar tekrar canlanıp onu yakıyordu. Geri geldiğinde de onu takip ediyor ama neden böyle olduğunu düşünmesine yetecek kadar uzun kalmıyordu. Hep bu şekildeydi. Ateşin çok geçmeden söneceğini sezer gibi oldu ve zaman zaman korkudan bazen de sabırsızlıktan titredi. Bazen çadırından dışarı çıktı ve titreyişlerinin etrafındakiler tarafından fark edileceğinden korkup geceyi soğukta büzölerek geçirdi. Ama sıcaklığın sıfırın altına düştüğü kışın bu ilk gecelerinde soğğı hissetmek bir yana susuzluktan ve ateşten uyuyamadı. Bedenindeki ateş gittikçe yükseliyordu.

Onu daha önce de birçok kez kısaç gibi saran bu ateşin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Ama bu sefer kararsızlık hissetti. Ateşi yatıştıracak güçten yoksun hissetti ve kendinde olduğu sayılı anlarda ona yenilmekten kaçışım yok diye düşündü.

Gözlerini sıkıca kapadı ve odağını başka tarafa yöneltti; ateşin hedefinin bir zamanlar kendisine vermiş olduğu yalın mutluluk anlarını geri çağırarak içindeki yangını dindirmeyi denedi. Gelen görüntülerin tam tersine etki ettiği de oldu ve ateş daha da şiddetlendi, bu yüzden zihninin kuytularına atılmış bir çekmecenin tozlu bir köşesine gizlice sızmaya gayret gösterdi. Parmak uçlarında durdu ve şişkin karnını sıkıca tutarak akşam karanlığında tek başına yattığı odaya usulca girdi.

İç organlarını parçalarcasına düzenli aralıklarla vuran acıyı aynı canlılıkla hatırlıyordu. Kendisine yardım edecek birinin varlığına olan ihtiyacı öyle büyük, öyle acildi ki bunu hatırlamak aradan geçen onca zamana rağmen hâlâ gevşek kaslarının gerilmesine neden oluyor ve tüylerini diken diken ediyordu. Karanlık odanın hemen dışında ikisine yeni basan ve kısa bir ömrü kalan kızı oyun oynuyordu; bedenine girip çıkan şiddetli acı kızının sesini olduğu gibi bastırdı ve ardından o da kendinden geçti. Yeni doğan bebeğin ağlamasını bile duymadı, halbuki komşular toplanıp geldiğine göre yeni bebek epey gürültücü olmalıydı.

Gözlerini sıkıca kapayıp bedenini saran ateşi yatıştıracak mutluluğun izlerini ararken, yeni doğan bebeğin bir kurbağanın sırtı kadar pütürlü, sert derisine dokunduğu ânı ve bu dokunuşun iğne gibi eline batışını, bunun korkunçluğunu hatırladı. Kadın, bu çocukla olan ilişkisinin baştan beri neden yanlış gittiğini anlayamayarak birçok kez kafasını duvarlara vurmuştu.

Çocuğun onu hiç mutlu etmediği söylenemezdi. Ama ufacık yumruklarını sıkıp ağlayan, gülen ve memesini emen minik bir oğlanın bedeninden gelen mutluluğun

anısı, onu kısıkvrak yakalayan ateşi söndüremeycek kadar cılızdı. Nerede neyi yanlış yaptığına çok kafa yordu ama eline hiçbir şey geçmedikçe cevap aramayı hatta bu konuda samimi biçimde endişelenmeyi umursamaz oldu. Çocuğun ilk sözcüklerini dinlemenin keyfi kısa sürdü ve bir zaman sonra ağzından çıkan her kelimeden korktu; herkes tarafından öve öve bitirilemeyen yakışıklılığı başka bir huzursuzluk nedeniydi çünkü oğlanın solgun teni ve sert hatları şeytani bir uyum yakalamaya başlamıştı.

“Faydası yok!” Kadın kan kusar gibi inildedi. Beklediği olmuştu; mutluluk anları geldiği ender zamanlarda göz açıp kapayana kadar kaybolurdu ve bu seferki çabaları da içinde daha derin bir karamsarlık ve hüznü uyandırmıştı. Bunların yerini hemen ardından hararetle bir öfke almış, arada hiçbir geçiş olmamıştı.

“Dayanamıyorum. Bu şey beni öldürüyor!” diye yenisinden haykırdı. Belli başlı görüntüleri hayal etmeyi sürdürdükçe göğsü sıkıştı ve dişlerini sıkarak bu katlanılamaz duruma katlanmaya çalıştı. Kendilerini farklı şekillerde gösteren bu sahnelerde, biri, en küçük kızını öldürmeye çalışıyordu ve kadın onun kim olduğunu anlamak için yüzüne baktığında her seferinde yirmi iki yıl önce kendisinden geçmesine neden olan çocuğun yüzünü, oğlunun yüzünü gördü. Dehşetle sarardı; sırf güzel ve narin bir şeyi yok etmenin, savunmasız bir şeye kötülük yapmanın hazzını duymak için kızının boğazına sarılan ellerin kimce ait olduğunu bilmesine rağmen, kıpırdayamadan, sesini çıkarmadan yatmaya devam ettiği on yıl önceki o geceye katlanmaya çalışır gibi zihninde dönüp duran görüntülere bakmayı sürdürdü.

“Çok cahildim!” Bu kez uzun bir çığlık duyuldu. Doğru söylüyordu. Genç ve tecrübesizdi. Oğlunun geleceğini mahvedecek dedikodulardan kızının boğularak öldürülmesinden daha fazla korktu. O boğma ânını, öncesi ya da sonrası olmadan tam olarak o ânı hatırladığında, kızının yüzü bazen oğlunkine ve oğlunun yüzü kendisinininkine dönüşüyordu. Ama oğlunun işlediği suçlar çevrelerini saran dedikoduları bile geride bırakacak, hiç durmayacaktı.

Ayağa fırladı. Sonra yeniden yere çöktü. Ayağa fırladığında bir an dağın tepesinden dosdoğru aşağı koşacak gibi oldu. Bir ayağa fırladı bir geri çöktü, bir fırladı bir çöktü ve o böyle yaparken dağdaki insanlar birer birer çevresini sardılar.

“N'oluyor, iyi misin?”

Anında katı gerçekliğe döndü. Makul ve kendini toparlamış görünerek kayanın üzerindeki yerine oturdu. Birbirine geçen, karmakarışık saçlarını kiharca arkasına attı ve elini sallayarak haşın bir sesle, “İyiyim tabii. Yapacak daha iyi bir işiniz yok mu? Gidin de kendinizle ilgilenin!” dedi.

Anlayamadığı başka bir şey de neden her zaman aslında istemediği şeyleri söylediği idi; içinde bir şey vardı da her yaptığına karışıyordu sanki. Bu şey onu tutsak eden ateşle besleniyordu mutlaka. Kötü bir niyeti yoktu ama söyledikleri çok da hoş kaçmadı ve artık iş işten geçmişti. Zararı telafi etmek için boş laflar edecek biri de değildi.

Herkes dağıldığında, kadın bir yandan öbür yana sallanarak çaresizce ellerini birleştirdi ve dünyadaki dağ tepeleleri arasında gök aracılığıyla haberleşen erkek ve kız kardeşlerine umutsuz bir mesaj göndermeye başladı.

“Uzun, uzun zaman önce, bu topraklar can bulduktan uzun zaman sonra, çok büyük bir el vardı, ayı pençesi gibi ama aslında bir insan eli. Bir düzine çocuk doğurmuş yaşlı bir kadının eliydi, kadın öyle yaşlı, öyle yaşlıydı ki o elin erkek eli mi kadın eli mi olduğunu bilemezsiniz. Elin bu dünyada yapmadığı hiçbir iş kalmamıştı. Su getirmiş, yemek hazırlamış, çocuklar büyütmüş, bir şeyler satmış, ot temizlemiş, pirinç ekmiş, odun toplamış, harman dövmüş, turşular soslar yapmış, kimilerini düşmekten kurtarmış kimi düşenleri yerden kaldırmış, kötü kalplere tokat atmış ve iyilerin sırtını sıvazlamıştı ama eline en çok acıları yatıştırmak yakışırdı, zihnin acısını, böbrekteki ve ödkesesindeki acıları, ince bağırsaktaki, kalın bağırsaktaki, kalpteki, bütün iç organlardaki...”

Tombul, kalın elini kaldırıp göğе doğru salladı ve eliyle kalbinin etrafına bastırarak göğsünde bir delik açar gibi defalarca daireler çizdi. Bir ayının pençesine benzeyen eli anlatmaya devam ettikçe huzur yeniden kadının sesine geri döndü.

Denizyıldızı

Ne oldu tahmin edin. İnanılmaz bir şey keşfettim. İnsanlar inanılmaz şeyleri hep çok geç fark eder. Bu da çoğu zaman hayatı tatsızlaştırır ama umutsuzluğa gerek yok. Hem bakın neler neler demişler: “Hiçbir şey için geç değil,” ya da “İplerin kimin eline geçeceği belli olmaz.” Bunlarda gerçeklik payı var, öyle olmasa kimse bu sözleri düşünüp bulmazdı.

Keşfettiğim basit bir gerçek aslında. Söylerken utanıyorum ama baş döndürücü olabiliyorum, bildiğiniz güzel işte. Şans eseri oldu. Yemin ederim. Aynanın karşısındaydım, yüzümdeki ifadeye, gülümseyişime, göğüslerimin ve belimin kıvrımlarına, kalçalarım, omuzlarıma, kendime bakıyordum ve kısa bir an için etimi, kemiklerimi, cildimi, saçımı, aralanmış dudaklarımı ve ıslanmış cinsel organımı istedim. Beni en fazla tahrik eden yüzümdeki baştan çıkarıcı bakıştı. Kısa bir andı ama çok baskındı ve biraz da ürkütücü. Bazen kendimi hiç görmeden Jini'ye de böyle bakardım, o an aynada kendime baktığım gibi.

Şans eseri olduğunu söyledim çünkü insanın ne meselesi varsa planlandığından ya çok erken ya da çok geç

gerçekleşiyor, şans hangisini getirirse artık. Neyse, nasıl olduğunu anlatıyordum. Evde yalnızdım, bir önceki gün ve ondan önceki gün olduğu gibi. Tabii evde kalışımın nedeni telefonları açmak ve Jini'yi sokakta bir sandalyede uyurken gördüm ya da Jini'yi şehrin dışında dolanırken gördüm, yorgun gözüküyordu veya Jini'yle bir kumsalda yaşıyoruz gibi şeyler söyleyen insanları dinlemek değildi.

Kendimce Jini'yle vedalaşmanın bir yolunu bulmaya gayret ediyordum. Kimse de yardım etmiyordu. Her zamanki gibi. Bana kimse güvenmez. Ama Denizkulağı'nın özene bezene Jini hakkında topladığı tüm malzemeler bana yardım etti. Denizkulağı şu inanılmaz kadınlardan biri. Malzemelere bakıyorum ve Denizkulağı ile benim paralel çizgiler gibi her zaman ayrı kalacağımıza, asla bir araya getirilemeyeceğimize bir kez daha ikna oluyorum. Bu kadar ısrarcı ve bu kadar ciddi insanlardan nefret ederim. Ama tüm o malzemeler de aklımı başımdan aldı. Köpekbalığı'nın da yanımızda olduğu bir akşam abartılı bir şekilde, "İnanılmaz birisin, Denizkulağı!" diye bağırdım. Denizkulağı'nı övmeye hiçbir zaman meraklı olmadım ama haline de üzülüyordum. Jini ortadan kaybolduktan sonra o da yerinden olmuştu ve çekip gidemiyordu da. Ama ona söylediğim şeyden sonra içimi okuyormuş gibi bana baktı ve odasına gitti. Söyleyeceğim şu ki Jini'yle vedalaşmam gerçek anlamda böyle başladı. Hatta Denizkulağı'nın attığı şüpheli bakış bir şekilde bana ilham verdi. Şimdi düşününce, belki de farkında olmadan ondan rol kapıyordum. Ben de huradayım, Denizkulağı; büyük tutkuyla yetiştireceğin kişi ben de olabilirim, demişimdir belki.

Başta Denizkulağı'nın topladığı malzemelere popüler

bir televizyon dizisinin tekrarlarını izler gibi şöyle bir bakıp geçecektim. Bir köşede öylece duruyorlardı sonuçta. Köpekbalığı ile birlikte Jini'nin odasını temizlemeye karar vermiştik ve iş bana aitti. Deniz Yosunu için hiçbir şey fark etmiyordu ama Denizkulağı buna inatla karşı çıkıyordu. Yine de üzerimizde baskı kurabileceği bir durumu yoktu. Bize mecburdu ve çıkıp gidebileceği başka bir işi yoktu.

Videoları hızlıca geçirim diye düşünmüştüm ama peş peşe her kasette sayısız sahnede görünen Jini'yi izleyince biraz garip oldum. Nasıl diyeyim, rahatsızlık hissettim. Tekrar tekrar, "Ah, herkesin neden Jini'yi istediğini şimdi anladım," diye mırıldandım. Jini'yi gösteren ekran netleştikçe onun öldüğünden daha emin oldum. Bazı günler, peş peşe Jini'nin fotoğraflarını gösteren ekranın önünde saatler geçirdim. Jini'yle vedalaşmam bu günlerden birinde gerçekleşti.

Çoğu insanın söylendiğine göre vedalaşmalarda hissettiği gibi ben de az da olsa hüzünlendim ve acı çektim. Ama aklımın ucuna gelmeyecek bir şey oldu. Jini'yi en ışıltılı anlarından birinde yakalayan bir görüntüde videoyu durdurdum ve hıçkırmaya başladım. Hıçkırdım, ağladım; sanki Jini'nin güzel başının bir kazada ezildiğini ya da onun ürkütücü, karanlık bir çukurda bulunduğunu gösteren bir sahneye tanık olmuşum, sanki biri suda boğulan Jini'nin şişmiş ve tanınmayacak haldeki bedenini önüme koymuş gibi büyük bir kederle sarsılarak ağladım. Anlık bir şeydi ama keder gerçektir. Muhtemelen hayatımda ilk kez bu kadar kuvvetli bir kedere teslim olmuşum. Muhtemelen de bir daha olmayacak. Kedere teslim olmayı reddediyorum. Böylece, Jini'nin ölümü karşısındaki

duygularımı ifade edişim eski malzemelerin küflü kokusunu taşıyan bu keder patlamasıyla oldu.

Bu olaydan sonra tek başıma evde kalıp Jini'nin videolarını izlemeye ve onun mimiklerini, ifadelerini, yürüyüşünü, gülüşünü taklit etmeye başladım. Jini olabileceğimi düşünmüyorum tabii, o kadar aptal değilim. Bedenimi çok iyi tanıyorum. Aptal insanlar ve yağ çekmeyi seven insanlar arada bir gelip şöyle söylerlerdi: "Ne kadar benziyorsunuz! Kardeş olduğunuzu biliyordum ama böyle bir benzerliğe pes doğrusu!" Bu sözlerle asla kanmadım. Böyle yüzeysel-liklere hep küçümseyerek baktım. Kendimi biliyorum, Jini'den ne kadar farklı olduğumu da. Ama şimdi daha bir farklı hissediyorum.

Jini'nin videolarıyla gerçekleştirdiğim törenime başlamadan önce özenle hazırlandığım uzun bir banyo yapıyorum. Jini'nin çekime gittiği bir ülkeden getirdiği ve sadece oradaki bir çölde yetişen pembe tuzdan sıcaklığı mükemmel şekilde ayarlanmış suya biraz koyuyorum ve banyo buharla dolana kadar bekliyorum. Acele etmeden bir nefes veriyorum ve sanki bedenime yapışan tüm pislikleri kusuyorum, ardından kendimi yavaşça suya bırakıyorum. Bedenim öyle hassaslaşıyor ki içimdeki en ufak hareketleri hissedebiliyorum ve bu his kolonların temizlenmesini hatırlatıyor. Bedenimin tuz parçalarını iyice emmesi için Jini'nin süngerini derime bastırırken kendimi nazikçe ovuyorum. Gözlerimi kapatıp hiç kıpırdamadan yatmaya çalışıyorum ama bundan daha zor ve sıkıcı bir şey yok. Böyle durarak düşünmek istediğim ya da düşünmeye ihtiyaç duyduğum bir şey yok. Sonunda, kendime rağmen, "Yeter! Çok sıkıldım!" diye bağıyorum.

Küvetten çıktığımda ilk işim bir sigara yakıp içmek oluyor. İşte o gün de tam olarak bunu yaptım. Sigaramı yakmış, aynanın karşısında kurulanmayı aklımdan geçirmeden çırlıçıplak duruyordum ki o şeyi yaşadım. Aynayı kaplayan ince buhar tabakası mıydı? Gözlerimi aynadaki kadının çıplak vücudundan alamıyordum. Beni ona doğru bu kadar kuvvetli bir güçle çeken şey kendi bedenimin yansımasından başka bir şey değildi. Saçlarımı uzatmaya karar verdiğimden bahsetmiş miydim? Her küçük ayrıntıyı bildirecek halim yok tabii. Neyse, tam olarak şunu gördüm: omuzlara inen ıslak saçların ferahlığı; ağzında sigarasıyla belini hafifçe kıvrımış kadının davetkâr cazibesi; bir kadın vücudunun büyüüne kapılmış dalgın, puslu gözler, sudan hafifçe şişmiş; sigara dumanını dışarı verirken aralanan dudaklar; aynadaki kadının kasık kıllarının altında bir çiçek gibi usulca açan cinsel organı ve üzerinde çiçeğe yapışan çiy taneleri gibi birkaç damla su.

Göğüslerime dokunduğumda aynadaki kadın göğüslerine dokundu. Aynadaki kadın meme uçlarını çimdiklendiğinde, meme uçlarım acıdı. Sigaramı iki parmağım arasına alıp diğer parmaklarımla kadının bel kıvrımını okşadığımda, bel kıvrımı boyunca sigaranın ısınısını hisseden kendi bedenimdi. Ama gözlerimi alamadığım ve büyülenmiş gibi bana bakan bu kadın ne kadar yabancıydı. Aynadaki kadında gördüğüm Jini'den başkası değildi. Jini, artık yaşamayan Jini. Başta ürktüm ama gördüm ki ölü bedenler ve hayaletler aslında o kadar da korkunç olmuyordu. Jini'yle her gün vedalaşmaktan keyif almaya başladığımı bile söyleyebilirim, ondan biraz daha biraz daha uzaklaşmaktan. Ölümüne gün geçtikçe daha fazla alışmaktan.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Neden dans etmeye başladı?
Bedeninin içinde kelimelere
dökülemeyen bir şey vardı da,
bu yüzden mi dans ediyordu?

Sadece onun
hissedebileceği türden
bir coşku hareketlerini
basitçe bir dansa mı
dönüştürüyordu?

Onu dans ederken ilk kez
gören insanlar bu soruları
sormadan duramazdı.

Memnuniyetle bir yansıma oldu

Yüzü esmerleşmişti ve bedeni yalın, sağlıklı bir güzellikle parlıyordu. Üzerindeki tek takı C'den aldığı kolyeydi. Toprakta yapılmış kolye ucunda ters dönmüş üçgenler ile kendisinin oyduğu bir ahşap ayı vardı. Çoğunlukla çıplak ayakla yürüdü ve kumsal boyunca dolaştı. Amacı ya da planı yoktu. Bir kumsalda kocaman bir köpekbalığı gördü; bir balıkçı teknesine saldırıp teknedeki balıkçılardan birini yaraladıktan sonra kıyıya sürüklenmişti. Gelip geçenler kıyıya serilmiş yatan köpekbalığının üç metreden uzun olduğunu söylüyordu. Köpekbalığı ölmüştü ama insan kalabalığı yine de yaklaşmıyordu ve köpekbalığının şimdi daha da soğuk görünen derin, mavi siyah gözlerinde her an saldırmaya hazır bekliyormuş gibi bir hava vardı. Daha önce hiç köpekbalığı görmemişti ve bakışları köpekbalığının korkutucu şekilde keskin dişlerinden daha çok soğuk gözlerine takıldı. Yolu bir rıhtımdan geçtiğinde civardaki adalardan birine gitmek için bekleyen bir tekne varsa, tekneye biniyor ve günün yarısını adını bilmediği küçük ada geçiriyordu.

İnsanların hayatlarında bedenlerinin ve zihinlerinin ser-
pildiği, en güzel hallerinde olduğu bir an varsa, onun da
hayatının bu anında olduğu söylenebilirdi. İnsanların ge-
nellikle düşündüğünün aksine yaşı bu anla bir ilgisi yok-
tu ve bazıları için bu an öyle bir lütuftu ki farklı biçim-
lerde hayatlarının sonuna kadar sürebilirdi. O ise henüz
her biçimde tam serpilemeyeceği kadar gençti ve güzel-
liği görünüşe göre zamanla solmayacaktı. Bedeni ve zih-
ni uzun yollardan, dinlenmekten, derin uykudan ve aşkın
deneyiminden sonra güçlenmişti. Artık hiçbir korku diz-
lerinin titremesine neden olamaz ve hiçbir tehdit onu bir
köşeye sindiremezdi. Başını alıp gitti ve aldığı yol kadar
kayboldu. İçinde berbat bir duygu çalkantısına sebep olan
ne kadar karanlık, korkutucu, acı verici, merhametsiz ve
mutsuz anı varsa hepsini zihninden kovdu, gerçi bu anılar
o kadar kötüydü ki yolculuğunu bitirip geri dönmeyi ve
onlarla sonuna kadar yüzleşmeyi aklından geçirmede değil.
Ama geçmişinden kurtulmuştu ve kimse onu bir zaman-
lar televizyonda ya da şehirlerdeki elektronik ekranlarda,
gazetelerde ve magazin sayfalarında çıkan 'Manken Jini'
olarak görmeyecek, kendini dönüştürme konusunda üstün
yetenek saymayacaktı; onunkisi artık gizemli, artık insani
tanımların dışında ve artık soluk bir güzellikti.

Akşamları yolunun düştüğü şehirlerde insanlar yanına
gelerek, "Hadi, sana güzel bir yerde iş bulalım. Benimle
gel," veya "Benimle bir şeyler içsene, küçük kız. Sana çok
para veririm," gibi şeyler söylerdi.

Bu kadınlara ve erkeklere hiçbir kötülük düşünmeden
gülümserdi. Bu şekilde gülümsediğinde ısrar eden pek
kimse çıkmazdı.

Bir gün güneşin batışını izlemek için kumsalda oturuyordu. Onu buraya getirmeyi kabul eden bir balıkçı teknesinden yeni inmişti. Tekneyi civardaki büyük bir şehirde denizbiliminde okuyan bir grup üniversite öğrencisi kıyıda keşif yapmak için kiralamıştı. Teknedeysen öğrencilerin zaman öldürmek için topladığı istiridyeler ve diğer kabuklularla karnını tika basa doyurmuştu ve artık erken bir kış denizine karşı kırmızı, mor ve koyu grilerden dev bir kale gibi yükselen alacakaranlığın ihtişamına dalması için en güzel zamandı. Öğrenciler ona, "Sessiz kız, istersen yarın da bize katılabilirsin. Seni buradan alırız," dediler.

Yarın orada olmayacaktı. Bundan daha fazlasını istemiyordu. Yeniden yola düşeceğini biliyordu. Biraz kaldıktan sonra bir şehirden ya da bir bölgeden ayrılma vakti geldiğinde bu bir şekilde içine doğuyordu. Bu bazen yaklaşmakta olan tehlikeye karşı apaçık bir his bazen de ona bakan insanların gözlerindeki bir duygu olurdu.

Oyun oynayan çocukların sesleri kesildiğinde ve sular yükselmeden balıkçılar ağlarını toplayıp gittiğinde, kumsalın ne kadar ıssız ve uçsuz bucaksız olduğu ortaya çıktı. Yalnızca beyaz bir köpek biraz ötede kumların üzerinde dolanıyor ve bir kokunun peşinden gidiyordu. Etrafa tamamen karanlık çökmeden önce güneş ve gökyüzü, bulutlar ve hava kumsalda oturan genç kadın için, sırf onun için son kez bir gösteri sahneliyorlardı sanki.

Yolculuğu sırasında öğrendiği bir şey varsa bu hiçbir karşılaşmayı, hiçbir manzarayı ve hiçbir sahneyi bir kereden fazla yaşamadığı olmuştu. Sonraki gün benzer bir şey yeniden yaşansa da bunun bir gün öncekinden kesinlikle farklı olduğunu biliyordu. Güneş batmadan önce bir

an ağlayacağı geldiyse, bu bir kez göründükten sonra yok olup giden her şeye duyduğu özlem dendi. Sanki daha ortadan kaybolmadan önce bir şeylerin eksikliğini duymaya başlıyordu. Güneş batmadan önce gökyüzünün ona verdiği hediyeye teşekkür etmek için ayağa kalktı. Yolculuk yapmaya alıştıkça, denizin ve denizi saran şeylerin onun beden diline başka her şeyden daha kuvvetli şekilde ilham verdiğini fark etti. Bir kasırğa gibi üzerine gelen mutluluk ve tam olma duygusuyla dans etti. İki hareketi tekrar etti ve kendisi bir kasırgaymış gibi dans etti. Gövdesinin üst kısmı bir gündüzsefası gibi kıvrıldı, ardından kolları usulca ve acele etmeden iki yana salındı. Bu hareketlerle alacakaranlıktaki dünyaya teşekkürlerini sundu.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bana güzelliği gösterdin. Özür dilerim, özür dilerim; henüz senin kadar güzel değilim.”

Bedeni kendiliğinden kıvrım kıvrım olmaya devam ettikçe hayatı o an orada sona erse geride hiçbir pişmanlığı olmayacak gibi hissetti. Dans ederken her zaman yaptığı gibi yine gözlerini kapadı, sanki hayata karşı son duygularını böyle ifade ediyordu.

Sonunda gücü kalmadı ve soluklanmak için olduğu yerde hareketsiz dikildi. Baldırına değen ılık bir şey hissetti. İrkilerek gözlerini açtı. Baldırını okşayarak ayaklarının dibinde yatan bir yüz vardı. Artık genç olmayan kadının hantal gövdesini görünce Deniz Yosunu’nu hatırladı. Ama kadın saçını zarif bir topuzla kafasında toplamıştı. Yerde yatarken omuzlarını sallayan kadın kendi kendine bir şeyler söylüyordu. Yanında daha bir saniye önce kimse yokken şimdi bu kadın ve etraflarında dönüp duran bir köpek vardı.

Şaşkınlığı daha fazla olsaydı, kadına, "Ayağa kalkmaya çalış!" diyebilirdi. Ama gırtlığından zar zor bir soluk dışarı sızdı, o kadar. Yavaşça kafasını salladı ve kadını omuzlarından tutarak ayağa kalkması için yardım etti. Eskiden güzel olduğu fark edilen kadın ağır bir makyaj yapmıştı ve dikkatle ona bakıyordu. Kadının gözlerine baktı, o gözlerde görünmeyen tek şey kadının ruhuydu ve böyle gözlerden kaçmanın mümkün olmadığını düşündü ama artık kimse-den korkmuyordu. Kadın elleriyle onun yüzünü okşadı ve gözyaşlarına boğuldu. Kadının parmaklarındaki mücevher ve metallerin soğukluğu gittikçe kararan kumsalın serinliğinde ensesindeki tüyleri biraz da olsa ürpertti.

Kadın, "Ah, sevgili kızım, biliyordum. Geri geleceğini biliyordum. Bu yüzden her gün hep bu saatte buraya geldim," dedi.

Ne kafasını çevirdi ne de uzaklaştı, kadını yaptığından alıkoymadı. Yolculuğu sırasında onu başkasına benzeten birçok insanla karşılaşmıştı. Onda bir sevgiliyi, kardeşi ya da kayıp kızını veya torununu görenler onunla konuşur, peşinden gelirlerdi. Yanına yaklaşırlar, yüzüne bakarlar, bu kadının yaptığı gibi bazen dokunurlar ve birkaç saat yanında kalırlardı ama o sessiz kalmaya devam ettikçe sonunda vazgeçer ve giderlerdi. Kendisinde ne vardı da insanlar onu başkasına benzetiyordu? Geniş sırtı ve dağınık gri saçları olan birçok orta yaşlı kadında o da Deniz Yosunu'nu görürdü, ağır aksak yürüyüşleri ve biraz tutuk hareketleri onun-kine benzetirdi. Bu insanlar onda kardeşlerini, kızlarını ya da sevgililerini görecektir ne buluyorlardı? Keşke bunu bilseydi; o zaman onlar kim olmasını isterse onu olabilmış gibi hissediyordu. Aynada kendisine bakmayalı çok uzun

zaman olmuştu ve artık neye henzediğini gitgide unuttuyordu. Kendisini hatırlamak için gözlerini kapattığında yalnızca denizi, dağları, yüksek dalgaları, gökyüzünü, ufak bir odayı, hayvanları veya bulutları ya da bir yabancı çiçek tarhı görüyordu, hepsi de kendisinin bir parçası olan görüntülerdi.

Kadın emin olamayarak geriye doğru küçük bir adım attı. Hata yaptıklarını fark ettiklerinde insanların ne kadar kuvvetli bir özlem duyabileceğini biliyordu ve bir andan diğerine geçişin sancısını yatıştırmak için gülümsemeyi öğrenmişti. Ama gülümsemesi kadını daha derin bir hayalin içine çekti.

“Tabii ya, sen benim kızsınsın. Gülümsediğinde en güzel hep sen olurdun,” dedi.

Kısa kadın kolunu onun omuzlarına zar zor doladı ve kumsalın yakınlarında duran bir arabaya doğru onunla birlikte yürüdü. Her şeyden vazgeçmiş gibi duran orta yaşlı bir adam sürücü koltuğundan dışarı çıktı ve onlara yaklaştı. Yol boyunca onları takip eden beyaz köpek kapı açılır açılmaz arka koltuğa zıpladı ve ona aitmiş gibi duran yere oturdu. Kadının kolunu omzundan çekmemişti çünkü kadın titriyordu. Ve şimdi arabanın önünde dikilirken yanlışını anlamış gibi kafasını eğdi çünkü aradığı kişi o değildi.

Adam, “Lütfen, hanımefendi, kusura bakmayın. Karım... anlamışsınızdır... pek iyi değil. Bizimle biraz zaman geçirirseniz minnet duyarız,” dedi. Bunları utanır gibi söyledi ama onu davet etme isteği samimiydi.

Yaşlı adam her iki yanı beyazlamış saçlarıyla kafasını genç kadına –o kadar gençti ki– eğdi. Gerçeklik ve yanılsama arasında gidip gelen ailesiyle birlikte yaşayan çoğu

insan gibi o da uykusuzluktan yorgun görünüyordu. Ama onlarla arabaya binmesinde belki de her şeyden fazla köpeğin payı vardı; ona adamdan daha çaresiz görünerek bir kere havlamış ve yanında yer açmak için iyice kıvrılmıştı.

Her zamanki gibi o gece yapacağı bir iş ya da bulunması gereken bir yer yoktu. Köpeğin havlayışını taklit etti ve onun yanına oturdu. Köpek de belki onu başka birine benzettiğinden burnuyla dostane ve içten bir şekilde dizlerine süründü. Kadın üzerine çöken yorgunluktan olsa gerek uyuyakalmıştı ve adam muhtemelen önüne geçilmesi mümkün olmayan, sık sık tekrarlanan bu durumun kolaylıkla hallolmasına rahatlamış görünüyordu. Araba rüzgârda yükselen tozu toprağı arkasına alarak çam ağaçlarının sıralandığı kuru yol boyunca ilerlemeye başladı.

Akrepbalığı

Arabama İkarus adını koydum. Dünyadan uzaktaki bir gezegenle haberleşmek için takılmış gibi duran üç uzun anteni, gümüş grisi dışı ve rahatlık kadar güven hissi de vermesi için siyah ve altın sarısına boyanmış içi kısmıyla arabaya bakınca aklıma neden bu isim geldi emin değim. Mitleri pek bilmem ama İkarus'un arabama uygun olduğunu hissetmiş olmalıyım, sonuçta arabam da beklediğim kadar iyi çıkmadı. Yine de günlük temel ihtiyaçları tam anlamıyla karşılayabilen hareketli bir eve sahip olma hayalim sonunda gerçekleştiği için mutluydum. Ona İkarus adını vererek belki de balmumundan kanatlarla güneşe doğru uçacak kadar pervasız davranmayacağımdan emin olmak istemişimdir. Kendimle arama mesafe koyup tarafsız bakmaya çalıştığım bazı anlarda, hayalini kurduğum bu hareketli ev benim için İkarus'un kanatları gibi mi diye merak ediyorum. Kısacık hayatlarımızda gerçekleşen istekler aslında ne kadar küçük ve önemsiz, özellikle kurabileceğimiz hayallerle karşılaştırıldığında. Bir taraftan da, hepimizin bildiği gibi, bu birkaç isteğın bile tamamen

gerçekleşmiş olarak kabul edilebildiği durumu nadiren yaşıyoruz.

Denizkulağı. Adının Denizkulağı olduğunu söyledi. Bir deniz canlısının ismini kendine takma isim seçen bu kadına, pek çok dalgıcın yapacağı gibi, açılmaya hazırdım. En azından başta. Kim olduğunu söylemek istemediği o kadar açıktı ki ona başka bir şey sormadım. İhtiyatlı yaklaşarak adımı söyledim ve biraz ilgisini uyandırmak için her hecenin üzerinde özellikle durdum. Ama konuşma ilerledikçe onunla ilgili baştaki iyi hislerim ister istemez değişti. Dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle bana bakan bu kadın minik tanrıçamın adını söylememiş olsaydı, onunla bu kadar zaman geçirme zahmetine girmek bir yana, otoriter adımlarını takip edip birlikte bir kafeteryaya bile gitmeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Ama hikâyesi bir kez beni içine çekmişti ve üzerimde yarattığı sevimsiz hisleri aklımdan çıkardım.

Bazı isimler vardır, gizemli şeylerin yaşanmasına sebep olurlar. Denizkulağı ve benim için bu isim 'Jini'ydi. Onun ismi karşımdaki bu yabancı kadında hissettiğim düşmanlığı yavaş yavaş yok etmeye başladı. Bu küskün duruşunun minik tanrıçamın kaybolmasından dolayı olduğunu düşünecek kadar ileri giderek onu anlamaya çalıştım. Aynı zamanda aynı yerde bulunmuş olmamız bizi çabucak kaynaştırdı, halbuki Denizkulağı'yla birbirimizden öyle farklıydık ki muhtemelen başka koşullar altında buluşmamızın imkânı yoktu. Şans eseri karşılaşmadan önce, buna bir tesadüf diyeceksek tabii, ikimizin de güneydeki adada bulunduğunu anlar anlamaz Denizkulağı da ben de o gün olanları dakikası dakikasına hatta saniyelerine kadar yeniden kurgulamaktan kendimizi alamadık.

"Doğru, o sırada adaya küçük bir tekne daha gelmişti. Siz ondaydınız herhalde," dedim.

Denizkulağı, "Beş tonluk tekneden mi bahsediyorsun? Yan tarafında üç tane kırmızı şerit vardı. O teknede kame-
ramanlarla çekim ekipmanı geldi. Jini ve ben, adaya onlar-
dan sonra beyaz bir sürat teknesiyle ulaştık," dedi.

"Ya, öyle demek. O gün biz de dalış hazırlıklarıyla meş-
guldük. Aslında bir de..."

"Çekim tam başlayacakken birkaç dalgıcın denize dal-
dığını gördük. Onların içindeydin sen de!"

O günün kuvvetli anısını kendi kendine sürekli olarak
yeniden yaşayan benim gibi biri için birbirimizin hatırladı-
ğı şeyleri bu şekilde yoklamak oldukça heyecanlı ve güven
vericiydi. Heyecanın etkisiyle aptalca bir hayal kurdum,
sanki o gün yaşananlardan sonra geçmişimi yeniden yaz-
mak elimdeymiş gibi hissettim. Adada minik tanrıçamla
karşılaşmışız, ertesi günkü evlilik törenim ertelenmiş ve
Pembe Anemon'la vedalaşmam farklı bir şekilde... Kendi
anılarının izini süren Denizkulağı iyiden iyiye bu hatır-
lama oyununun içine dalmıştı. Ama o suyun dışındaydı,
bense suda. Suyun dışında olan her şey suda olanlarla kar-
şılaştırıldığında hep sönük kalırdı.

Oyundan uzaklaştım ve sessizleştim. O günü konuşmak
bana bir şekilde Pembe Anemon hakkında konuşmaktan
başka bir seçenek bırakmıyordu. Ama konuşmayı bırakma-
mın nedeni Pembe Anemon'un yaşadıkları değildi, kaldı
ki bu olayı açıklamaktan kaçamazdım. Daha çok minik
tanrıçamla ilgili baştan beri içimden atamadığım o duygu,
görmüş olduğum şeyi tarif etmenin yeterince iyi bir yolu
olmayışının yarattığı keder yüzündendi.

“Üzerinde ince, uçuk mavi bir mayoyla minik bir tanrıça suyun altında bana doğru geldi, gözlerini huzurla yummuş, suda salınırken annesinin rahminde kıvrılıp yatan bir cenine benziyordu.”

Bir aydan uzun bir zamanda kendi kendime yaptığım özet buydu, o gün yaşananlara yakın olsa da öyle şaşıla değil. Ama olay tam olarak bu da değildi. Cümleyi birçok kez yeniden yazdım ama her deneme algıladığım ve başıma gelen şeyin onda birini bile anlatmakta yetersiz kaldı. Sonunda anlatmaktan vazgeçtim.

İlk konuşmamızda, Pembe Anemon’la evliliğimizden önceki gün, dalış partisinin yapıldığı sırada Denizkulağı’yla birlikte aynı adada bulunduğumuzdan emin olmak ilişkimizde çok önemli bir adımdı. Minik tanrıçayı su altında gören bendim gerçi ama Denizkulağı kelimelerle anlatmakta zorlandığım can alıcı noktayı çok iyi biliyordu ve açıklamak için acınası bir çabaya girmesem de ne söylemeye çalıştığımı anlıyordu. Denizkulağı Jini’yi ilk gördüğünde kendisinin de benzer bir şey yaşadığını söyledi. İki yabancı’nın karşılıklı oturup aynı ânı hatırlayarak konuşması nadiren ele geçen mutlu bir tesadüftür; hemen her ayrıntı aynı şekilde hatırlanır, denizin tam o saatteki rengi, suyun tam o andaki kokusu ve güneşin, rüzgârın ve dalgaların yarattığı bir anın yakalaması zor ambiyansı.

O gün Denizkulağı’na İkarus’u göstermemin nedeni buydu. Bir hevesle yaptım. Denizkulağı beshelli İkarus’u sıradışı hobisi olan birinin tasarladığı basit bir araba olarak düşündü. Zorlansam da ona mümkün olduğunca kısa ve kuru bir açıklamayla birbirimizle karşılaşmadığımız adadaki o buluşmadan sonra İkarus’u nasıl bu hale getirdiğimi

anlattım. O âna kadar Jini hakkındaki her şeyi bildiğini düşünen birinin ilgisiz ve kendini beğenmiş tavrını takınan Denizkulağı ilk defa biraz heyecanlanır oldu. İkarus, minik tanrıçayla bir kez karşılaşmanın hayatımda yarattığı değişimin, Jini'yle neredeyse on yıl geçiren kendisinin yaşamındaki değişimden daha kuvvetli ve bütün olduğunu kanıtlıyordu. Bu duruma muhtemelen şaşırıp kaldı. Ama şaşkınlık âni fazla sürmedi. Sert bir yargıç edasıyla bir iki şey sorarak dikkatlice İkarus'u inceledi ve sonunda anlamlı bir şekilde gülümsedi. Bu, kendi dişine göre birini bulduğunu düşünen bir satranç oyuncusunun gülümsemesiydi.

Denizkulağı'yla olan ilişkimin hoşuma gitmesinin nedeni oyunlara ya da aldatmacalara gerek olmamasıydı. O Jini'sini arıyordu, bense minik tanrıçamı ve ikimiz de bunda hiçbir yanlışlık görmüyorduk. Dahası, onu aramak için umutsuz bir şekilde birbirimize ihtiyacımız olduğunu bakışlarımızdan anlamıştık. Birbirimize yardımcı olmak için yapabileceğimiz şey apaçık ortadaydı. Yine de Denizkulağı'yla sözsüz bir anlaşma yapacak olsaydık, minik tanrıçayı neden bulmak zorunda olduğumu açıklayabileceğimden emin değildim. Bir açıklama yapmak zorunda kalsaydım, su altında gördüğüm şeye bir kez daha, sadece bir kez daha tanık olma istediğim dışında bir gerekçe düşünemezdim. Onunla yeniden karşılaşacağım âna güveniyordum, minik tanrıçayı neden aradığım işte o zaman ortaya çıkacaktı.

Denizkulağı minik tanrıçanın nerede olabileceğini, daha doğrusu nerede olabileceği hakkında ne kadar az şey bildiğini söyleyince hiç ertelemeyen Jini'yi aramak üzere yola koyulmamız gerektiği sonucuna vardık. Ama nasıl? Plana gerek yoktu. İlk yapmamız gereken sadece arabaya

binmek ve Denizkulağı'nın sezgileri bize nereye götürüyorsa oraya gitmekti. Denizkulağı'yla aramızda her nasılsa kimin nerede duracağını gösteren bir düzen oluştu ve ben onun iradesine, sessiz emirlerine uyuyordum. Düzen böyle kurulmuştu çünkü Denizkulağı minik tanrıçam hakkında konuşabilen kişiydi. Onunla ilgili anlatacak çok şeyi vardı. Sessizce dinlemekten ve onu izlemekten başka ne yapabiliirdim? Tutsağı olduğum görüntü aklımdan sonsuza kadar çıkmayacak olsa da Denizkulağı'na o kısa ânı, bir dakika bile sürmeyen o karşılaşmayı tekrar tekrar anlatamazdım.

İkarus'taki küçük alanı daha önce hiç karşılaşmadığım bir kadınla, hem de öyle bir iki gün değil belirsiz bir süre boyunca, paylaşmak kolay alınacak bir karar değildi. Bu kadınla ilgili tüm bildiğim, Jini'ye çok uzun zamandır baktığı ve kendi sözleriyle benim minik tanrıçamın 'uzman'ı olduğu ve bir de benden bir buçuk yaş daha büyük olduğuydu. Bayılası bir yol arkadaşı olmayacağı da belliydi.

Denizkulağı İkarus'un içine göz atarken onun yatağa çevirdiğim arka bölmeyi ve kendisinin yatacağı ortadaki koltuğu süzme tarzını açıkçası beğenmedim. Dalış ekipmanı kutusuna ve büyük özenle kurduğum şeylerden biri olan minibara soğuk soğuk bakmasına da tahammül edemeyecektim. Benimle yola çıkmak istemeyen biriyle yolculuk yapamayacağımdan emindim ve aksi bir tavırla ona İkarus'u gösteriyordum ama bir taraftan da kendi kendime böyle bir seyahatte katlanmak zorunda kalacağım şeylerin bir listesini yapmaya başlamıştım.

Sık sık saha çalışmaları ve iş yolculukları yapmamı gerektiren işim ve hobim olan tüplü dalış bana hemen her ortama uyum sağlamayı öğretmişti. En büyük engel

fiziksel koşullar değil, her zaman insanlar oluyordu. Havlusunu her kullandıktan sonra yıkayan ve hiçbir ucu kıvrık kalmayacak şekilde asmak zorunda hisseden takıntılı biri ya da kendisine eşlik eden arkadaşını kişisel sekreteri gibi gören, sırf daha yakışıklı ve kadınlarla ilişkisi iyi olduğu için isteklerinin yerine getirilmesini bekleyen bir meslektaş karşısında bile huysuzluk yapmazdım. Ama bir kez aklıma koymuştum, dalışa hiçbir ilgisi olmayan, su altındaki dünyayı merak etmeyen biri İkarus'a bine mezdi. Geçmişi hatırlarken ağzından çıkan bir iki şeyden anladığımı kadarıyla Denizkulağı'nın, takma ismi dışında, hayatının hiçbir noktasında denize yer yoktu ve bu ismi de ona minik tanrıçam kulaklarının şeklinden dolayı vermişti. Dalmaktan bahsettiğimde, balık tutmayı sevdiğimi söylemişim gibi davrandı ve alaycı bir tonla yalnızca uskumru, turna balığı ve hamsi balığını bildiğini söyledi. Peki, ne yapalım? Kurallarımı değiştirecektim.

Çıplak olarak uyuma alışkanlığıma ise özel bir çözüm bulmak gerekiyordu. Başka türlü uyuyamıyordum. Tam bir eziyet olacaktı ama Denizkulağı'yla birlikte İkarus'ta yol alırken bu alışkanlığımı muhtemelen değiştirmek zorunda kalacaktım. Pembe Anemon'la çıkmaya başladığımız ilk aylarda bir iş seyahati sırasında aynı odada kalmıştık ve ben sabaha kadar uyumamayı tercih etmiştim. Günün yorgunluğuna rağmen, Pembe Anemon'la sohbet etmenin yatakta giysilerimle dönüp durmaktan daha iyi olacağını düşünmüştüm. Pembe Anemon'la ilişkimiz bu sayede hızlı bir aşama kaydetti ama uyuma alışkanlığımın Denizkulağı denen bu kadınla seyahat ederken aynı şekilde işe yarayıp yaramayacağını tahmin etmek mümkün değildi. Kendimi

daha şimdiden geceleri İkarus'u bir dağ eteğine park etmiş, uykusuz kalmanın verdiği huzursuzlukla bir ağacın koyu, kalın gölgesine bakarken görebiliyordum.

Kafamdaki belirsizlikleri uzaklaştırmak için kendimce şöyle düşündüm: "Yolculuk sırasında acele etmeden Denizkulağı'na tüple dalışı denemesini öneririm ve hoşuna giderse ona dalmayı öğretirim. Denizle ilgili hiçbir şey bilmeyen bu kadına su yüzeyini ve altını açıklar, suyun altında yaşayan canlılardan ve denizin öfkeli tanrıçalarından bahsederim. Sabırlı olup kibrine ve alaycılığına tahammül etmeyi öğreneceğim. Hazırlıklarına ufak ufak devam edeceğim ve muhtemelen hazır olduğumda minik tanrıçamı yeniden göreceğim. Uyku alışkanlığımı da değiştiririm. İkarus'u satın aldığımda edindiğim kaz tüyü uyku tulumunu Denizkulağı'na verip kendim battaniye örtmeden kat kat kalın kıyafetlerle uyuyacağım. Üç dört gün tek başıma bir pansiyona gitmem gerekebilir. Başta her şey zor olacak. Ama minik tanrıçanın küçük bir nokta halindeki parlak güneş ışığının ortasından geçerek mavi suyun içinde bana doğru geldiğini hayal edeceğim. Minik tanrıçamı böyle yaptığımda yeniden görebilsem keşke. Keşke bir gün su altı dünyasının muhteşem maviliğine onunla birlikte, sadece bir kez, huzur içinde dala bilsem."

Böylece, İkarus'ta Denizkulağı'yla birlikte ne kadar süreceğini bilmediğim bir yolculuğa çıkmaya karar verdim.

Denizkulağı

Asla geriye bakmam. Ve pişmanlık duymam. Bazı şeyler yanlış yargılarım yüzünden yanlış gitse bile bu böyle. Her şeyi isteklerim belirler. Bakıyorum da, hep basit isteklerim oldu ve şimdi daha da basitleştiler. Bir isteğin yakıcı bir enerjiye dönmeden önce basit, ilkel bir şekilde arındırılması gerekir ve sonra bir kez için için yanmaya başladı mı günlük hayatın bütün kurallarını yakıp kül eder. Benim –yani Denizkulağı– için Jini'nin peşinden yola düşme vakti gelmişti, özellikle diğerleri ondan çoktan vazgeçmişken ve başka hiçbir şey beni hayata bu kadar bağlayamazken.

Güneye giden Gyeongbu otoyolu üzerindeki ilk mola yerinde onu beklerken, bir yerde kim olduğu belirsiz bir adamla yalnızca gözlerindeki ifadeye güvenerek yolculuğa çıkma kararımı test ediyordum. Fazladan bir dakika bile beklemeyecektim. Gecikmesinc neden olacak bir şey olursa, kismet değilmiş diye kabullenecektim. Buluşma saati yaklaştıkça daha da huzursuzlandığımdan kendimi yatıştırmaya, konuşarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Erken karın habercisi olan kara bir soğuk vücudumu hır-

palarken, bu havanın bir ya da iki yıl önceki erken kış günlerinde yaşananların anısına dokunarak içimde geçip giden zamana tuhaf bir özlem uyandırdığını hissettim. Hatırladığım önemsiz şeylerdi: kafasını çevirdiğinde Jini'nin saçının hareketi, zayıf bir gülümsemenin izleri, baldırlarının eşsiz kıvrımları, uyurken gözlerinin üzerine koyduğu elinin hareketi. Bu, içinde olmayı tercih edeceğim bir ruh hali değildi.

Ama yanılmadığımı anladım. Ona verdiğim saatte, tam dokuzda adamın arabasını mola yerine girerken gördüm. Arabayı tanımamam imkânsızdı. Uzaktan daha da komik bir görüntüsü vardı. Bu kadar zevksiz, şatafatlı bir arabası olan biriyle buluşacağım aklımın ucundan geçmezdi, şimdi bir de tutmuş bu adamla yolculuğa çıkıyordum. Önemsiz şeyleri sorun etmemeye karar vermiştim. Ne tür bir insan olduğunu, nasıl bir geçmişi olduğunu umursamıyordum. Amacımız aynıydı ve birlikte yapmamız gereken bir şey vardı, bu yolculuğun benim için önemi buydu. Ama bu durum değişecek olursa, bir an bile duraksamadan yolculuğu yarıda kesecektim.

Bu adamı Jini'nin gönderdiği bir acil durum sinyali olarak gördüm. Biri hadi kanıtla dese, önüne hiçbir şey koyamam. Bu dünyadaki kimsenin Jini'yle aramızdaki duygu birliğini kanıtlamamı istemeye hakkı yok. Adamda özel görevi olan birinden eser yoktu. Bir tek alnında muz yaprağını andıran kırışıklıklar; ve bu da genelde titiz ve hassas insanlarda görülürdü. Onu ilk gördüğüm günkü halinden farklı görünmüyordu, yakın da uzak da olsa yanından yürüyüp geçeceğiniz sıradan bir adamdı. Ama görünüşünün ardındaki bir şey beni bu yola itti. Ne olduğunu

bilmiyorum. Şayet biraz ilgimi çektiyse, bu Jini'nin onca insan arasından neden bana göndermek için onu seçtiğini anlamak istediğimdendi. İşte bu yüzden, hiç tanımadığım bir adamla günümün neredeyse yarısını geçirmiştım.

Ona dalgıç olarak kullandığı takma isimle seslenmeye karar verdim: Akrepbalığı. Biraz karışık bir durumdu ama uzatmak istemedim. Gerçek ismi, eğitimi, geçmişi, çevresi beni ilgilendirmiyordu. Gerçek ismini unutmak daha iyiydi. Dürüst olmam gerekirse, Akrepbalığı ile birlikteyken Jini hakkında konuşmak ilk kez keyif veriyordu. Dahası o âna kadar dikkatimden kaçan bir şeyi fark ettim. Daha önce Jini hakkında olduğu gibi konuşmamışım meğer; işlerin gerektirdiği durumlarda onun bir model olarak değerini vurgulamak, onda en iyi olan şeyleri ortaya çıkarmaları için reklamcılara tavsiye vermek ve ona en mükemmel işi bulmak için yaptığım konuşmalar dışında birine ilk kez bildiğim ve tarif edebildiğim Jini'yi anlatmak –mutlu ya da üzgün olduğunda nasıl görünür, kendini tuhaf bir durumda bulduğunda yanakları nasıl pembeleşir, avcuma yazdığında nasıl tatlı tatlı gıdıklar, yaramazlık yaptığında tüm bedeninden nasıl garip bir ışık yayılır– inanılmaz bir keyif vermişti. Bundan daha saçma bir şey olabilir miydi? Daha önce ne Deniz Yosunu ne de Denizyıldızı veya Köpekbalığı'yla, aslında hiç kimseyle bu kadar mütevazı bir keyif yaşamamıştım. Neydi bu böyle? Yanlışlık neredeydi ve nasıl olmuştu?

Ama dış görünüşünün aksine halinden tavrından iyi eğitildiği belli olan bu adam, Akrepbalığı, anlattıklarımı susuzluktan ölen birinin kana kana su içmesi gibi ya da hayati bir emir alan biri gibi dinliyordu. Egzotik bir dans ser-

gilerken halkın ilgisini çekmek için tasarlanan bir markanın ithal kahvesini yudumlayan Jini; gece vakti bir teknenin pruvasında oturmuş, yüzünde çekici bir gülümsemeyle bir adamla mesajlaşan Jini; dünyadaki tüm adamların aklını başından alacak şekilde ellerinde losyon şişeleri tutan Jini; her şeyiyle belli bir etki yaratacak şekilde ince ince hesaplanmış, ekrana yapıştırılmış Jini, yüzündeki anlaşılmaz ifade, kollarının açısı ve incecik parmakları... Hayır, Akrepbalığı'na bunlar iyi gelmiyordu. İlgisini çeken Jini bu değildi. Jini hakkında böyle konuştuğumda duyduğu hayal kırıklığını saklamıyordu ve yüzüme neden bahsettiğimi sorar gibi bakıyordu. Aksine Jini'yi diğer yönleriyle keşfetmek için ölüp bitiyordu.

Sanırım, Jini hakkında konuşmanın keyfini bir yerde Akrepbalığı'nın öğrenmek istediği şeyleri çözmeye çalışırken keşfettim. Onun bana Jini tarafından gönderilmiş bir elçi olduğuna aklım biraz daha yattı. Jini'nin hafızamda kalıcı izler bırakan bütün farklı yönlerini saatlerce anlattım. Belki ufak tefek şeylerdi ama bunlar beni Jini'nin yokluğunda hayatta tutuyor ve tam da bu yüzden ona duyduğum özlem dayanılmaz olduğunda beni kedere boğuyordu. Jini'yi birlikte aramayı önermemin nedeni sanırım daha çok yeni keşfettiğim bu keyifle ilgiliydi ve bu bana başka yargı kriterlerinden ya da yenilediği arabasının üzerimde yarattığı etkiden daha anlamlı görünmüştü.

Yere koyduğum ufak çantayı aldım ve arabasından çıkıp etrafına bakınan Akrepbalığı'na doğru yürüdüm. Beni gördüğünde, sadece hayalini kurabileceği inanılmaz bir şey gerçekleşmiş gibi etkileyici bir ifade ve jestle memnuniyetini gösterdi. Durumu abartmak istemedim

ve sarsakça bana gülümseyen bu adamın yüzüne baktım. Doğrudan gözlerinin içine baktım. Gözbebeklerinin içinde gizemli turuncu bir nesne görene kadar bakmaya devam ettim. Bu adamın yalancı olmadığını, kaçmak, hayata mola vermek ve bazı insanlar gibi kendi gaddarlığını sınırsız şefkatle affettirmek için Jini'yi bahane etmediğini anladım. Ama iyi bir insana benzeyen, yol yordam bilen bu utangaç adamın hafife alınacak biri olmadığını, derinde bir yerlerde görünmeyen zehirli bir iğne sakladığını da söyleyebilirdim. Yine de bu zehrin aradığı şeyi bulduğunda önemsiz bir şey olduğu ortaya çıkabilirdi, bunu da biliyordum. İçine iğnelerini batıran bu zehrin hayatın verdiği boşluk hissinden, unutulamayacak bir kayıptan kaynaklandığını sezmiştim. Böyle birinin önünden geçip gidemezdim, bu ben değilim. Israrla İkarus dememi istediği ve kapısını açık bıraktığı tuhaf görünüşüyle dikkat çeken arabaya bindim.

Doğal olarak yolcu koltuğuna geçtim. Burası bir süreliğine benim yerim olacaktı. En azından Jini'yle yeniden buluşana kadar ya da ortak amacımız onun ya da benim yüzünden anlamını kaybedene ve birlikte yolculuk yapmamız için bir nedenimiz kalmayana kadar bu böyleydi. Yeni evimi görmeye gelmişim gibi İkarus'un içine bir kez daha göz attım. Mütevazı bir şekilde döşenmiş arabanın içine yavaş yavaş alışmaya çalışacaktım. Dış tasarımı aksine içerisi, aileyle ya da işyerindekilerle yapılan bir seyahatin keşmekeşinden uzakta, uzun bir yolculuktan sonra arabalarını bir dağ eteğinin gölgesine çekmiş, kendi hallerinde bir şeyler içen iki üç arkadaşı ya da uzanarak müzik dinledikten sonra sevişen bir çifti aklıma getiriyordu. Bana ha-

reket halinde olmaktan çok sallantıda olmayı, gündüzden çok geceyi hatırlatan İkarus sessizce hızlanmaya başladı.

Hiçbir şey söylemedim. Akrepbalığı da sessiz kaldı. Yabancıların ortasına düşen gergin ve huzursuz bir sessizlik değil, daha çok hiçbir şeyin bulaşamadığı huzurlu bir andı. İkimiz de kendi içimize çekildik. Dış görünüşünden ve büyüklüğünden beklenilmeyecek kadar sessizce yol alan İkarus'un içinde düşüncelerime yalnızca Akrepbalığı'nın açtığı caz müziğin sesi sızabiliyordu. Gözlerimi kapayıp odaklandım, sanki böyle yaparsam Jini'yi dışarıda bir yerlerde yürürken görebilecektim. Müzik yavaşça sona ererken, hesapsız bir sahnenin dolambaçlı yollarında gezinmeye başladım; içinde tek bir kişinin, rengin ya da eşyanın olmadığı bir boşluğa ne kadar sahne denebilirse tabii. O renksiz, biçimsiz boşlukta bir süre kaldım. Belki de uyuyakaldım.

Gözlerimi açtığımda, yanımda getirdiğim haritayı çantamdan bulup çıkardım. Gözlerim kapalıyken içinde olduğum sahneye benzeyen bir noktayı harita üzerinde bulabilecektiğim gibi hissettim. Haritadaki yollara bir av köpeğinin sezgileriyle anlamlı bir sinyal vermelerini bekleyerek baktım. Jini'yle ilgili hiçbir anı, ne kadar özel olursa olsun, böyle durumlarda pek yardımcı olmazdı çünkü anılarımız sessiz filmlerdeki sahneler gibi kelimesizdi. Jini hiçbir zaman bir seyahatten bahsetmemişti. Yalnızca ikimizin çıktığı bir yolculuğu, Jini'nin özünü bulabileceği bir dünyanın peşinden gitmeyi isteyen hep bendim.

Haritada tren rayları boyunca uzanan yollar buldum. Doğu ve batı kıyıları yönünde rayların etrafındaki yollar, özellikle sahillere en yakın olanlar. Jini hiçbir şey

söylememişti ama onun bir yere gidecekse, tren istasyonları arasında yol alacağını biliyordum; tren penceresinden uzaktaki denizi görebilecekti. Yol üzerinde bir çıkış tabelası gördüm. Akrephalığı'na, "şu çıkışa gir ve sahile doğru sür. Otobandan devam edip ulaşacağım hiçbir yer yok. Senin var mı?" dedim.

Akrephalığı'nın cevabı bir an gecikmeden şeridi değiştirmek ve çıkıştan dönmeye hazırlanmak oldu. İkarus'un batı kıyısına doğru akıp gidişine içten içe hayranlık duyar-ken güven verici bir heyecanın ufak ufak içimi doldurdu-đunu hissettim. Akrepbalığı'yla birlikte işler yolunda gide-cekti.

Ay ışığının meydandaki çeşmede tuzla buz olduğunu gördü

İnsanlar neden dans etmeye başladılar? Yeni bir şeyin heyecanı mı? Evrene duyulan korku? Hayata saygı? Yoksa dans etmeye başlamalarının nedeni yok oluşun hissettirdiği keder miydi?

O neden dans etmeye başladı? Bedeninin içinde kelimelere dökülemeyen bir şey vardı da, bu yüzden mi dans ediyordu? Sadece onun hissedebileceği türden bir coşku hareketlerini basitçe bir dansa mı dönüştürüyordu? Onu dans ederken ilk kez gören insanlar bu soruları sormadan duramazdı. Dansının mutluluğu ve mutsuzluğu başa dönebilmesinden ve zamanın yıkıma uğrattığı, karmaşık olayların arkasında kalan her şeyi yeniden çağırabilmesinden geliyordu. Onu bir kez dans ederken gördükten sonra asla unutamayan insanlar vardı. Neden bilinmez, uykuya dalamadıkları gecelerde onu dans ederken hayal ederler ve huzurlu bir gülümsemeyle uyku âlemine girerlerdi. Bazen de kanıt isteyenler nasılsa yeniden dans edeceğini düşünerek boş yere onun peşine takılırdı. Ama dans ettiği zamanlar çok enderdi. Böylece peşindekiler de tek tek

hayatlarına, işlerine, pazara, evlere dönerdi. Ama herkes aynı şekilde hissetmiyordu. Onu dans ederken görenler arasında bazıları vardı ki huzursuz olurlar, keyifleri kaçır ve arkalarına bakmadan kaçarak uzaklaşırlardı. Ama onu yeniden dans ederken görmek için gelenler de bir daha bırakıp gidemezdi.

Kimse sayısını tutmadı ama onu dans ederken görenler o kadar azdı ki parmakla sayılabilirdi. Kumsalda karşılaştığı kadın ya beşinci ya altıncı kişiydi. Fazla uzun olmasa da bir süre kasvetli, boş evde köpek ve mutsuz çiftle birlikte kaldı, kaç gün sürdü kendisi de bilmiyordu ama kadın onu kızı olarak görmeyi bırakana kadar ayrılmadı.

Artık hiçbir oda ya da ev ona yabancı değildi. Kaldığı oda kadının kızına aitti. Odada eski sakininin hüznü yüz hatlarını ve kendisinden bir ya da iki yaş daha büyük olduğunu gösteren fotoğrafları ile ailesini erkenden bırakmış kendi yaşlarındaki bir kızın sahip olabileceği birkaç parça değerli eşyası vardı. Bunlar onu hiç rahatsız etmedi. Şöhretli bir çapkınla birlikte olan kız ailenin tüm mücevherlerini sevgilisinin çantasına doldurmuş, sonra sevgilisinin çaldığı bir tekneyle o ve sevgilisi arkalarında hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı. Her gün akşam vakti yaklaştığında kadın odada nöbet tutmaya başlıyordu ve bu böyle gece yarısına kadar sürüyordu. Kadının kızı tam da bu saatlerde mahallede bir arkadaşını görmeye diye evden çıkmış ama bir daha dönmemişti.

Kadın uykusuzluk çektiği için geç saatte uyuyabiliyor, dolayısıyla günleri çok geç başlıyordu. Gün içinde yeniden bir topluluk liderinin sıradan karısı oluyordu, zarif saçları kadar sessiz ve kendi halinde. Arada sırada bir-

kaç kadın yanlarında yaşlı bir kadınla birlikte kaligrafi öğrenmeye geliyordu. Bazı günlerde de kadın saatlerce uğraşarak topuz yaptığı saçına son bir kez şekil veriyor ve sonra uzun bir şekerleme yapıyordu. Kadının günleri öyle sakindi ki dünyadaki hiçbir kötülük ona yaklaşılamaz gibi duruyordu.

Kendisini bu evde neyin tuttuğunu bilmiyordu. Muhtemelen yanından ayrılmayan köpek yüzündendi. Evlerini kadının bu bölgede doğmuş ve nakliye işinde başarılı olmuş, az konuşan, hep kederli duran kocası yapmıştı ve evin çeşit çeşit ağaçla dolu arka avlusu onu rahatlatıyordu; geniş avluda köpekle birlikte tüm öğlen süren yürüyüşleri bu evde kaldığı sürede onu keyiflendiren tek şeydi.

Kimselerin olmadığı avluda rüzgâr estiğinde onu dans ederken izleyen sadece köpek vardı. Havadaki hafif esinti, deniz suyu ve zihnine girip çıkan görüntüler... hepsi dansını besliyordu. Bazen kadının odasındaki arka avluya açılan cam kapıda bir gölgenin dolandığını görürdü. Ama dansı kadının uykusuna ya da gün içindeki sessizliğine engel olmazdı ve kendisi farkında değildi belki ama kadın için dans ediyor bile olabilirdi.

Kadının yanılgısı kızının kaybı için duyduğu üzüntü kadar derindi, neyse ki fazla uzun sürmedi. Ama huzur mutlaka bir bedelle gelirdi. Bir gün, karanlığın her zamankinden daha yoğun olduğu bir akşam vaktinde, avludaki yaşlı çam ağaçları ıslıl ıslıl görünürken kadın köpeğe vurdu ve onu kalın, uzun tüylerinden çeke çeke büyük evin avlusunda defalarca dolaştırdı. Bedeni bir yığın halinde toprağa çarptı, ayağa kaldırıldı ve kalbinde hiç sevgi kalmayan huysuz bir çocuğun eline düşmüş bir bez bebek gibi

yeniden yere çarpıldı. O ve köpek kadının kendilerinden acı çıkarmasına sessizce katlandılar ve bu böyle ne kadar sürdü bilmiyorlardı ama her haksız şiddet hareketi gibi sonradan yüzlerce kez hatırlanacaktı.

Kadın ancak bundan sonra acınası bir huzur buldu. Kadın açtığı yaraları sardı ama yaraların iz bırakıp bırakmayacağını kimse bilemezdi. Kadın sızlanmadı veya pişmanlıkla ağlamadı ama yaptıkları bir şey yüzünden asla yeniden kendileri olamayacak insanlarda görülen tuhaf bir kayıtsızlık kadının acısını her şeyden daha fazla ortaya çıkarıyordu. Kadın onun bedenini okşadı, yaralarını öptü ve bir damla gözyaşı döktü; sonra onun yanında uykuya daldı. Kadın çok uzun süren bir reddedişin sonrasında bir şeyi kaybettiğini kabul ettiği an dünyayla yüzleşebilecek gücü yeniden toparlamış gibi ağzı açık bir şekilde uyurken onu bırakıp ayağa kalktı.

Kemikleri sızlıyordu ve vücudu inim inim inliyordu ama yanındaki kadının huzurunun sürmesi için hemen ayağa kalkması gerektiğini fark etti. Köpek topallayarak onun önünden gitti. Her zamankinden daha belirgin, daha herrak görünen ay ışığı gecenin karanlığında ağaçlara daha kuvvetli bir yeşil veriyordu. Köpek yolu gösterirken daha önce kadınla birlikte arabayla geçtiği uzun yolu yürüdü. İleri doğru attığı her adımda vücudundaki bütün eklemlerde tehlike sinyali verircesine kırmızı bir ışık yanıyor ve keskin acıyı görünür kılıyordu.

Biraz yürümüşlerdi ki hemen yanlarında bir araba durdu. Kadının evine dönen kocasına ait arabaya köpekle birlikte bindiler. Şaşkına dönen adam onu yakınlardaki bir hastaneye götürmek istedi ama o kesin bir şekilde redde-

derek sessizce arabayı sürmeye devam etmesini bekledi. Bir yol ayrımına geldiklerinde, gidecekleri yönü göstermek için elini kaldırdı. Bu yolda saatlerce gittiler. Ne zaman üzerine gelen bir uyku dalgasıyla kendini koyuverip bırakmak istediye, köpek yanaklarını koklayarak ona biraz güç vermek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Küçük bir şehir görüldüğünde, yüzünü cama yapıştırdı ve sanki bir şey arıyormuş gibi dışarı baktı. Şehir gözden kayboldu ve başka bir şehir görüldü.

Küçük küçük ışık kümeleriyle dolu birçok şehri arka-larında bıraktıktan sonra elini sürücünün omzuna nazikçe koydu ve parmağıyla pencerenin dışındaki ufak bir meydanı işaret etti. Araba durunca dışarı çıktı. Köpek her zaman-ki gibi sadece ona bakıyordu ve adam tam bir şey söyleyecekken kelimelerini yuttu, ona el salladı. Araba yavaşça meydanın çevresinde döndü ve gelmiş oldukları yoldan geriye uzaklaştı.

Durgun kasabanın minik meydanını sevdi. Bedenindeki yaralar iyileşene kadar burada kalabileceğini hissetti. İzler kalacaktı elbette. Özellikle de yarayı açan kişinin sardığı ve kanaması daha yeni duran kaşının etrafındaki yaranın izleri. Ama kim bilir yara belki de arkasında tembel bir kıvrım bırakacak ve güzel gözlerini daha sıcak, daha yumuşak gösterecekti. Ve nihayet içinde hiçbir şey kalmadı. Elllerinde ya da sırtında taşıması, saklaması ya da fırlatıp atması gereken hiçbir şeyi yoktu.

Suyun yükselip ardından yere düşerken çıkardığı sesi dinleyerek çeşmenin etrafına, sonra daha uzaklara baktı. Yanılmamıştı. Sokak lambaları altındaki çiçek tarhları, her rüzgârda yaprakları savrulan çeşmenin etrafındaki patika

boyunca dizili ağaclar, sırtlarını çeşmeye dönmüş ufuktaki dağlar ve havadaki koku şehrin denize çok yakın olduğunu söylüyordu. Meydanın boş bir köşesinde bir çocuk bisikleti duruyordu, terk edilmiş gibi değil de sanki unutulmuş gibiydi. Metal tekerlekler ay ışığında parlıyordu ve ay ışığı belki de önemli bir olayı kutlamak için yapılmış küçük çeşmeden fışkıran suya çarpıp parlak bir ışıkla kırılıyordu.

Denizyıldızı

Sahiden sakın bir hayat yaşamak isterdim. Hayatımı planlamış olsaydım, gençliğimde yalnız kendimle ilgilenir, isimsiz yabancı çiçeklerin iç içe büyüdüğü bir şehrin dış mahallerinde sessiz sakın bir ev bulur ve herkesten uzakta yaşayıp ölürdüm. Hırslarım, arzu ya da doyum-suzluklarım olmazdı. Böyle şeylerin tehlikeli olduğunu çoktan anladım. Arada sırada yanıma uğrayan, yiyecek, üst baş, ev gibi temel ihtiyaçları karşılayan ve birkaç değerli hediye çok görmeyen bir erkeğe hayır demezdim; sonuçta bunların herkesin istediği şeylerden farkı yok. Zora girdiğim zamanlarda benim gönlümü yapacak kadar cömertlik gösterebilmesi için zengin olması hiç fena olmazdı. Çalışmama gerek kalmadan dünyanın sunduğu sıradan zevklerin tadını çıkarmamı sağlayacak kadar zengin olması yeterdi. Evet, hiç fena değil. Zarif bir şekilde yaşlanmak isterdim. Pasaklı, yaşlı bir kadına dönüşmek için çabalıyordım.

Hayallerim, kendim için isteyeceklerim ancak bu kadar olurdu; her şey değişmeye başlamasaydı.

Dünyada ne kadar berbat gerçek varsa hepsini yutup kendi başıma sakın bir hayat yaşamaya karar vermiştim. Kimse gerçekle yüzleşmek istemez, biliyorum. Sınırlı hayat tecrübemden, gerçekle yüzleşmenin çok zor bir iş olduğunu öğrendim ve sonrasında elinize geçen bir şey de yok. Hayır hayır, ortaya çıkması gereken bir şey sakladığımı kastetmiyorum. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek lazım. Erkekler olmadan, siz yani arada sırada bana hayatın basit zevklerini veren insanlar olmadan da mutlu olurum muhtemelen. Tek başıma zarıfçe yaşlanırdım. Ama tek bir telefonla huzurum kaçmaya başladı.

Köpekbalığı dışarı çıktıktan hemen sonra telefon çaldı. Zamanında Jini'yle birkaç iş yapan bir reklamcı arıyordu. Onunla tabii ben de karşılaşmıştım. Hoş adamdı, atkuyruğu yaptığı saçları vardı ve yayvan işaretparmağına hantal bir gümüş yüzük takıyordu ki bu hiç de güzel durmuyordu. Bir keresinde Jini ortadan kaybolduğu için bu sözleşme işe yaramaz artık diyerek Köpekbalığı'na avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Köpekbalığı hiç istifini bozmadan neredeyse iki saat orada oturmuştu. Böyle bir olayın yeniden yaşanmasından korktuğum için ona Köpekbalığı'nın evde olmadığını söyledim ama görmek istediği benmişim. Benim zayıflığım da bu; beni isteyen birini geri çevirmekte her zaman zorlanmışımdır. Eh, buluşma teklifini kabul ettim.

Tatlı bir sesle Jini'nin yerine geçmemi önerdi. Tüm umutlarını küçük şeylere bağlayan dünyadaki insanlara gülüp geçmeye karar vererek tam da sakın bir hayat sürmek istediğim anda. İkna edici konuşuyordu ve her şey yolunda giderse benim için başka işler 'yakalamaya' söz verdi. Ne-

den bilmiyorum ama onu dinlerken yüzümde kederli bir ifade vardı ve daha çok ölen kardeşinin yasını tutan birinde görülebilecek bir ifadeydi. Çok konuştu. Ne kadar fazla konuşursa işlerin istediği gibi olacağına inanan insanları siz de bilirsiniz. İnsanların beklediklerini söyledi. Anlata anlata bitiremiyordu; herkes Jini'yi görmeyi beklerken benim ortaya çıkmamla sonuç nasıl da beklentilerin ötesine geçecekti. Yapacağım işin çok basit olduğunu eklemeyi de ihmal etmedi. Ona göre bir taşın üzerine oturup birkaç poz verecektim, bu kadar. Özel efektler için Jini'nin kayıtlarından görüntüler de kullanacaklardı ama bunu nasıl halledeceklerini iyi biliyorlardı ve endişelenmeme gerek yoktu. Ayakkabı reklamıydı. Önemli olan dizler ve baldırlardı. Son ziyaretinde vücudumun bu kısımlarına iyice baktığını söyledi. Sanırım ilk işimde vücudumun en düzgün yerlerinin kullanılacak olması iyi bir şeydi.

Başta gergindim. Jini'nin yerine geçmek ile onun peşinden koşturup ayak işlerini halletmek arasında bir dünya fark vardı. Otuz saniyelik reklam için beş buçuk saat çekim yaptıktan sona atkuyruğu 'tamamdır' işareti verdi ve sonuçtan memnun olarak beni eve bıraktı. Benimle çalışmaya devam etmek istediğini anlatıp duruyordu. Beni sahiden sevmiş. Bir anda bu çılgın dünyaya dalıverdim. Aslında, tamamen beklenmedik bir şey olduğu söylenemez sanırım. Hiç hazırlık yapmamıştım da diyemem. Her neyse, sahiden de sakın bir hayat yaşamak istiyordum ve hâlâ da... Ama atkuyruğunun da söylediği gibi, insanlar beni istiyorsa elimden başka ne gelir?

İlk işimden sonra her şey gözüme yavaş yavaş daha anlaşılır gelmeye başladı. Köpekbalığı'na ancak iş bittiğinde

anlattım. Öfkeleneneğini sanmıştım ama sadece sertçe gözlerimin içine baktı ve tek kelime etmedi. Sonra atkuyruğunu aradı ve her zamanki sabırsız sesiyle konuşarak bir randevu ayarladı. Muhtemelen Jini'nin görüntüleriyle ilgili telif haklarında ve benim sözleşmemde hiçbir noktanın atlanmadığından emin olmak istiyordu. Durum bu. Çok kolay oldu. Köpekbalığı, bir sonraki aşamayla ilgili konuşmak için Denizkulağı'na gitti. Ama odası boştu. Hiçbir zaman çok eşyası olmamıştı ama o âna kadar odasının tamamen boşaldığını, bize söylemeden çekip gittiğini anlamamıştık. Köpekbalığı, beni ilk kez görüyormuşçasına keskin bakışlarla tepeden tırnağa süzdü. Üzerime kurşun yağdırılacakmış gibi sırtımdan soğuk soğuk terler boşaldı. Sonunda Köpekbalığı bakışlarını geri çekti, omuzlarını silkti ve biraz küçümseyerek bana baktı. Bazen kalitesiz bir şey gördüğünde yüzüne aynı bu bakış otururdu.

“Sonuçta sen Denizyıldızı değil misin!” dedi.

Sonra yüzüne yenilgiye uğramış gibi, sıkıntılı bir ifade yerleşti. Heyecanla, “Sana da içi geçmemiş biriyle başlamak yakışır.”

Bazen ailemden nefret ediyorum. Onların ciğerini okuyabiliyorum. Köpekbalığı'nın yüzündeki sıkıntı aslında şöyle diyor: Boşa çaba, Denizyıldızı. Ama bekleyip görelim. O suratın üzerinde tepineceğim bir gün de olacak. O sıkıntılı ifadeden kuvvetli bir nefret, olup olabilecek en korkunç hayal kırıklığı ifadesi yaratmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. İşte o zaman kimse beni Jini'yle birlikte hatırlamayacak.

Birkaç gün sonra Köpekbalığı'nın verdiği talimatla başarılı bir televizyon programı çektim; Jini'yi özleyen insan-

lar küçük kız kardeşini sonsuza kadar kaybeden bir kızın büyük kederi içinde kaybolup gittiler. Filmin yarısından çoğunda Jini'nin görüntüleri yer aldı tabii. Onu sonsuza kadar toprağa gömmüşçesine tüm bedenim ve ruhumla Jini'nin ölümüne ağladım, kendi başıma karanlık odada oturup onun videolarını izlerken yaptığım gibi. Üzgün rolü yapmanın coşkulu bir hali oynamaktan çok daha fazla enerji istediğini biliyor musunuz? Eve gelir gelmez, yatağa serildim ve iki günden fazla uyudum. Uyandığırnda uzun süre midem bulandı ve içimdeki her şeyi kustum. Bu sonuncusuydu. Artık yuttuğum hiçbir şeyi kusmayacağım.

Kendimi kandırmam. Başlaması kolaydı ama bir süre için zorluğaya dayanmak gerekecek. Hele Jini artık yokken onun gölgesi olmak hiç kolay değil. Ama o gölgeyi olduğu gibi yutacağım gün de gelecek. Gölge çok geçmeden unutulacak. Her şeyi yutabilirim çünkü gözyaşlarımı gören insanlar Jini'nin bir yerde öldüğünü bilecek. Acı bir şeyi yutmaktan daha kötüsü olamaz. Sinirime yenik düşmezsem, dilimi ısırırsam ve kendime rağmen yaşarsam, günler olaysız geçip gidecek.

Ama iyi yaşamak için neden iyi yutmak zorundasınız? Neden bu kadar şeyin üstesinden gelmek zorundasınız?

Kayıp sesini buldu

Çeşmenin öğle vaktindeki görüntüsü yalın ve şeffaftı. Şehrin arka sokaklarında kim bilir hangi karanlık işler ve meseleler dönüyordu ama meydandaki çeşme onu yalnızca o vakitte duyulabilecek kadar sakin, güç algılanan bir soluk sesiyle, zaten onun yolunu beklermiş gibi selamladı. Kış bastırıyordu ama şehir o kadar soğuk değildi. Minik ve yavaş damlalar halinde havaya sıçrayıp sonra aşağı kıvrılarak akan çeşme suyu donmamıştı ya da kurumamıştı. Güneşin ısısını hissetmek ve fışkıran suyun renkten renge, şekilden şekle girmesini ve akışını gözlemlemek için çeşmenin kenarına oturdu. Sudaki değişikliklerin saflığı onu gittikçe daha fazla büyüledi ve içinin damla damla bir duyguyla dolmasını bekledi, bu bazen keder bazen özlem oldu.

Nerede yaşadığını kimse bilmiyordu. Ama mutlaka her gün öğle vaktinde meydanda göründü. Gelişini kimse fark etmezdi, biri getirip onu oraya bırakmış gibi birden manzaranın bir parçası olurdu. Çeşme onun için gününü yönlendiren önemli bir işaretti. Ama nedendir bilinmez, kimse ona yaklaşmaya kalkmadı. Görünüşüne kapılan insanlar

onu güneşin keyfini çıkarırken izledi, ama kimse yanaşmadı ya da gidip konuşmadı. Aslında sesini kaybettiğini de bilmiyorlardı. Bir iki kez önünde durmuş olanların beklediği bir şeyler vardı. Sessizce beklediler. Kalksın, güzel bedenini hareket ettirsin, bir kez gördükleri bedeninin kusursuz hareketlerini yeniden onlara göstereceğini diye beklediler. Ve kendilerini çeşmenin başında buldular.

Güneşe doydüğünü hissettiğinde yavaşça ayağa kalkar ve dans etmeye başlardı. Dansı önce bir kanat çırpıntısı gibi olurdu, acelesiz ve kararsız. Sonra hızlanır ve tekrar tekrar yapılan hareketler halini alırdı. Bu dansı onlarca kez, bazı günler yüzlerce kez yaptı. Ama her seferinde az da olsa değişti. Dansı her seferinde farklı bir mesaj ve duygu gönderiyordu ve insanlar hareketlerinin aynı olduğunu hiçbir zaman fark etmediler.

Dansı en coşkulu haline ulaştığında, çeşmenin etrafında toplanmış kalabalık onun çevresinde küçük bir halka oluşturmaya başlar, şehir sanki uykudan uyanırdı. Dans ettiği sırada dudakları bir şey söyler ya da düzenli bir ritimle bir şarkı sözü mırıldanır gibi görünürdü. Hiçbir sesin çıkmadığı dudaklarının şeklinde insanlar duymak istedikleri kelimeleri buldular. Bol zamanı olan ve her gün onu dans ederken izlemeye gelen yaşlılar tek bir gün bile atlama-dılar çünkü onun yeniden en çok duymak istedikleri şeyi söylediğini düşünüyorlardı: "Korkmayın. Sıradaki dünyaya huzur içinde, uyur gibi, gökte uçar gibi geçeceksiniz."

Kelimeleri kulağa gelebilecek en güzel seste duyulurdu; o kadar yumuşak ve nazik bir sestir ki bedeni okşar gibiydi. Sözsüz mesajı alanların tepkisi iniltiye ya da iç çekişe benzer bir ses olurdu. Böylece kaybettiği sesi ona geri verirler-

di. Zaman zaman meydandan geçen pazar satıcıları da onu görüp dururdu.

"Pazarda işler yolunda gidecek, merak etmeyin. Sadece biraz daha dayanın," dediğini duyarlardı sanki. Birden buldukları bu neşe kaçmadan hızlı adımlarla elleri ceplerinde pazara doğru yola düşerlerdi. Yaşıtı genç kadınlar etrafına toplanır, kâğıt bardaklardan çay ya da kahve yudumlayarak gizli bir hayranlıkla onun esnek ve kusursuz bedenini izlerlerdi.

"Kendinizi görmüyorsunuz, uzaklaşın ki hiçbir sıkıntı size ulaşmasın."

"Unutun. Her şey yoluna girecek."

Dudak mesajları ve dansının dili her gün değişti ama çeşmenin yanından ayrılanların yüzlerinden ve adımlarından hep aynı duygu yayıldı. Bu, onun dansını izlerken aldıkları mesajların birbirinden çok da farklı olmadığı duygusuydu. İnsanların yüzünde bazen bir coşku, bazen hafif bir heyecan, zaman zaman da huzurlu bir gülümseme ya da düşünceli bir ifade belirirdi. Bir gün bir olay yaşandı ve dansı hakkında bilinenler etrafa yayıldı; hep böyle olur zaten, keder ve acı kendisini abartılı şekillerde anlatırken mutluluk insanlar arasında arkasında yalnızca silik bir iz bırakarak renksiz, şekilsiz dolaşır.

O gün, güneşli hava ve kuru, mavi gökyüzü kışa en yakışan manzarayı sunmaya karar vermiş gibiydi ama insanlar o gün yaşadıkları şeyi kötü havaya yormadılar. Her zaman ki gibi gözlerini yumup zayıf bir gülümseyişin dokunduğu dudaklarla yavaşça dans etmeye başladı, çeşmenin çevresinde toplananların farkında değilmiş gibiydi. Sıkıntılı, zor zamanlara katlandıktan sonra dudağına oturmuş gibi

duran gülümseyişi ve dansı o gün güzel bir ikili olmuştu. Gülümseyişi dansının bir parçası oldu ve izleyicileri kısıktırak yakaladı. Ne olduysa o an oldu. Onu dans ederken izleyen kendi halinde kalabalık aynı anda ağlamaya başladı. Bazıları öyle yüksek sesle hıçkırıyordu ki durmak zorunda kaldı. Ama gözyaşları üzüntüden akan gözyaşları değildi. İnsanlar alanı boşaltırken, eski kirleri vücutlarından atmış gibi tazelenmiş görünüyorlardı. Gözyaşları ne için akmış olursa olsun, insanları uzun bir süre etkisi altında tuttu ve ertesi gün de ondan sonraki gün de çeşmenin etrafına daha fazla insan getirdi.

Bir süreç durduktan sonra giden insanların yerini hemen başkaları alsa da çeşmenin etrafı, tuhaf ama, sakindi. O dans etmeye başladığında insanlar meydanın tamamen sessizleştiğini hissedirdi ve alışılmadık derecede telaşsız bir atmosfer oluşurdu. Meydanda yalnızca o saatte yapılan bir şey vardı: İnsanlar ayrılmadan önce çeşmenin mermer taşlarına demir ya da kâğıt para bırakmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Kalabalık birkaç kişi dışında dağılmaya yüz tutarken geride kalanlardan biri paraları toplar ve tek bir yere koyardı. İnsanlar onu izlerken soğuğu, zamanı ve hatta kendilerini unuturdu. Tabii baştan beri hep böyle değildi. Hatta paraları toplayıp kaçan insanlar bile oldu. Ama ertesi gün ve ondan sonraki gün geri geldiler ve aldıklarını usulca yerine koydular; bu da yalnızca orada görülebilecek başka bir şeydi.

Dansını bitirdikten sonra çeşmenin kenarında oturur ve nefesini toparlamaya çalışırken başını kısa bir süre aşağı eğerdi. O an bir sisin içinde kalmış gibi gözleri ıslak görünürdü ve bazen öyle bir gülümserdi ki o gülümseyişi

bir kez görenler aynı yere yeniden gelmeden yapamazdı. Bazen de, gerçi çok sık olmuyordu, çeşmenin soğuk taşına yaslanmış dururken üst bedeni sarsılmaya başlar ve hiç ses çıkarmadan şiddetle ağlardı. Ama kimse yanına gelip onu avutmaya ya da neyi olduğunu sormaya kalkışmazdı. Peş peşe dağılıp onu yalnız bırakırlardı. Onun için yapacak hiçbir şey olmadığını biliyorlardı. O da çeşmenin yanına gelirken olduğu gibi yine fark edilmeden oradan ayrılırdı ve gürültülü, kalabalık sokakların bir parçası olup arkasında hiçbir iz bırakmadan kaybolurdu.

Denizkulağı

Bir kış gecesinde bu boş yolda gitmenin güzelliği başka nerede var ki! Bu yolculuk amacımızı gerçekleştiremeden bitse bile kimsenin aklımdan silemeyeceği, bedenime işleyen güzel manzaraları yanımda götüreceğim. Hele bazı gece ve şafak manzaralarını. Yine de tek tük avuntular bu yolculukta her şeyin rayında gittiği anlamına gelmiyor. Yol arkadaşımın mızızlıklarını dert etmem gibi gelmişti ama görünüşe göre erken karar vermişim. Akrepbalığı sağlam ayakkabı değildi. Ama ben de aptal değilim. Onun ipiyle kuyuya iner miyim hiç? Jini'yle karşılaşmadan önceki özel hayatıyla ilgili sorular sorduğumda çileden çıkıyordu. Zamanla Jini konusunda gizlisi saklısı kalmadı ve ona minik tanrıça dediğini, hatta uyumadan önce gözlerini kapayıp onu hayal ettiğini anlattı. Gel gör ki, geçmişinde olan biten hiçbir şeyi merak etmeyecektim. Böyle davranarak sanki, "Denizkulağı, seninle minik tanrıçam hakkındaki öyküler dışında hiçbir şey paylaşmak istemiyorum," diyordu. Canıma minnet. Jini'den başka umursadığım bir şey yoktu zaten. Ama geçmiş ve şimdi böyle birbirinden uzak iki

parçaya bölünemez, değil mi? Konuşmalarımız sırasında bu ikisi eninde sonunda bir araya geliyordu ve Akrepbalığı sanki kötü bir haber alacakmışız gibi bu birleşmeden nefret ediyordu.

Aramızda baş gösteren rahatsızlık, yola çıktıktan   gün sonra Akrepbalığı'nın fiziksel yorgunluğu arttıka gerilen sınırları yüzünden daha da hissedilir oldu. Sürücü koltuğunu başkasına vermeye niyeti yoktu ama hiçbir şey yapmadan sürekli söylenen birine mecbur olmaya katlanamıyordu. Kendim araba kullanmayı bilmesem de ona canımın istediği yöne girmesini söylüyor ve halini umursamadan gece geç saatlere kadar, bazen h t n gece, sürmeye devam etmesini istiyordum, dolayısıyla bana karşı çıkıyordu. Eh, ne yapalım yani. Bu yolculukta kozlar hâlâ benim elimdeydi. Gerildiğinde ya da yorgunluktan bitap düştüğünde onu yiyip bitiren kaygıyı nasıl yatıştıracağımı biliyordum. Ona Jini'yi anlattığımda, yelkenleri öyle çabuk suya indiriyordu ki şaşmamak elde değildi. Jini hakkındaki hik yelerle kendinden geçmiş halde İkarus'u kaç gece sürdü, kaç kilometre yol gittik bilmiyorum.

Doğrusu, geceleri araba sürüşü hoşuma gidiyordu. Nazik ama kendinden emindi. İkarus'un rahat koltuğuna iyice gömülür, Jini'nin durumuyla ilgili kaygı verici olasılıkları ve belirsiz geleceğimle ilgili endişelerimi bir kenara koyarak Jini hakkında konuşmaya başlardım.

"şayet bir gün ünlü olursam, Akrepbalığı, göreceksin bu Jini hakkındaki kitabım sayesinde olacak. Evet evet, bu kitabı bir gün mutlaka yazacağım... Uzun zaman öncesinde kalan bir öğlen vakti, tam da dünya aniden tepetaklak olmuşken, karanlık bir vadide Jini'yi ilk kez gördüm. Ha-

yatımdan vazgeçip vazgeçmemek arasında karar vermeye çalışıyordum ki birinin beni izlediğini fark ettim ve kafamı çevirdim. Küçük bir kızın tatlı, sempatik gülümsemesini gördüm. Artık o andan sonra hayatım hiçbir zaman...”

Akrepbalığı bunun gibi ağırbaşlı bir başlangıç ve tondan hoşlanıyordu. Gerçi böylesini tercih etmezdim ama arada sırada onun gönlünü yapmanın bir zararı yoktu. Ona Jini’yi farklı şekillerde anlatırken, aslında onu, onunla ilgili anılarımı ve unutulamayacak, unutulmaması gereken duygusal anları tarif etmek için en uygun tonu arıyordum. Yolculuk sırasında ne zaman bir güçlkle karşılaşsak, kendi kendime bu yolculuğun Jini hakkındaki kitabımı yazmak için bir adım olduğunu düşünüyordum. Zihnimde yer eden tüm bu anıların bir gün hayata geçecek olmasına dair umut, bana Akrepbalığı’yla olan anlaşmazlıklara katlanma sabrı veriyordu.

Neyse, yolculuk sırasında her şey sütliman değildi ve gelecek günlerde de olmayacaktı. Akrepbalığı bazen öyle acımasızlaşıyordu ki dişlerimi sıkıp hemen o an geri dönmeye karar verirdim. Sonra, onu böyle davranmaya benimle ilgili neyin ittiğini bilmediğimden bu anın geçmesini beklerdim. Kenarda birikmiş pek fazla param yoktu, sonuçta hayatımın sonuna kadar Jini’yle birlikte olacağımı düşünmüştüm. Jini’yi bulana kadar yolculuk masraflarını paylaşmak için Akrepbalığı’yla üstü kapalı olarak anlaşmıştık ama daha ikinci gün ne büyük bir hata yaptığımı fark ettim. İkarus’un doğru düzgün çalışması için kendi harcamalarımın en az üç kat fazlası gerekiyordu ve benim gibi biri için Akrepbalığı’nın alıştığı hayat standardını karşılamak kolay değildi. Akrepbalığı da bunu iyi

biliyordu ve damarına dokunan herhangi bir şey olduğunda para konusunda hiç anlayış göstermiyordu. Bazen onun yemek yemesini izlerken ben sadece suyum yudumlardım veya o barda içerken caddede onu bekler, sadece bir gecede içkiye nasıl bu kadar harcadığını merak ederdim.

En zoru da hiçbir şey sezemediğimiz ya da herhangi bir haberin gelmediği o ölü saatlere katlanmaktı. Kaldığımız şehirlerde benim talimatlarıma göre insanların toplandığı yerlerde dolanır ve Jini hakkında ufacık bir bilgi arar ya da Jini olabilecek genç bir kadını sorardık.

Yola çıkmadan önce çantama Jini'nin birçok fotoğrafını koymuştum tabii ama kendimi bu fotoğrafları yabancılara uzatırken hiç düşünmemiştim. Nasıl anlatsam? Fotoğrafların ve tabloların ruhu olduğunu düşünen geçmişteki insanlar gibi ben de Jini'yi herkesin önünde bu şekilde açığa çıkarmaya cesaret edemiyor, bunun onun ruhunu tüketmesinden korkuyordum. Her zaman ekranlarda gördüğüm Jini'nin beni bırakıp gittiğini öğrendiğimde, bu gerçekten olmuş gibi geldi. Sanki Jini tükenmiş ve yok olup gitmişti. Elbette Akrephalı da ben de kaldığımız şehir ya da kasabadaki karakollara gidip resmi kayıp bildiriminde bulunmak gibi bir aptallık yapmadık.

En azından ben Jini'yi yalnızca kendi yöntemlerimle aramamız gerektiği konusunda ısrarcıydım. Onu arayışımız bana göre bir bilmeceyi çözmek gibiydi. Jini olabilecek birini gördüklerini söyleyen birkaç kişi çıktı. Ama verdikleri bilgilere hiç güvenesim gelmedi. Bu tavrım Akrephalı'nı genelde gıcık eden şeyler arasındaydı. Bazen Jini'yi bulmamızı kasten engellediğinden şüphelenip soru üstüne soru sorardı. Bazen, sanki beni bu yolculuğa macera

olsun diye atılmış, Jini'yi bahane ederek zaman öldüren bir asalak gibi görürdü. Ama böyle bir yanlış anlamının beni incitmesi mümkün değildi; bu başıma ilk kez gelmiyordu nasılsa. Tek bir şeye güveniyordum: Jini'nin yakınında ya da uzağında olduğumu hissettiğinde vücudumun verdiği tepki. Yalnızca duygularıma ve sezgilerime güvenmekle ve bir gün bir sokakta mucize eseri Jini'ye rastlamayı bekleyerek kibirlilik yaptığım söylenebilir sanırım.

Böyle bir mucize gerçekleşmedi. Henüz.

Durdurulamaz bir dansa başladı

En büyük kalabalık sadece çeşmenin etrafında toplanmak zorunda değildi. Zaten hüyük kalabalığı olan bir yer de aramıyordu. Güneydeki ufak kasabada bir pazar kurulacak olduysa, oraya gitti. Işık arayan bir bitki gibi pazarda toplanan insanları takip etti. Dansı pazarın bir köşesinde, kimse fark etmeden başlardı ve sonra insanlar tek tek izlemek için toplanırdı. Hep çıplak ayak dans etti, gözlerini açmadan. Onu izleyenler, kışın çeşmenin etrafındaki taş kaldırımında çıplak ayakla dans ettiğini görünce, herkeste tek bir tane de olsa bulunan, zihinlerin bir köşesinde gizlenen, en tatsız, en utanç verici düşünceleri hatırlardı. Yine de ona gücenmediler.

Yüzündeki ifade çok ender durumlar haricinde hep aynı kaldı. Kendini tamamen dansına kaptırmış görünürdü ve bunun tarifi ne huzur ne de coşku olabilirdi. Onu dans ederken görenler en azından bir kez daha mutlaka yeniden izlemeye gelirlerdi. Ama her seferinde gelmeyenler ya da çeşmenin etrafında çok uzun kalmayanlar da vardı. Bu yüzden ister çeşme başında ister pazar yer-

lerinde olsun etrafını çevreleyen insan kalabalığı hep küçüktü.

Dans ettiği yerlerde oluşan her insan çemberine mutlaka katılan bir kız vardı. Yaşı tam olarak bilinemeyen, genç, çelimsiz kız, genç kadını dans ederken görmek için yüzünde cansız ve boş bir ifadeyle kalabalık arasında kendine yol açardı. Yanında her zaman ufak bir su şişesi vardı; şişeyi bir tabancayla ya da bıçakla birisini hedef alıyormuş gibi elinde tutardı. İnsanlar bu duruşta bir tehlike sezer ve kızın yüzünden önce su şişesine bakarlardı.

Yüzündeki ifadesizlik bir genç kız için o kadar yakışksız ve yadırgatıcıydı ki insanları kendine çekiyordu. Yanakları hâlâ pembe pembe olan kızın sırtında her zaman aşağı doğru sarkan bir çılgıntı vardı. Yüzünün ve bedeninin ne kadar körpe olduğunu gören insanlar, kendisini örtecek kadar büyük olan o bebek battaniyesinin içinde kızın gerçek bir bebek mi yoksa başında gevşekçe örülmüş yün şapkasıyla bir oyuncak bebek mi taşıdığını merak ederlerdi. İnsanlar kendilerini korkutacak kadar ifadeden yoksun bir yüzle, belki de sırtında bebek kardeşiyle dansı izlemeye gelen bu çelimsiz, genç kıza hemen yol açarlardı. Bunun ardından kız kalabalıktan sıyrılır, sanki sırtındaki yükün ağırlığından ayaklarını iki yana açarak belli bir mesafede tek başına dikilir ve kıpırdamadan dansı izlerdi. Dolu silahıyla, görünmeyen bir düşmana saldırmaya hazırlanan bir savaşçıyı andırırdı. Dansçı bazen dans ederken herkes için den bir tek kıza bakardı ama o zaman bile kızın ifadesinde bir değişiklik olmazdı.

Kız sırtında bazen kesik kesik hıçkıran bazen de kımıldanarak nefes alıp veren, gerçek bir bebek taşıyordu. Kız

bebeğe sırtının bir parçası gibi alışmış görünüyordu, hat-ta ince belinin altına doğru kaydığında battaniyeyi yukarı çekmiyor ve elinden geldiğinde bebeğin hiçbir tepkisine ilgi göstermiyordu. Ama bebek öfkeyle ağlamaya başla-dığında, biraz tuhaf görünen bir hareketle bebeği ustaca göğsüne doğru getiriyor ve gömleğini çözüp onu emziri-yordu. Bebek onun sıska bedeninden beslenirken, incecik gövdesine sonradan eklenmiş gibi duran şiş göğüsleri sağ-lıksız ve hantal bir şekilde sarkıyordu. Kız o yaştaki bir kız için alışılmadık biçimde büyük olan göğüslerini ağzına ge-tirdiğinde bebek ağlamayı bırakıyordu. Göğüsler dansçının dünyada tanık olup olabileceği en hüznölü görüntüydü.

Başta bir anlığına dansı bıraktı ve kendisini izleyen in-sanlara aldurmadan gömleğini çözen kızın önünde durdu. Daha az önce orada olmayan bebek onun göğüslerinden beslenirken, kız yeniden kafasını kaldırdı ve onu izleme-ye başladığında gözlerindeki bir bakış dansa kaldığı yer-den devam etmesini sağladı. Gözleri sanki, "Lütfen dansa devam et. Günün umut edebildiğim tek ânı bu," diyordu.

Önceleri aralarında fısıldaşan insanlar kız gelmeye de-vam ettikçe ona alıştılar ve fısıltılar onun geçmişini yarattı. Herkes dağıldıktan sonra bile orada kalan ve ancak insan-lar toplandıktan sonra çıkıp gelen kızın fısıltılarda büyüyen dedikodulardan haberi var mıydı? Kim bilir. Ama konuşu-lanlar ona her zaman kelimelerle gelmiyordu.

Onun yaşındaki çocuklarda sıkça olduğu gibi orantısız bir vücutla sıradan görünen ve eski püskü kıyafetleri üze-rinden dökülen kız kasabadan çok da uzak olmayan bir şehirde büyümüştü ve dünyanın en büyük talihsizliği bir zamanlar bu büyük şehirde yaşamıştı. Ama doğumundan

sonra kızın bakımını üstlenen yaşlı annesinin yaşadığı o şehirde artık kalamazdı. Kız onu ilk gördüğünde yaşı epey ilerlemiş, hatta yaşlı bir kadın olan annesi sonunda kederle olan savaşını kaybetmiş ve ölmüştü.

Kız annesinden hüznünlü öykünün sadece bir kısmını duymuştu. O doğmadan önce babası ve hiç karşılaşmadığı abisi, diğersayırsız insan gibi arkalarında tek bir iz kalmadan şehirden alınmışlardı ve annesinin anlattığına göre onlar için bir cenaze töreni bile yapılmamıştı. Eskiden çocuklara öğretmenlik yapan annesi, kız kelimeleri daha yeni yeni öğrenirken anlatmaya başladı: "Sen doğmadan birkaç sene önce bile ilkel bir çağda yaşıyorduk. Çağın ruhu öyle kuvvetliydi ki kendilerini kurtarmak, insana yakışır şekilde yaşamak isteyen herkesi öldürdüler. İnsanlar ölüm karşısında yavaş yavaş uyanmaya başlar; ölüm onların hem sınırı hem talihsizliğidir. Büyüdüğünde yapman gereken işler olacak. İnsanların ölüme ve yok oluşa sürüklenmeden farkındalık kazanabilmeleri için bir yol bulmalısın."

Ama kız yavaş büyüyordu ve annesine getirdiği neşe kederi kovmaya yetmemiş olacaktı ki kız daha kelimelerin anlamını çözmeye başladığı sırada annesi öldü. Nasıl ağladığına, hatta son nefesini nasıl verdiğine bakılacak olursa annesinin kederi çok derin olmalıydı. Kızın her günü yaşam mücadelesiyle geçtiğinden annesinin dileklerini düşünmeye fırsat kalmıyordu ve bu dilekleri hatırlamaya çalıştığıdaysa başı çatlayacak gibi oluyor, hemen başka bir şey düşünmek zorunda kalıyordu. Annesi onu bıraktığında çok küçüktü ve ilkokulu zar zor bitirebildi. Annesinin kederi gittikçe ona da bulaştı ve annesinin hatıralarıyla, hatta annesinin hatıralarının hatıralarıyla dolu şehre daha fazla katlanamadı.

Yeniden yalnız kalan kız, daha önce annesine bakmış olan bir akrabalarının yardımıyla kasabadaki ünlü bir saşimi restoranında çalışmak için şchirden ayrıldı. Ama bir gün hamile kaldı ve bebek her an gelebilirmiş gibi karnı kocaman olduğunda işten kovuldu. Yerinden kımıldayamadan, hatta şişmiş, ağırlı karnını örtemeden günlerce sokakta yattı ve bu hali ölümüne de neden olabilirdi. Ama pazarcılar arasında ona bakanlar oldu. Bebeği doğurabildi ve yiyecek karşılığında birkaç evin temizliğini yaptı, hatta bir depoda uyuması için izin verildi.

Havada parça parça dönüp duran bu öykülerin gerçek olup olmadığını kimse bilmiyordu. Sayılamayacak kadar çok parça parça öykü vardı fakat çoğunlukla benzer şekillerde bir araya geliyorlardı. Bunlar, onu restoranlara getiren birinin ya da onu aldatıp terk eden birinin çıkardığı dedikodular olabilirdi. Geçmişinde ne olursa olsun, kimse onunla dedikoduların dışında ilgilenmiyordu ve pazar yerleri için bir baş belası olduğu kesin olan tek şeydi. İnsanların ona küçümseyici tavırlarla yaklaşmadığı da doğruydu; onun bir zamanlar şehirde nasıl yaşadığını bilmiyorlardı ama kızda söylentilerin doğru olabileceğini düşündürten hem ürkütücü bir kibir hem de şimdiki mutsuz durumunun verdiği bir mahrumiyet duygusu vardı. Yine de en çok korktukları şey kızın yanından ayırmadığı su şişesi olabilirdi. Belki bu su şişesi yüzünden ondan çekiniyorlardı ve kızın bir tabanca ya da bıçak gibi insanlara yönelttiği elindeki şişenin içinde bazılarına göre zehir, bazılarına göre uyuşturucu, kimilerine göre de nadir bir memba suyu vardı.

Kız ne olursa olsun her gün aynı saatlerde çeşmenin etrafında dolanmaya başlar, sanki günü dansı izlemeden

geçiremezdi. Dansçı çeşmenin etrafında görünmediğinde, insanlar kızın yorgun argın sokakta yattığına şahit olurdu. Dansçı ortaya çıkıp dans etmeye başladığında, kız sanki daha az önce yerde yatmıyormuş gibi ayağa fırlardı. Dünyayla ilişkisini tamamen reddediyormuş gibi homboş bir ifadeyle insanların arasından geçmeye çalışırken görülen bezgin yürüyüşü, aniden tam da onun yaşındaki bir kıza yakışan asi, hiç kimseninkine benzemeyen capcanlı bir hal alırdı. Bu yaşandığında, dans bitmiş, insanlar çeşmenin mermer taşına en iyi adaklarını koymuş ve kısa bir süre ara verdikleri günlük hayatlarına geri dönmek için dört bir yana dağılmış olurdu.

Dansçı bir iki seferinde çok çok uzun bir süre dans etmeyi bırakmadı. Bedeni tükendi ama dansı bırakamadı. Ona ne olduğunu kendisinin de bilmediği böyle günlerde insanlar genellikle yaptıklarının aksine dans bitene kadar beklemeden giderdi. Şehirdeki ilk gecesinde olduğu gibi, boş meydanda kendi başına durdurulamaz bir dansa başlardı. Bedeninin baştan aşağı ter içinde kaldığı ve bacaklarının titrediği böyle bir günde kız onu soluksuz izleyerek yakınında bekledi. Bayılmak üzereymiş gibi sonunda dans etmeyi bırakıp çeşmenin kenarına uzandığında, kız ancak o zaman yanına gitti, beline sardığı battaniyeden kirli bir havlu çıkardı ve alnındaki soğuk terleri sildi.

Köpekbaliğı

Sanırım sahip olmak istediğim adayı sonunda buldum, benim olması gereken adayı. Telefonun ucundaki herif, epey uğraştıktan sonra şimdiki sahibini bulduğu adanın hayallerimdeki ada olduğuna kuşkusu olmadığını ballandıra ballandıra anlattı. Adama kazık bir ücret ödeyip bana ada bulmasını istediğimde tam olarak nasıl bir tarif verdiğimi hatırlamıyorum. Her neyse, birkaç gün sonra adanın resmi geldiğinde garip bir hayvan biçimindeki bu küçük taş yığınınına baktım ve içimden bir ses insanın yaşamadığı bütün adalar gibi ıssız ve dokunulmamış görünen bu adaya gitmemi ve hayatımın geri kalanını orada geçirmemi söyledi. Ve hayatımın geri kalanının o kadar da uzun olmayacağını...

Böyle bir adayı şimdiye kadar insafsız tatilcilere açmadan nasıl bırakmışlar bilmiyorum. Belki çorak bir yer, daha çok denizde yüzen bir kaya gibi olması, belki birinin özel mülkü olması onu benim gibi insanlardan saklıyordu. O bölgede nesillerdir geniş toprakları olan bir aile, adayı uzun zaman önce satın almıştı ve tapusu bir akrabanın çekmesinde öylece bekliyordu. Telefondaki heriften, dünyada

benim gibi ıssız bir ada bulmakla kafayı yemiş bir sürü insan olduğunu öğrendiğimde şaşırdım. Onların böyle bir ada istemek için farklı sebepleri vardı mutlaka. İnsanlar su kaynakları olan, verimli toprağında tarım yapabilecekleri, ağaçların büyüdüğü güzel manzaralı bir ada ister. Burası, herifin söylediğine göre, insanların ilgisini çekmeyi başaramayan tek adaysa, çevresi gerçekten çorak olmalıydı. Hiç rakibi olmayınca insan kendini son derece yalnız hissediyordu ama işe iyi tarafından bakmaya karar verdim.

Adanın bulutlu günlerde karadan görülmeyecek kadar uzakta olması hoşuma gitti. Sadece bu değil, ismi de yoktu. Telefondaki herif, adanın, şimdiki sahibinin birkaç nesil öncesinden bir atası satın aldığından beri kimsenin el sürmediği tapuda yalnızca coğrafi konumuyla gösterildiğini söyledi. Bunun gibi durumlarda civar köylerde yaşayan balıkçıların o yere isim takma alışkanlığı vardır ama herif bana yarım ağızla yalnızca şu söylentiye anlattı: Tekneleriyle adaya giden birkaç adam kaybolmuş ve hiçbir iz bulunamamış. Deneyimli denizciler adaya giderlermiş gitmesine ama adanın şeklinden dolayı içeri giremiyorlarmış. Teknelerini adanın kıyılarına yakın bir yere çekip dikkatsizce ilerleyen adamlar olmuş; diğer denizcilerin gözleri önünde düşüp ölmüşler. Zaman zaman böyle şeyler yaşanmış ve işin aslı civarda yaşayan kimse adaya çıkmamış. İnsanlar bir ev yaptıklarında kapısı adaya bakmazmış çünkü adanın olduğu gibi görüldüğü bulutsuz günlerde orada uğursuz bir hayvan şekli görürlermiş. Batıl inançlarından dolayı böyle davranıyorlardı; hava nasıl olursa olsun adayı görenlerin başına eninde sonunda bir fenalık geleceğine inanmışlardı. Kimse bu yüzden adaya isim vermek istememişti. Öylece

sırtlarını dönmek istediler. Bunu anlayabiliyorum. Bu adayı sevmeyeyim de ne yapayım?

Fikrimi değiştireceğimden korktuğu için söylentileri geçiştirmeye çalışan herife en küçük detayına kadar her şeyi sordum. Adayla ilgili çekinerek anlattığı sorunları hiç kafama takmadım. Ne kadar fena, ne kadar uğursuzsa o kadar iyiydi. Anlattığı söylentileri dinlerken adayla aramdaki bağın gittikçe kuvvetlendiğini hissettim, hatta sanki diğerlerinin kendisine yaklaşmasını reddederken okyanusun ortasında sadece beni bekliyordu. Kayalık, çorak küçük bir kara parçası ne zamandan beri ilk kez kalbimin bu kadar şiddetli çarpmasını sağlıyordu.

Adayı istiyor muyum? O zaman benimdir. Şimdiye kadar istediğim, arzu ettiğim hiçbir şeyin benim olmadığı görülmedi. Kaldı ki, sahip olamayacağım bir şeyi isteyecek kadar da aptal değilim. Asla elde edemeyecekleri şeylerin hayalini kurarak hayatlarını öfke ve endişe içinde çarçur edenler acayip sıkıcı ve akılsız değiller mi ama? Böyle insanlardan uzak durulması gerektiğine daha başta karar verdim. Haliyle telefondaki herif aradıktan günler sonra bile bu adayı istemenin kendim için iyi bir şey olup olmadığını düşünüyordum. Fakirlik içinde sefil bir hayat yaşamak için ıssız bir adaya gidecek halim yok. En iyilerinden bir helikoptere ve küçük ama her şeyi tam olan bir tekneye ihtiyacım olacak, ayrıca basit ama rahat bir hayat, artık kaç yılım kaldıysa, yaşamak için adaya baştan sona yeniden bir ayar çekmek gerekecek. Az ya da çok tüm bu ekstra harcamaları düşününce adayı istemesem daha iyi.

Bir işe girişeceğim zaman destek aldığım birkaç uzmana adada yaşamak istediğim hayatı kabataslak anlattım, böyle

bir hayata uygun olacak bir evin planını çizmelerini ve yıllık harcamalar için de aşağı yukarı bir hesap çıkarmalarını istedim. Mali durumumun adayı satın almaya bile yetmeyeceğinin gayet farkındaydım; hadi diyelim adayı bedavaya alacaktım, o zaman bile, istediğim hayatı kaba bir tahminle iki aydan daha uzun yaşayamayacaktım. Ama işe bir kere koyulmuştum ya, çorak bir adaya yerleşme planlarımın sonunda gerçekleşmeye başladığını hissediyordum. Bu kalbimin bir kez daha hızla çarpmasına neden oldu ama bir taraftan da hayatımın sonuna doğru emin bir adım attığımdan üzerime bir mahzunluk çöktü.

İki çalışkan arkadaşım ihtiyaçlarımı dikkate alarak hesaplamaları hallederken ben de telefondaki herife haber vermeden kalktım adaya gittim; biraz sakinleşmek istedim. Adayı satın alıp almama kararımı hesaplar geldiğinde herife söyleyecektim. Şansa bakın ki, şehir şehir iş kovalayan herif o sırada adanın karşısında yaşadığı köyde değildi ve başka bir alım satım işiyle uğraşıyordu. Göz alıcı arabamı evde bırakıp trene bindim ve sonra kıyı kasabasına kadar yürüdüm. Bir balıkçının evinde oda kiraladım ve günün ağarmasını bekledim. Orada kaldığım ilk iki gün gökyüzü her an kar yağacakmış gibi karanlık ve kasvetliydi, ben de denize inmedim. Ama nihayet üçüncü gün gittim. Hava henüz kapalıydı ama soğuk, ıslak kıyıda dikilip gözlerimi adanın olduğu yöne sabitleyerek bekledim. Ve beklediğim şey gerçekleşti. Sadece resimlerini gördüğüm kayalık ada, kalın sis tabakalarının arkasından çıkıp denizin ortasında kendini gösterdi. Fakat ada sisin içinde sadece birkaç saniye görüldü ve sonra aniden esen bir deniz rüzgârında yok oldu. Yeniden kalın bir sisin ardına gömüldü. Yine de o

birkaç saniye kararımı vermeye yetmişti. Oranın tam benim aradığım, hayatımın son gününü geçirmek istediğim ada olduğuna kuşkum kalmadı.

Yapacak bir şey yoktu; yılların alışkanlığını değiştirmek zorundaydım. Kendime adayı isteme gücümün olup olmadığını sormadım. Kendimle iddialaşarak adayı istediğime karar verdim ve şu sonuca vardım: Bu adayı istememde bir sakınca olmamasının bir yolunu bulacaktım ve hayatımın sonuna kadar bu adada, istediğim şekilde yaşayacaktım. Ama nasıl? Daha baştan, herifin yolladığı resmi gördüğüm ilk andan beri bunun tek bir yolu olduğunu biliyordum.

Kendini karşı taraftan gördü

Bütün insanlar gittikten sonra öyle bir an gelirdi ki önce beyni durur, sonra pembeli morlu, tanımlanamayan bir duyguyla dolardı. Kendinden geçerek dans ettikten sonra üzerine çöken yorgunluktan ya da yorgunluğun canlandırıldığı eski kederden olabilirdi. Böyle anlarda tek bir adım bile atamazdı. Çeşmenin kenarına uzanır ve bedeninin damla damla durulmasını beklerdi. Hava ılık ve sakinse, bu anlar biraz daha kısaldı. Hava iyi değilse asla meydanda görünmezdi. Dansını yaparken hava bulutlanırsa, dinlendiği dakikalar Deniz Yosunu'nun neredeyse göze çarpmadan yavaş yavaş uzayan ürkütücü duaları gibi çoğalırdı.

Kendini yavaşça çeşmenin başından kaldırdığında bir ağacın arkasında birinin saklandığını gördü. Gün yerini akşama bırakmak üzereydi. Ayağa kalktığında meydana uzun gölgesi düştü. Meydandaki büyük ağacın arkasından birinin çıktığını ve gizlice onu takip ettiğini biliyordu. Uzun gölgesinin sürüklediği bu sessiz adımları atanın kim olduğunu görmek için arkasına bakmadı. Şehir çok küçüktü ama hayata hep sesler eşlik ederdi ve o da adımların sesini her

zaman duyamazdı. Ama kendisini bazen meraktan bazen fesatlıktan takip eden bir sürü insan olduğunu biliyordu. O gün peşinden gelen sırtında bebeği olan kızdı, aceleci adımlarla yürüyor ve aralarında devamlı bir mesafe bırakıyordu. Dönüp baksa kızın da o an döneceğini ve gözden kaybolacağını biliyordu, bu yüzden bakmadı. Ardından birisinin onu takip ettiğini ve hangi sokakta yürüdüğünü unuttu.

Soğuk havayı duyumsamadan şehirde dolanırken akşam karanlığı iyiden iyiye bastırmıştı. Pencerelelerinden zayıf ama davetkâr bir elektrik ışığının sızdığı ufak bir restoran fark etti ve uzak bir yolculuğa çıkan, havanın karardığını fark edince acele etmeye başlayan biri gibi içeri girdi. Cam kapı, içerinin salaşlığını ve dağınıklığını gizleyecek şekilde buğulanmıştı; duvardaki kirli kâğıt menüler karnı acıkanlara dostane bir el uzatıyordu. Restoran sahibinin, şişmanca bir kadındı, açık mutfakta hazırladığı çorbanın ve mezelerin kokusunu alınca, eski arkadaşının, artık daha savunmasız bir haldeydi, kendisini yeniden ziyaret edeceğini hissetti. Adı keder olan bu soluk yüzlü arkadaş ona geldiğinde, yüzünü belli belirsiz bir buğu kaplardı. Ama su tanecikleri asla gözyaşlarına dönüşmezdi. Bu arkadaşı pek tanı mıyordu aslında. Çok uzun zaman önce, kelimelerle birlikte gözyaşlarını da unuttu, hatta onların ne olduklarını artık bilmiyordu.

Kadının getirmiş olduğu yemekten ufak lokmalar alırken bakışlarını bir köşedeki masanın üzerinde duran küçük, tozlu bir televizyona çevirdi. Ekranda hızla akan, eskiden çok aşına olduğu görüntüler dikkatini çekmeden bir görünüp bir kayboluyorlardı, ama sonra tanıdık gelen,

daha önce birkaç kez karşılaştığını düşündüğü yüzler gördü. Bu yüzlerdeki dudaklar durmaksızın hareket ediyor, solgun gülümsemeleri ve köpük kadar boş sözleriyle hepsi aynı görünüyordu. Diğer birçok yüz arasında birini özellikle fark etti.

Çok kısa bir an boyunca ne olduğunu neredeyse anlayamadı. Bir an kendi görüntüleri sandı ama sonra ekrandaki yüzün kime ait olduğunu fark etti. Karşısındaki yüze, yüzü çevreleyen hatlara ve bedene eski bir çağın tuhaf kalıntısı gibi baktı.

Denizkulağı'nın büyük uğraşlar sonunda bulduğu ve bir zamanlar onu dünyanın en güzel kadını yapmış olan saç stili; Denizkulağı'nın tanınmış bir tasarımcıdan, markasının dışta kalacak şekilde basılması şartıyla aldığı mavi takım; gözlerinin etrafındaki iki yıldız ve göz kapaklarında Denizkulağı'nın uğruna makyözle kavga ettiği açıktan koyuya mor gölgelerle göze çarpan makyajı; onu izleyen herkesin hatırlayacağı duruşlar ve hareketler; hepsi Köpekbalığı'nın getirmeye devam ettiği işler içindi ve bazıları etrafındaki sayısız insanın yıllarını alan buluşlardı.

Yüzüne ve bedenine en iyi giden saç stili için, mesela, Denizkulağı en başarılı otuzdan fazla saç stilistiyle denemeler yapmış, hatta bundan sonra da daha bir sürü şeyi değiştirmişti. Su altında çekilen son reklamındaki mavi mayo özenle seçilmiş bir tasarımcının elinden çıkmıştı, suyla birleşmesi ve denizde alçalırken onu üzerine dalgaları giyiyormuş gibi göstermesi için özel araştırma ve geliştirme çalışmaları yapılmıştı; bunun için ağırlığı ve dokusu neredeyse sıfır direnç gösteren en pahalı ipek kullanılmış ve sonuçlar kimya mühendisleri ile kumaş tasarımcılarının

ortak çabasının başarılı bir ürünü olarak görülmüştü. Sadece hareketleri ve ifadeleri onundu; ne Denizkulağı ne de uzmanlar buna karışabildiler. Onu süsleyen tüm tasarımlar hareketlerini ve ifadelerini ön plana çıkaracak şekilde yapıldı.

Onun saçıyla, onun gülümsemesiyle ve onun kıyafetleriyle kendisinin yaptığı aynı hareketleri ve mimikleri yapan ekrandaki bu kadın bazen göz kırpmıyor, bazen kameraya dönüp birkaç damla gözyaşı akıtıyor ve ifadesinde çarpıcı değişiklikler yaparak üzüntüsünü sergiliyordu. Tıpkı onun gibi görünen ekrandaki kadın vücudunun her hücresiyle ve insanların onun sessizliği karşısındaki hüsrânını çabucak dağıtan sesli kederiyle onu oynuyordu. Beden, yüz ve ağız bir üçlü oluşturuyor ve dizginleyemediği bir heyecanla, uluorta ve talihsiz kopya artistin yapabileceği hatalardan sakınmadan küçük kız kardeşi Jini'nin tüm aileyi nasıl yasa boğduğunu anlatıyordu. Ekrandaki kadın bazen Jini kostümünü giydiğini unutuyordu. Kadının ağzından "kız kardeşimin ölümü" sözcükleri o kadar çok çıktı ki yanlış olamazlardı.

İzlediği şeye artık dikkat kesilmesine gerek yoktu. Tüm resmi gördü. Kadının görünüşündeki ve hareketlerindeki her şey onu taklit nesnesinden uzaklaştıran, beceriksiz bir elin çizdiği çizgiler gibi aksi ve yanlış bir yöne çeken hantallığı göz önüne seriyordu.

"Denizyıldızı!" Unutmuş olduğunu sandığı ismi kalbinde haykırdı. Kamera ekrandan uzaklaşıp seyircilere döndüğünde, kendini boşu boşuna başka bir yüz ararken buldu ve kendi yüzü üzüntülü bir hal aldı, olabilecek en şeffaf, en derin ifadeyi takındı. Ölü bir dilin temel kelimelerini nasıl

söyleyeceğini öğrenirmiş gibi kalbinde birkaç ismi fısıldadı.

“Deniz Yosunu, Köpekbalığı, Denizyıldızı... Ah, Deniz-kulağı.”

Tanıdığı kimse stüdyodaki izleyiciler arasında değildi. Ekran bir kez daha Denizyıldızı’nın görüntüleriyle doldu.

Restoranın sahibi mutfaktan çıktı, onun karşısındaki bir masaya geçti ve yüzünü tıpkı onun gibi ekrana sabitleyerek geç bir akşam yemeği yemeye başladı. Ekrandakini gören restoran sahibi şaşkınlıkla kafasını çevirdiğinde, daha az önce orada oturan genç kadın çoktan karanlık sokağa karışmıştı. Arkasında sadece birkaç tane parlak demir para bırakmıştı.

Deniz Yosunu

Kadın, "O yaz hepimiz delirmiştik!" diye acı içinde bağırdı. Günahlarının kefaretinin ödemenin ağırlığı altında ezilerek kuvvetli, içini cayır cayır yakan bir ah çekti.

Şiddetli nefesi bir kaya gediğinde duran mumu söndürdü. Gecenin ortasıydı. Ay ışığı yoktu; ay dağ sıralarını örten ve her an karı dağıtmaya başlayacak gibi duran alçak bulutların arkasında kalmıştı. Şehirden inatla yükselen kasvetli ışıklar kadına yaklaşan daha karanlık bir dünyanın habercisi gibi görünüyordu. Kadının tek ışığı, aşağıda birkaç kayanın arasına kurulan ve içinde bir grup insanın dua ettiği sentetik çadırdaki mumdan geliyordu. Gözlerini karanlığa doğru sıkıca kapadı. Gözlerinin önünde kararsız bir şekilde dolandıktan sonra aniden berraklık kazanan görüntüler her gece beyninden fırlıyor ve ona işkence ediyordu; onu, bir kez eline geçirdiklerinde, hayal edilebilecek en uç noktalara sürükleyen görüntülerdi. Bedeni bu görüntüler yüzünden bir soba kadar sıcaktı ve midesindeki çalkantı hiç durmuyordu; aklını onlardan kurtarmak için ağzından saçılan küfürlere engel olamıyordu. Ellerini, uçuşan sinekleri

kovalar gibi ya da zihnini karman çorman eden uğursuz görüntülere bir muska sallar gibi oynatmaya ve isimlerini bildiği, serbest kalmak için bir fırsat bekleyen tüm tanrıları haykırmaya başladı. Ama hafızası çok iyi sayılmazdı ve bütün gece ayakta kalıp şimdiye kadar kendisine tek bir mucize getirmemiş olan isimleri gelişigüzel bir sırada tekrar tekrar söylemeye devam edecekti.

Ama o gece çok tuhaf bir karanlık vardı. Rüzgâr diğer gecelere göre daha kuvvetli değildi ama ne zaman mum yaksa alev sönüyor ve tekrardan yaktığında alev anında yeniden sönüyordu. Siyah mum fitilini dikleştirdiğinde ve kafasını yan çevirip mumdan aksi yöne üflediğinde bile sonuç değişmedi. Alev sönüyor ve çevresindeki karanlığın artmasına neden oluyordu. Karanlıkta gözlerinin önünde birkaç görüntü, capcanlı, ortaya çıktı ve zihninden bir gelgit dalgası ya da sessiz bir volkan patlaması gibi taşarak kadının hayvan iniltisini andıran yakarışlarını durdurdu.

Üzerinden tam olarak kaç yıl geçtiğini hatırlayamıyordu. Olanları, bazen uzak bir geçmişte, hatta geçmiş bir hayatta yaşanmışlar gibi hissediyordu. Ama ne kadar uzaklaşırsa, sanki dün olmuşlar gibi bir his tüm ağırlığıyla üzerine geliyordu. Her defasında gözünde canlanan, dün gibi gelen o yaz, en küçük kızı yeni yeni büyüyordu. Cildi, bir Çin lahanasının kalbi misali, bir ısırık almadan duramayacağınız kadar yumuşaktı ve kızın o küçük yaşında bile insanları hayretler içinde bırakan bir güzelliği vardı. Kolay bir doğum olmuştu ve ağır bir yükü omzundan indirmiş gibi kendini hafif hissetmişti. Çocuk da sorun çıkarmıyordu ama zayıf, kırılgan bir bünyesi vardı. Bu küçük çocuk yine de bir iş edindi. Çok erken yaşta, ailesinin karnını

doyurmak için zıngırdayan otobüslerle tozlu stüdyolar arasında mekik dokumaya ve istendiği her yere gitmeye başladı ve gittikçe daha zayıf düştü. Kadın dünyadaki ufak tefek bütün rahatsızlıkları yaşadı ve her seferinde göğüsleri biraz daha söndü, hatta bir süre sonra o kadar düzleştiler ki artık orada olup olmadıkları bile anlaşılmıyordu. Ayağına geniş pantolonunu giyip, birbirine dolaşmış saçlarıyla pazara gittiğinde insanlar onu çoğunlukla "Beyefendi" diye çağırırdı.

Küçük evin görüntüsü hâlâ net bir şekilde kadının gözlerinin önündeydi; burası önemli veya önemsiz hastalıklardan yakasını kurtaramayan küçük kızının sağlığı pahasına satın almayı başardıkları evdi, çimento kaplı avluyu süsleyen tuğla örülmüş çiçek tarhında ipek çiçeklerinin büyüdüğü ev. Boyası yer yer dökülmüş kapı mavi renkti ve kadının en büyük ve ikinci en büyük çocuğu buraya mavi kapılı ev diyordu. En küçükleri de sesini kaybetmeden önce evi aynı isimle çağırırdı. Kızının gerçekten konuştuğu bir zaman olmuş muydu? Ya o evde kaç yıl yaşamışlardı? Hatırlayamıyordu. Bu gibi şeyleri anımsayamıyordu ama posta kutusuna yanlış yerden çakılmış paslı bir çivi ya da çimento avludaki çatlaklardan zaman zaman solucanların kıvrılarak dışarı çıktığını apaçık görebiliyordu. Epeydir evi ne zaman aklına getirse, boş boş önüne bakıp kendi kendine mırıldanmaktan öteye geçemiyordu. "Posta kutusundan sarkan çivi niçin çıkarmadım? Biraz çimento alıp avludaki çatlakları niçin doldurmadım?"

O gece evdeki odalardan birini özellikle hatırladı; nasıl uzun, karanlık bir oda olduğunu ve o yaz duvar kâğıdının nasıl küflendiğini. Hafızasındaki odanın kapısı daha kendisi kolunu çevirmeden açılıyor, birden kokular ve

görüntülerle canlanıyordu. Bu odanın bir köşesinde gizli kapaklı yaşanan olay zihninde tekrar tekrar canlanıyor, her defasında yolundan saparak sanki karanlığın kuşattığı bir sahne ışığı altında kendi atmosferini, ışığını ve şeklini yaratıyordu. Ve kadın her defasında çığlıklarını bastırmak için elleriyle ağzını örtüyor ve karanlık odanın dışında midesinde bir düğümle öylece dikiliyordu. Dağlara da midesindeki bu düğümle tırmandı ve anılarıyla savaşırken duaları daha da çoğaldı.

Büyük kızı o yaz annesinin yanındaydı ve küçük kızı odada yalnızdı.

"Hiçbirimizin akli yerinde değildi!" Bir kâbustan uyanmaya çalışır gibi kafasını sallayarak arada bir böyle bağıırıyordu. Ama insanı gittikçe daha fazla, inatla kendine çeken bir bataklık gibi o oda da kadını kendine çekmeye devam etti. Evdeki herkesten önce uyuyan küçüğünün nefes alıp verirken çıkardığı zayıf sesi duyuyordu. Kızının beyaz, narin boynunu hatta sol kulağının altında yandan bakıldığında görünen açık kahverengi lekeyi görür gibi oldu. Ama iki adamın derin solukları bir tünelin duvarlarından yankılanan çığlık gibi kulaklarını doldurunca, yeniden canlanan görüntüler de yok oldu. Adamlardan biri sıkarken, diğeri onu durdurmaya çalışıyor gibiydi. Karanlık çöktü. Kadın önünü bile göremiyordu. Bir tek, kızının boynundaki koyu kırmızı çürükler vardı. Soluk seslerini kaç kez duymuştu? Karanlıkta bir sürü el olduğunu hatırladı, korku içindeki o eller bir cinnet anındaymış gibi kızının narin boynunu sıkırmıştı. Bazen amaçları uğruna, kızın hayatına karşılık elde etmek istedikleri şeyler için sıkıldılar ve bazen de yalnızca kötülüğün verdiği keyif için. O böyle düşünüyordu.

Savunmasız bir şeyi ezmenin verdiği garip hazzı duymak istemişlerdi.

Artık delikanlılık çağına gelmiş olan oğlu kuvvetliydi, son derece kavgacıydı ve zihninde kimsenin durduramadığı bir delilik dört bir yana saldırıyordu. Sıkıldığında suyunu salan meyve gibi birini ya da bir şeyi ezme arzusu sadece hissizliktendi ve oğlu büyüdükçe daha da kuvvetlendi. Çizgiyi aştığı anda, o bir şey kızın boynunu oluyordu. En küçüğün bedeni tüm ailenin her zaman suyundan beslendiği bir meyve olmuştu.

Kadın kapının dışında ne yapıyordu? Kızın boğazını, tekrar tekrar, kendi kaba ve güdük parmakları sıkıyordu. Yok olan göğüsleri yüzünden ürkütücü birine dönüşmüştü. Boş odaya girmek, eziyet veren anıları tek tek açığa vurmak ve sömürüyle beslenen bu hayata son vermek istiyordu. Kız ortadan kaybolursa, acı da bitecekti. Gittikçe artan bir kuvvetle üzerine gelip ona eziyet eden anlara dayanamayarak kızın zarif derecede güzel, upuzun ve beyaz boynunu tamamen kendi sebeplerinden dolayı sıktı.

Kızın boynunu ne kadar zaman bırakmamıştı? Bir süredir sınırın çok ötesinde dolanıyordu, zihnindeki anılar güvenilir sınırı çoktan aşmıştı. Böyle anlarda görmemeye çalıştığı sahneler üst üste gelir ve gözlerinin önünde görünüp kaybolurlardı. Görüntülerin bazılarında kızı götürdüğü hastanede yapılan sayısız muayeneyi ve işe yaramaz tedavileri görürdü; bazen kızın babası hayata dönmüş ve onlara eşlik ediyor olurdu, bazense yalnız olurlardı. Babası, gözlerini yavaşça kırparak, olan oldu, demişti ama sonra yeniden oraya buraya saldırarak ajans görüşmelerine atlamış ve bir gün para dolu sarı bir zarfla çıkagelmişti. Hepsi

de paranın kızda açılan yaralar için olduğunu, kaybettiği sesi için olduğunu biliyordu ama herkes sustu. Ona parayı kim vermişti? Ve neden? Ama kadının hapsolmuş zihni bu düşüncelerin büyümesine izin vermeyecek kadar sayısız insan ve kırık dökük anıyla doluydu. Kocasını parayı bile harcayamadan öldü.

Bundan sonra kadın mavi kapılı evde yaşadığı her gece ağır soluk alıp verişleri duydukça uyuyamaz oldu. O evin her yerinde eller, kırılgan dışarı fırlamış parmaklar ve bu parmakların narin bir boynu sıktığını gördü. O evde, dünyadaki bütün eller kızının narin boynunu durmadan, durmadan sıktı. Taşındıktan sonra, hatta o çevreden kaçtığı anda bile mavi kapılı ev pes etmeden aynı yerde durmaya devam etti; öfkeyle yığıldığı, kederle boğulduğu yerde.

Düşünceleri o yönde sürüklenirken, hıçkırıkları daha da kuvvetlendi ve seslerin ağzından çıkmasına engel olamadı. Yükselen bir alev bloğu gibi ayakları üzerinde sıçradı. Sonra karanlık dağdan öyle bir telaşla inmeye başladı ki sanki uçuyordu. Daha önce dağdan kaç kez aynı böyle, dünyaya son vermeye koşuyormuş gibi inmişti?

Akrepbalığı

Minik tanrıçayı bulma isteği olmasaydı, Denizkulağı'yla birlikte İkarus'la çıktığımız bu yolculuk on gün bile sürmezdi. Yolculuğun daha onuncu günü olmadan Denizkulağı'nın sezgilerinin, lafta kaldığından, dengesiz bir aklın gelgeç hevesleri olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. İnatçı hallerine, kibrine, huysuzluğuna, her şeye katlandım. İkarus'ta ikimizin de kendine göre rolleri vardı ve doğrusu bundan şikâyet etmiyordum. Ben arabayı sürerken Denizkulağı yönümüzü çiziyordu. Uzun bir yolculukta önemli olan yanınızdaki harita okuyucusudur; bizim yolcuğumuzda önemli olansa minik tanrıçamı iyi bildiğini iddia eden Denizkulağı'nın rehberliğiydi.

Ama rehber olarak görevini bir kez bile layığıyla yapmadı. Kıyı boyunca srebilirdim, bunda bir sorun yoktu. Ama bu kadar yakınımdayken denize gitmeyerek bir yerde günah işliyordum. Onun talimatlarına göre kaldığımız kasaba ya da şehirlerde neden başka dalgıçları aradığımı ya da fazladan bir iki gün daha kaldığımı asla anlamıyordu. Başta Denizkulağı'nı su altı dünyasıyla tanıştırmak için

gösterdiğim kararlılık çok geçmeden köpük gibi söndü. Denize ilgisi olmadığı gibi korkuyordu da. Benim için çok önemli olan, minik tanrıçayla karşılaşmanın yaşandığı o günün Denizkulağı için aslında bir eziyetten başka bir şey olmadığına gittikçe daha fazla inanmaya başladım. Minik tanrıçanın gitmeyi o gün kafasına koyduğunu düşünüyordu. Denizkulağı ve benim o günü tamamen farklı hatırlamamız, ilişkimiz üzerinde büyük bir etkendi ve bunun pek olumlu olmadığı da ortadaydı. Birbirimizi pek tanımıyorken, o günün en önemsiz olayları bile bizi yakınlaştırmıştı. Ama başta gösterdiği duyguların aslında öyle olmadığını zaman içinde gördüm.

Ailemden başka tüm günü birlikte geçirdiğim tek insan Pembe Anemon'du ve onunla da sadece üç gün sabahtan akşama kadar birlikte olmuştuk. İtiraf etmeliyim, bazen Denizkulağı'nı İkarus'ta bırakıp kendi başıma kalabileceğim, biraz soluk alabileceğim bir yerlere gitmem gerekiyordu. Tabii Denizkulağı'na acil bir işim olduğunu söylüyordum. İkarus'a ancak kış soğuğundaki yabancı sokaklarda yürüdükten ve yalnızlık küpümü doldurduktan sonra dönebiliyordum. Müzmin bekârdım anlayacağınız.

Bu duruma alıştı ama onu İkarus'ta iki üç gün yalnız bıraktığım için başta neredeyse sinir krizi geçirecekti. Pardon da, beni sevgilisi falan mı sanıyordu? Başka bir kadını görmeye gidiyormuşum gibi meraklanmadan duramazdı. Ona kış dalışına gidiyorum diye yalan söylediysem, birlikte olduğum dalgıçlarla ilgili soruları peş peşe dizerdi. Ama dalış yapan herkesin bildiği gibi, kışın ortasında bilmediğiniz bir şehirde bir grup dalgıçla suya girmenizin nedeni onları çok iyi tanımanız değildir ya da aralarından birini

kendinize daha yakın hissettiğiniz için eş seçmezsiniz. Yabancıları bir ekip halinde su altına dalmaya iten şey denizin kendisidir. Hayatınızda hiç karşılaşmadığınız insanlar, denizin altındayken, hayatta ya da ölümden size eşlik eder. Minik tanrıçam, beni daha öncesinde hiç tanımadığım Denizkulağı'yla İkarus'a binip bu yolculuğa çıkmak zorunda bıraktığından, benim için denizden farksız. Ama Denizkulağı bunu anlamadığı gibi anlamak için en ufak bir çaba da göstermedi.

Denizkulağı bütün alışkanlıklarına eşlik etmek zorunda değildi kuşkusuz. Ama onlara karışmaya da hakkı yoktu. Uyuma şeklinin –söylediğim için bağışlayın ama gürültülü bir uykusu var– ya da yemek yeme alışkanlıklarının benimkilerden tamamen farklı olmasını fazla sorun etmezdim aslında, ama o da üstlendiği görevi yerine getirmeli, rehberliğinin yolculuğumuz için ne kadar önemli olduğunu anlamalıydı. Denizkulağı görevinde başarısız oldukça, yarı şaka yollu yarı eleştirerek işlerime burnunu sokmaya başladı. Doğal olarak yola çıktığımızın birinci ayında, üstelik masrafların çoğunu ben ödüyorken, minik tanrıçam sanki benden daha fazla uzaklaştı.

Neredeyse sürekli bir gece yolculuğuna dönüşen bu uzun yolculukta Denizkulağı'nın minik tanrıçam hakkında anlattığı şeyler beni çileden çıkarıyordu. Önceleri minik tanrıça hakkında çok az konuşurdu. Denizkulağı, minik tanrıçanın güzelliğini benden çok daha iyi tarif ediyor, bunu inkâr etmiyorum. Ama zaman geçtikçe benim minik tanrıçam ile onun anlattığı Jini arasında esaslı bir fark olduğunu ve Jini'yi anlatmak için kullandığı bazı kelimelerin minik tanrıçayı daha iyi tanımama yardımcı olacağı yerde,

Jini'nin zihnindeki resmini ufak ufak bozduğunu hissediyordum. Denizkulağı'nın hafızasının bulanıklaşmaya başlayacağı ya da ikincil sebeplerin yolculuğun asıl amacına gölge düşüreceği an geliyor dercesine Denizkulağı'nın sözleri, mesela, gitgide soyutlaşır, "Jini'yi gerçekten anlamak için yaz yağmurunda onunla yalın ayak yürümelisin"; alelade bir şeyi anlatır, "Jini'nin yağlı ya da tuzlu beslenmesine hiç izin vermedim,"; ya da çevrelerinden bahsederdi: "Jini'nin son reklam filmi için kaç kişiyle tanıştığımı tahmin edemezsin. O inanılmaz yetenekli artistlerin adlarını söylerdim ama onları tanımıyordusundur herhalde." Öte yandan, en soyut, en alelade ve en yüzeysel bilgiye bile açtım. Tanrıçamla ilgili oldukları sürece bu böyleydi.

Yine de her gün tekrar tekrar anlatılan bu hikâyeler karşısında benim de sabrımın bir sınırı vardı. Bu kadarla kalsa iyi, Denizkulağı'nın, "Jini, Denizkulağı'yla birlikte" diye başlayan hikâyeleri yavaş yavaş, "Denizkulağı, Jini'yle birlikte" diye başlar oldu. Sözlerinin sarhoşluğuyla, kendi mutluluğu ve talihsizliğini, sevgisini, kıskançlığını ve nefretini anlatıyordu. Gerçi ben de onun sözünü kesecek cesareti gösteremiyordum. Çünkü sanki eşsiz bir an gelecekti ve Denizkulağı'nın sesi, tonu ya da kelimeleri denizde bir hayal gibi salınan minik tanrıçama can verecek ve ben de kalbimin kulaklarımda attığını duyacaktım. Ama bu anlar yolculuğun ilk günlerine göre gittikçe daha da seyrekleşti.

Denizkulağı'na karşı bazen çok acımasız olduğumu, şüpheli yaklaştığımı kabul etmeliyim. Ama şüphelerim nedensiz değildi. İkarus'la yolculuk etmekten hoşlanmaya başladığını ve amacını unuttuğunu düşünüyordum. Denizkulağı'nı kuvvetli bir önsezisi olan ve karşısındakinin

zihnini ustaca okuyan biri olarak kabul etmiştim. Doğrusu yolculuğun başlarında, onun talimatlarıyla vardığımız birkaç şehirde sezgileri işe yaradı ve kalbimin çarpıntıları arasında, “Yakında, minik tanrıçamı görme lütfuna yakında erişeceğim,” diye düşündüm. Ama şans yüzüme gülmedi. Kaldığımız bir şehirde insanların Denizkulağı’na söylediklerinden çıkardığımız kadarıyla minik tanrıça bir süre orada bulunmuştu. Ama bu kadardı işte. Denizkulağı sonunda hep ‘Jini’sinin’ şehirden ayrıldığını ve nereye gittiğinin de meçhul olduğunu söyledi.

Günler geçtikçe Denizkulağı’nın beni aptal yerine koyuyor olabileceğini bile düşündüm. Kulağa insafsızca gelebilir ama Denizkulağı’nın bu yolculuk sonunda kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Cimriliğinden değildi ama sonuçta masrafların çok küçük bir kısmını ödüyordu ve hesapta olmayan işler de hep bana kalıyordu. Ayrıca haritaya dikkat etmeyi de bırakmıştı ve geceler boyunca İkarus’la yol gitmekten keyif aldığı çok açıktı.

Şafak söktüğünde, nerede olduğumuzu önemsemeden İkarus’u durdurmamı emreder ve hemen uyumaya başlardı. Öğlen geç saatlerde kalkar ve açlığını yatıştıracağı bir yere koştururdu, karanlık çökünce de geri gelirdi. Benim de yerimden bir adım kıınıldamadan onu beklediğimi söylemeye gerek yok.

Bunu anlatmak bile beni rahatsız ediyor ama, bir sabah erken saatlerde Denizkulağı her zamanki gibi uyurken yanından hiç ayırmadığı günlüğünü çantasından çıkardım ve gizlice göz attım. Umduğumun aksine minik tanrıçayla ilgili yeni olan hiçbir şey keşfedemedim. Günlükte zaten Denizkulağı’ndan üç dört kez dinlediğim ve sırf karanlık-

ta araba sürerken uyuklamayayım diye anlattığı kendisiyle dolup taşan bilindik hikâyelerden ve bir de gece yolculuklarının abartılı betimlemelerinden başka bir şey yoktu. Aşırı bir duygusallıkla acemice yazılmış cümleler, benim gibi yazının hiçbir türüyle ilgisi olmayan birinde bile acıma hissi uyandırmıştı. Denizkulağı, söylediği kelimeler yazdıklarından daha iyi olan sıradan biriydi, yani dünyadaki insanların çoğunluğundan farksızdı.

Günlüğü okuduktan sonra şüphelerimde yanılmadığıma ve Denizkulağı'nın bu yolculuğu kendi kafasına göre uzattığına emin oldum. Ama konuşurken sözünü kesemediğim gibi, İkarus'la yolculuk bitmiştir diyerek kestirip atmıyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ama dizginlenemez heyecana
hatta acıya asıl neden olan şey,
kadının yüzünde kendini arada
bir apaçık şekilde gösteren ifadeydi.

Gözleri kapalı dans ederken
yüzünde bir an görünüp bir an
kaybolan gülümsemesi,
aklımı başımdan alan,
bunca zamandır peşinde
olduğum şeydi.

Tanrıçamı sonunda bulmuştum!

Yarım ay şeklindeki bir mağarada uyudu

Birileri onu aydınlık bir gecede dağdan inerken mutlaka görmüş olmalıydı, çünkü dağın eteğindeki kasabanın çevresine dağılmış yaşayan insanlar onu geceleri ay ışığının vurduğu bir halattan çeşmeye kadar inerken gördüklerini söylüyorlardı. Bu doğrudu. Bazen sakın, mehtaplı gecelerde çeşmeye kadar iner ve tek başına dans ederdi. Ay ışığının vurduğu bedeni, usul usul kayarak, şehri kuşatan ve uzakdaki denizin görüldüğü dağın ortalarına kadar geldiğinde onu gören biri durup bakmadan edemezdi. Ama dağdan inerek çeşmenin yanına gittiği geceler pek sık değildi.

Gece her yerde eşittir ama onun olduğu yerde ay gökyüzünde alışılmadık derecede parlaktı. Bu yüzden, geldiği şehirde insanlar yavaş yavaş dansına alıştıkça onu gördüklerinde ayı hatırlar oldular. İnsanlar, geç bir saatte, gün birdenbire karanlığa yol verdiğinde onun şehri kuşatan dağdan indiğini gördükleri zaman çevresine yaydığı ışıktan aya dönüşüp dönüşmediğini merak ederek bir kez daha bakarlardı. Böylece insanlar konuşmaya başladı ve ona ilgi duyan birçok insan nerede yaşadığını öğrendi.

Hayatı hakkında bir şeyler öğrenmek isteyen sadece sırtında bebeği olan kız değildi. Peşinden dağa tırmanan pek çok insan vardı. Meraklarının sorumluluğunu üstlenen insanlar, belli belirsiz bir şekilde neyi merak ettiklerini bilen insanlar ve her şeylerini kaybettikten sonra gözlerini onun dansının gizemine açan insanlar; hepsi etrafına böyle bir güzellik yaymak için onun nasıl bir hayat yaşadığını merak edip peşinden gittiler. Sayıları fazla değildi ama zamanla çoğaldılar ve dışarıdan kendi halinde dağcılar gibi görünmelerine rağmen bazıları birbirini sezdirmeden tanıdılar.

Tırmandığı dağ sırtı fazla zorlamıyordu ama yarı yolda dikleşmeye başlıyor ve kalın ağaçlar görüşü engelliyordu. Bu noktada solunuzdaki ağaçlar arasından kendinize yol açarsanız, yolu tıkayan kocaman bir kayayla karşılaşırıyordunuz ve dağ yolunun sona erdiği sanılabilirdi. Daha ötede sarp bir kaya vardı ve tam önünde durduğunuzda uzaktaki denizi görebiliyordunuz. Deniz gündüzleri sakın ve maviydi, ama mehtaplı gecelerde öfkeyle köpürürdü. İnsanlar onun kayanın diğer yanındaki bir mağarada uyuduğunu biliyordu. Orada ne zaman yaşamaya başladığını kimse bilmiyordu. Hatta bu yeri nasıl keşfetmişti? Derin bir kaya oyuğu; ot saplarının bile büyümediği, yaşamlarını kasabada geçiren insanların bile varlığından bihaber olduğu bir yerd.

Bir gün kendini burada buldu ve dik bir kayanın tepesinde, yarım ay şeklindeki oyuga biraz kestirecekmiş gibi uzandı. Girişinde dizili ağaçların kötü havayı yaklaştırmadığı bu yeri seviverdi. Önünde uzanan gökyüzüne, onun ötesindeki gökyüzüne, hatta daha uzaktaki gökyüzüne, bir dünya ağacın düz hatlar ve eğriler halinde tek sıra olmuş

gibi durduğu mevsimde ancak görülebilen denize ve görme gereği duymadığı manzaraya sessizce baktı. Kış ortasındaki havanın soğukluğunu bile hissetmeden bu yeri evi kabul etti.

Onun peşinden dağ yolunu yarıl原因lar bile kayadan ötesini geçmezdi. En azından hiçbir i tehlikeli kayalığın etrafından dolanıp onun orada olduğunu bile bile diğer tarafa geçecek kadar gözü pek davranmadı. Kaldı ki, yaşamlarını kasabada geçirenlerin bile varlığını bilmediği kayalığın arkasındaki bu sığınağa ulaşmak öyle kolay değildi.

Peşinden giden insanlar onun da tıpkı kendileri gibi yemek yediğini, gülümsediğini ve uyuduğunu görüp bu temel gerçekler karşısında şaşırdılar; diledikleri her an onu tıpkı çeşmenin orada yaptığı gibi dans ederken görebileceklerini ve kasabayı kuşatan dağın bir yerinde huzurla uyuduğunu anlayınca daha fazla şaşırdılar ve bu zamanla hayatlarının doğal bir parçası oldu. İnsanlar, yaşadığı dağın zirvesine tırmanmaya başladılar çünkü dağa baktıklarında tanımlanamaz bir şey yavaşça kalplerine iniyordu ve nasılsa her şeyin güzel olacağına dair bir iyimserlik hissediyorlardı.

Akrepbalığı

İ Őhrinde kaldığımız sırada Denizkulağı'yla iliŐkimizin tadı iyice kaçtı. Şehir önceden çalıştığım laboratuvardan olsa olsa bir saat uzaktaydı. Cesaretim kırılmıştı, hiçbir sonuç alamadan, başladığım noktaya dönmüŐtüm sanki ve içimden bir ses bu yolculuğun sona yaklaştığını ve amacına ulaşamayacağını söylüyordu. Daha uzağa gittikçe minik tanrıçanın bırakmış olabileceği izlerden de uzaklaşıyor olduğumuz düşüncesi, Denizkulağı'yla çıktığımız bu yolculuğun amacından iyice Őüphelenmemeye neden oluyordu. Alışılmışın aksine havanın ılık olduğu bir kış günü kış dalışı yapma imkânı olup olmadığını merak ederek, dolaşması en fazla bir saat süren küçük Şehrin merkezinde yürümeye başladım. Girdiğim bir restoranda birisinin yakınlardaki bir Şehirde gördüğu dansçı bir kadını anlattığını duydum.

Öyküsü basitti. Her gün Şehirdeki çeşmenin yanına gelip tuhaf bir Şekilde dans eden yoksul bir kadın vardı. Kılıksızlığını unutturacak kadar güzeldi, dansı insanın iflahını kesecek kadar garip bir güce sahipti ve onu dans ederken görenler rüya âleminde lermiş gibi zamana karşı kayıtsızlaŐıyordu. İŞi

olmadığı zaman gidip onu görmeye kararlı olduğunu söyleyen genç kadının anlattıklarını dinlerken bir an vücudumun titrediğini hissettim. Üşümenin sebep olduğu bir titreme gibi ya da alkolün etkilerini üzerimden atıyormuşum gibi. Minik tanrıçayı hiç dans ederken hayal etmemiştim ama hem genç kadının vermeye çalıştığı duygudan, hem de tonundan, minik tanrıçayı o şekilde düşünmem zor olmadı.

Denizkulağı'nın yardımıyla minik tanrıçamla ilgili sayısız resim yarattım kafamda; Denizkulağı'nın yanından ayırmadığı, üzerine titrediği bir sürü fotoğrafını gördüm ama gözümün önünde hep suyun altında yavaşça bana doğru gelen minik tanrıça vardı. Aramızdaki mesafe aşılamayacak kadar uzakmış gibi son saniyede minik tanrıçanın görüntüsü kaybolur ve onlarca defa bana doğru gelse bile onunla bir araya gelemez ya da ona dokunamazdım. Genç kadını konuşurken dinlediğimde aklımdaki minik tanrıça nazikçe bana yaklaştı ve gözün fark etmekte zorlandığı hareketlerle dans etmeye başladı. Vücudum bir anda ateşler içinde yanarken sanki bir an sonra huz kesiyordu ve titremelerin geçmesi için oturup beklemeye başladım. Kalbimin gümlemesi durmuyordu.

Hemen İkarus'a döndüm.

İkarus'a gittiğimde karşımda farklı bir Denizkulağı vardı. Daha hiçbir şey söylememiştim ama o İkarus'un arka bagajındaki eşyalarını topluyordu. Koşarak geldiğim için nefes nefese kalmıştım, yine de ona hemen restoranda duyduklarımı anlattığım halde söylediklerimi sessizce dinlemekten başka bir şey yapmadı. Dans eden kadının olduğu şehre gitmemiz gerektiğini söylediğimde ne karşı çıktı ne de kabul etti. Benimle birlikte sessizce arabaya bindi.

Koltuğa oturdu ve yola ilk çıkışımızdan bu yana bir süredir yaptığı gibi çantasını kucağına koyup gözlerini ön camdan dışarı dikti. Şehre doğru sürerken hiç konuşmadı ve ben de ona bir şey söylemeye cesaret edemedim. Denizkulağı, görünüşe göre, yolculuk daha bitmeden gitmişti.

Neden bilmiyorum ama İkarus'u çeşmenin olduğu şehir merkezinden oldukça uzağa park ettim ve Denizkulağı'na çeşmeye kadar yürümeyi önerdim. Denizkulağı, parlak ışıkları seçilen küçük şehre yakın birkaç köknar ağacının altında duran İkarus'a tekrar tekrar baktı. Bunun İkarus'u son görüşü olduğuna karar vermiş gibi bir hali vardı. Dansçı kadını gidip görelim dediğimde buna karşı çıkmaması her nedense yüreğimi sızlattı; bu kadın minik tanrıçam olabilirdi ve Denizkulağı onu görmeyi kabul ederek kendinden beklenmeyecek bir fedakârlık hali gösteriyordu. Ne yapmayı planlıyordu ve benim için nasıl bir sürpriz saklıyordu? Vedalaşmaya hazırlanan insanlar gibi ciddi bir sessizlikle çeşmenin yanına geldik. Kalabalık fazla değildi ama yine de görüşü engelliyordu ve Denizkulağı'yla birlikte bu yüzden kendimize yol açmak zorunda kaldık.

Soğuktan kıpırmızı olmuş çıplak ayaklarının üzerine kadar inen gri ağır yünden uzun bir elbise giymiş, kalın saçları dalga dalga dökülen kadının yüzünü gördüğüm an yüreğimde bir acı duydum. Kalbim kocaman olup hemen orada patlayıverecek gibi oldu.

Sonunda minik tanrıçamı bulmuştum!

Çektiğim zorluklar ve ona olan özlemle biriken acı anında dizginlenemez bir mutluluğa dönüştü. Önümde dikilen kadını, Denizkulağı'nı, ve kendimi unutarak gözlemlerimle kadının hareketlerini izlemeye başladım ve kendimi

bu hareketlerin içimde uyandırdığı, kararsız bir heyecana kapılmış halde buldum. Önümde dans eden kadında, su altında birkaç saniyeliğine gördüğüm o görüntüyü, minik tanrıçayı bulduğumu doğrusu söyleyemem. İnce, şeffaf mavi mayosuyla denizin altında salınan kadının önümde sefil bir biçimde dans eden kadınla bir ilgisi olabilir miydi bilmiyorum. Minik tanrıçanın zihnimdeki görüntüsü bu denli belirsiz ve karışıktı.

Ama bunun kader olmadığını kim söyleyebilir? Dans eden kadının hareketlerini daha sakın izleyince... Minik tanrıça bir elini kaldırıyor ve göğsünün üzerine koyuyor. Sonra elini başının üzerine getiriyor. Ve bir elini yukarı kaldırırken kavis vererek diğerini aşağı indiriyor ve kendini yay gibi esnetiyor. Hareketleri benden başka bu dünyadaki kimsenin bilmediği ender bir dili konuşuyor. Pembe Anemon'la birlikte daldığımızda suyun derinliklerinde anlaşmak için aramızda gizlice kullandığımız dildi bu. Dans eden kadın, gizemli hareketi sanki bir tek benim için birkaç kez tekrarlardı.

Ama dizginlenemez heyecana hatta acıya asıl neden olan şey, kadının yüzünde kendini arada bir apaçık şekilde gösteren ifadeydi. Gözleri kapalı dans ederken yüzünde bir an görünüp bir an kaybolan gülümsemesi, aklımı başımdan alan, bunca zamandır peşinde olduğum şeydi. Suyun altında bana doğru gelirken minik tanrıçanın yüzündeki aynı gülümsemeydi. Karşımda duran bu ifade tarifi imkânsız bir durumu, hayatımın geri kalanını aramakla geçirebileceğim bir şeyi işaret eder gibiydi ve otuz yıllık hayatın üzerimde yarattığı tüm gerginlik bir anda yok olmuş gibi giderek gevşediğimi hissettim. O an yere yığılacak gibi oldum.

Şüphe yoktu. Tanrıçamı sonunda bulmuştum!

Yolunu kaybeden şaşkın bir çocuk gibi Denizkulağı'nı aradım. Kesin gözüyle baktığım bu gerçeği ona da söylemek, onun da onayını almak istedim. İşin tuhafı ona hiçbir şey söyleyemedim. Konuşmak bir yana, tüm yapabildiğim yere yığılmayayım diye kollarımı ona doğru uzatmak oldu. Denizkulağı solgun ve ifadesiz bir yüzle yanıma geldi ve kalabalıktan çıkmaya çalışırken ayakta kalmama yardım etti. Ama dans eden kadına bakmayı sürdürdü. Gözleri bomboş baksa da yanaklarından akıp giden yaşlara engel olamadı.

Neyin nesiydi bu böyle? Yana yakula aradığım minik tanrıçayı görür görmez neredeyse kendimden geçmiştim ve kalbim patlayacak gibi atıyordu. Meydandaki bir bankın arkasına çömelirken, cevap vermesi için yalvarırcasına Denizkulağı'na baktım. Uzakta dans eden kadına bakmaya devam eden Denizkulağı yavaşça kafasını salladı; sakın görünüyordu ama gözyaşlarını silmedi. Sonra, sanırım daha çok da kendi kendine, şöyle dedi: "Bir daha bak, Akrepbalığı. Bu kadın benim Jini'm değil."

Gözlerini bir an için dans eden kadından uzaklaştırdı ve dosdoğru bana bakarak, "Bu kadın benim Jini'm değil. Jini'yi çok iyi tanıyorum. İnan bana. Bak Akrepbalığı, onun minik tanrıçan olduğuna ısrar ediyorsan, sanırım o halde yolculuğumuzun sonuna geldik. İstersen sana İkarus'a gitmen için yardım edebilirim."

Kupkuru bir sesle konuşmuştu ama yaşlar yanaklarından öyle bir akıyordu ki daha fazla bir şey söyleyemedi. Ona kafamı salladım. Kendi başıma yürüyebilecek kadar toparlandığımı hissediyordum, sanki kaybettiğim benliğim

onun gözyaşları sayesinde yeniden canlanmıştı. Denizkulağı ayağa kalkıp gitmek için döndüğü sırada, elimi uzattım ve son anda hoşça kal demeyi başarabildim.

“Sana inanıyorum, Denizkulağı. Haklısın, beraber yapacağımız bir şey kalmadı. Yollarımız burada ayrılıyor. Hoşça kal.”

Denizkulağı meydandan yürüyerek geçerken inanılmaz ufak ve kırılgan görünüyordu. Sarsılan omuzlarından ve yalpalamasından yürürken hıçkıra hıçkıra ağladığı belliydi. Sonunda bir köşeden dönüp kayboldu.

Kadın hâlâ çeşmenin yanında dans ediyordu. Ama bir korku hali kafamı çevirip ona yeniden bakmama engel oluyordu. İkarus'a dönmek yerine bir banka oturdum ve dansın bitip insanların dağılmasına beklerken, beni bu kadar etkileyen korkuyu anlamaya çalıştım. O anda denizin altında gördüğüm minik tanrıçanın görüntüsü capcanlı bir şekilde zihnimde çaktı ve kısacık bir süre için dans eden kadının üzerinde kaldı. Ardından iki görüntü tamamen birbirine geçti. Artık zehirli dikenleri olan bir akrepbalığı değildim. Farklı bir insan olmuştum.

Deniz Yosunu

Kadın bedenini yakan ateşin pençesinde dağdan kaç kez koşturarak inmiş, yatışıp sonra yeniden tırmanmıştı? Dağdan indiği her sefer bir yay kadar gergindi çünkü belki de bu sefer gerçekten olmuştu. Yine de defalarca zihnini odaklamaya çalıştı. Arkasına döndü ve karanlığın içine gömülmüş dağa uzun uzun baktı. Yakıcı ateşe yakalanmadan hayatının hedefine ne zaman ulaşacaktı? Daha yeni başlamıştı ve ülkeyi kaplayan dağların zirvelerinde dikilip dünyadaki tüm erkek ve kız kardeşlerine duyurması gereken çok şey vardı. Ama ateş yüzünden hayalini sonsuza kadar terk etmek zorunda kalabilirdi. Hayır, gerçekten olursa, muhtemelen uzun bir süre hayalinden vazgeçerdi. Her şey ateşte gördüğü şekilde gerçekleşirse. İsteksizce kendini dinledi; bir yanıyla, ay ışığı üzerine vururken mumun önünde eğilip kalbinden durmaksızın yayılan dualara ses vermek için dağa geri çıkmayı istiyordu. Diğer yanı, ümitsizce, yapmak zorunda olduğu şey için bir süre dağa çıkmamayı ve bu gücü kendinde bulmayı istiyordu. Hep böyle olurdu: İki farklı benlik birbiriyle savaşıyor ve sonun-

da biri kazanırdı. Kendi kendine konuşmaya devam ederek onu rüzgâra karşı koruyan bir otobüs durağında şafağın sökmesini bekledi. Huzursuz ve keyifsiz hissediyordu; bir satır dua okuma arzusuyla içi gıcıklanıyordu.

Sesini yükseltti ve bildiği tüm tanrıları isimleriyle çağır-maya başladı ama çıkan sestten memnun kalmadı. Dağda olmadığında dua edemezdi. Ciğerleriniz patlayana kadar haykırmadıkça ve kalbinizden geçenleri dökmedikçe buna dua denir miydi hiç? Dünyadaki dağların doruklarında dua eden erkek ve kız kardeşlerinizle kalbinizdekileri baş-ka türlü nasıl paylaşabilirsiniz? Bir iki kez boynunu kaşıdı, sonra pes etti.

Şafak karanlığı yavaş yavaş yok ederek etrafı aydınlattı. Zayıf ışıktaki farlarını yakmış bir otobüsün uzaktan kendi-sine doğru geldiğini gördü. Yüzünde kararlı bir ifadeyle o otobüse bindi.

Anahtarı kapı deliğine sokarken, “Hay, aksi şey,” diye söylendi. Gün ortasıydı ama gözleri zayıf olduğu için deliği seçemeyerek bir süre kapıda oyalandı. Girdiği evde etrafa huzursuzluk yayan bir hırsız gibi el yordamıyla duvarları yokladı. Elinde soğuk anahtarı tutarken titriyordu. Ürper-diği için mi yoksa onu itercesine parmaklarının ucunda hissettiği bir şey yüzünden mi titriyordu emin olamadı. Ev, karısına sırtını dönüp uyuyan bir adam gibi onu soğuk bir şekilde karşıladı. Halbuki yakın zamana kadar burada yaşıyor ve evi kendisi çekip çeviriyordu. Uyukladığı için aktarma yapacağı durağı birkaç kez kaçırması, hatta oto-büslerden birinin bozulması hiç fena olmamıştı doğrusu, en azından eve günün oldukça geç bir saatinde gelmişti.

Gizlice etrafa baktı. Eşyaların alışılmadık bir şekilde yerleştirildiği oturma odasının ahşap zemini üzerinde dikilerek ufak avluda büyüyen gür otlara, dalları her mevsim çıplak kalan ve bildiği kadarıyla hiçbir zaman fazla meyve vermemiş hünnap ağacının kıvrık dallarına göz attı ve sonra hızlıca kafasını çevirdi. Yalnızca oğlunun ıssız avlunun yarısını kaplayan arabası capcanlı duruyordu. Gözlerini hırsla arabaya dikti ve yeniden hızlıca kafasını başka tarafa çevirdi. Acele etmeden etrafa göz atmaya devam etti.

Evi öyle uzun boylu incelemesine gerek yoktu. En küçük kızının değerli eşyalarını, kıyafetlerini ve ona ait diğer şeyleri dört bir yana saçılmış halde görünce içi burkuldu, aslında bunu bekliyordu ama yine de söylendi ve istemese de kötü kötü konuştu.

“Sizi şeytanlar! Bu kadar bile katlanamıyorsunuz öyle mi? Sizi piç kuruları!”

Tam bir küfürbaz gibi doğrudan kimseyi hedef almadan dört bir yana sövmeye ve bağırmaya başladı.

Oturma odasının bir köşesinde buz gibi duran, kafası kopmuş bir prova mankeni, kadından aldığı tekmeye şöyle bir sallandı ve sonra yere devrildi. Prova mankeninin üzerine geçirilmiş kat kat giysi ve aksesuarlar olduğu gibi etrafa saçıldı ve prova mankeni, sert, kireç gibi çıplaklığında sövgüleri sessizce karşıladı. Ama sadece birkaç saniye. Kadın prova mankenini yerden kaldırdı, demir çubuktan çıkan kolu aldı ve yerine geri taktı. Kendi kaba saba sözleri ile tek bir ses çıkarmaya bile yanaşmayan en küçük kızının konuşma engeli arasında yakın bir ilişki olduğuna inandığından, kendini her zaman kontrol etmeye çalışırdı. Ama ne yaparsa yapsın, o kelimeler bir kez gırtlığından yükselmeye

başlayınca geri yutamazdı. Gözüne batan ve sinirlerini bozan küçük büyük her şeye söverek etrafı dolaştıktan sonra ev kendisine karşı daha bir kucaklayıcı görünmeye başladı. Evde kimse yoktu; ne Denizyıldızı, ne Denizkulağı ne de Köpekbalığı. Özellikle merak ettiği oğlunun odası her zamanlı gibi kitliydi. İyi görmeyen gözlerini kapı deliğine yaklaştırarak içeriyi görmeye çalıştı. Hiçbir şey göremedi ama delikten gelen zayıf bir his ona yetti. Bunu kimseye açıklayamazdı ama otobüste gördüğü rüya ona zamanın çoktan geldiğini, artık bunu daha fazla geciktiremeyeceğini söylemişti.

Elleri kendisini dinlemiyormuş gibi hiç durmadan hareket edip iş görüyordu. Dağılan şeyleri tek tek topladı ve yerlerine koydu, yere yapışmış kiri kazıyarak çıkardı, eşyaların tozunu aldı ve lavabonun içine atılmış bulaşıkları tabak çanak sesleri arasında yıkadı. Ancak o zaman mutfakta yere çöktü, bacaklarını uzattı ve dağdan inmeden önce hissettiği kırmızı ateş gibi bastıran gözyaşlarıyla hıçkıra hıçkıra ağladı.

Gözyaşlarının iz bırakmamasına dikkat ederek arabanın kaputunu açtı. Kapağın altında gördüğü şey onu oldum olası rahatsız etmiş, bir insanın iç organlarına bakıyormuş gibi hissettirmişti. Başta tüm hatıralar mutlaka birbirine girerdi. Ama kapağın altındaki iç organları en az yıllarını bu işe vermiş bir araba tamircisi kadar, hatta daha iyi biliyordu. Tırmandığı son dağda tanıştığı ve hapiste yattıktan sonra bir dağ duacısı grubuna katılan Jang mesela, adamın iyi bilenen bir oto tamir dükkânı vardı ve onun arabalar hakkında ne kadar çok şey bildiğini görünce şaşırmıştı. Jang'in tasarladığı –sadakatsiz karısı ile âşığının bir araba

kazası yaşamasıyla sonuçlanan ve onu parmaklıklar arkasına koyan- planın neden başarısız olduğunu sadece birkaç kelime duyduktan sonra neredeyse kusursuz bir şekilde çözen kendisi olmuştu.

Her hareketini yıllar içinde oradan buradan edindiği bilgilere göre yapardı. Arabalar hakkında yıllardır o kadar çok şey öğrenmişti ki bu konuda bilgisi muazzamdı. Şimdiye kadar bir canlının iç organlarıyla oynamışlığı yoktu ama bir arabanın iç organları her ne kadar karmaşık gözükse de son derece basitti. Hedefine neden bir türlü ulaşamadığını anlayamıyordu halbuki farklı yöntemler denemişti. Ama bu sefer farklıydı. Bir arabanın organlarına verilen karmaşık isimleri tek tek bilmiyordu fakat duaya ara verdiklerinde Jang'le bunların şekillerinden, görevlerinden ve yerlerinden konuşmuşlardı ve böyle böyle epey bilgi edinmişti. Kendini fazla sıkmadan, kabloları ve doğru parçaları buldu, açtı, kesti, gevşetti ve tam olması gerektiği kadar, ne çok az ne çok fazla, boşalttı. Sonra kapağı dikkatlice örttü. Siyah arabanın her zaman pürüzsüz şekilde cilalı oluşu arkada hiçbir iz bırakmamak için oldukça işine yaradı. Son olarak şaka eder gibi tekerleklerden birkaç bijon gevşetti.

Onu bir türlü rahat bırakmayan ateşin ancak bundan sonra yavaş yavaş söndüğünü hissetti. O kadar hafiflemiş hissetti ki her an yere çarpabilirmiş gibi geldi ve bedenindeki bu hafifleme ânı onu korkuttu. Boşuna bir şey yapmış olmanın verdiği tanıdık pişmanlığı bir kez daha duydu; ateşinin insanların en fazla öfke gelgitleri olarak gördüğü bir şey olabileceğinden korkuyordu. Ama huzur er ya da geç kazanırdı: Yapılması gerekeni yaptıktan sonra hissettiği huzur, sırtına binen yükü attıktan sonra gelen huzurdu bu.

Hafiflemiş hissetmesini sağlayan bu istikrarsız huzurun ne kadar süreceğini bilmiyordu. Bir hayvana dönüşmüş gibi neredeyse ayak ve elleri üzerinde emekleyerek sırt çantasını aldı. Kapıyı kapattığı sırada hâlâ emekliyordu, sonra bedenine söz geçirmek için ihtiyaç duyduğu gücün geri geldiğini hissetmeye başladı. Bir anda dört ayaklıdan iki ayaklıya evrilmiş gibi ellerini yerden kaldırdı, sırtını dikleştirdi, ayakları üzerinde durdu ve göğsünü ileri uzatarak yürümeye başladı.

Hızlı adımlarla dağ yolunu tırmandı. Taşlara takılıp kaydığında ya da dallar battığında aldırmadı ve yoluna devam etti. Hayatı boyunca karşılaşmış olduğu sayısız insan kafasının içinde durmadan dans ediyordu ve o da boğazından yükselen bir şeyin zorlamasıyla bu insanların isimlerini yüksek sesle haykırırken dağı dans edermişçesine tırmıyordu. Çok tuhaftı. Lanet sözcükleri dışında, yanlış delikten çıkmışlar gibi onu her zaman deli eden kelimeler ağzından dökülürken dünya üzerindeki dağların doruklarında dua eden erkek ve kız kardeşlerine seslenmeden edemiyordu.

“Siz, kalpleri merhametle sızlayanlar, nefretle yaralanmışlar, gece tek başına yola düşenler, kalbi kırıklar ve sabaha uyanamayanlar, kalplerini açan ama yine de derinlerde bir hüznü duyanlar, tüm yaralarına, aldatılmışlıklarına, suistimallere ve parçalanmışlıklarına rağmen geri gelmek için gidenler, hayata hep geri dönenler, kendilerini doldurmaya ne kadar uğraşsalar da boşlukta hissedenler, ne kadar bağırsa da daha fazla bağırarak zorunda olanlar; Taebaeksan’da dua edenler, hey, Everest, Jirisan hey, Kilimanjaro sana da

hey; uzak dağdakiler, yakın dağdakiler, yüksek dağın duacıları, alçak dağın duacıları, büyük dağdakiler, hey; Char-yeongsan sırasındaki yuvarlak dağ, dik dağ, Hallasan'daki büyük, küçük, yüksek ve alçak dağ tepelerindekiler, hey..."

Seni seviyorum, dedi

İçini dolduran mutluluk parlak ve şeffaftı. İçten ve sakın; ortaya çıkan bir şey gibi değil, daha çok bir ruh hali gibiydi ve bu hal asla solmamacasına tam çiçek açmış gibi gözükken, şeylerin varoluşlarını yitirdikleri zamanın dizilişinden bağımsız bedeniyle uyum içindeydi. Bu durumun rengini bulmaya çalışan birine bundan vazgeçmesini önerirdim. Mavi denebilirdi ama zaman zaman sarıya ya da pembeye yakın bir şeyin dokunuşlarıyla dalgalanıyordu. Bazen de saf bir kırmızı onu daha iyi anlatıyordu. Çoğu zaman nötr bir renge yakındı. Bana kalırsa insanların renklerle bağdaştırdığı alışılmış duyguların dünyasından çok uzaktı. Dizelere ve melodilere daha yakındı ve sizi özellikle taşıdığı bir yön, buna dair herhangi bir işaret yoktu. Mutluluğunun kaynağını, bunun gerçek niteliğini anlatmaya kalkışmak boşuna bir çaba olur ama yine de bu denemekten vazgeçebileceğiniz anlamına gelmez.

Öğlenin geç vakitlerinde kış sisi denizden yükselirken, uzaktaki denizin ve isimsiz adaların dairesel bir şekilde sıralanarak yarattığı, siste belli belirsiz görünen manzaranın

önünde yan tarafına uzanmış, rüzgârın sesini dinliyordu. Rüzgârın şiddeti ve ritmi yaklaşan karın habercisi gibiydi. Ona en güzel manzarayı sunan bu sığınaktan ayrılmadan önce karın yağmasını umdu. Gerçi nerede olursa olsun en güzel manzara hep onundu. Dolayısıyla gerçekten önemli değildi. Her zaman olduğu gibi günün aydınlığı birazdan tamamen kaybolacak ve karanlık gözlerini dolduracaktı. Dağdan inen insanların ayak seslerini duyuyordu.

Kısa bir an içi geçmiş olmalıydı. Kendini tamamen dinlenmiş hissederek gözlerini açtığı anda, solmaya yüz tutmuş ışıpta birinin dikildiğini ve ona baktığını gördü. Gözleri kısa boylu bir kıızı seçti, sırtında kaya midyeleri gibi bir yere toplanmış battaniyenin içinde bir bebek taşıyordu. Kız kendisinin dışında kimsenin bilmediği bu dik yamaca çıkan yolu nasıl bulmuştu? Yol tehlikeliydi; eliniz kolunuz doluysa ve çıplak ayak değilseniz çıkamazdınız.

Verebileceği tek hediye gülümsemesiydi ve kıza gülümsemişti. Daha önce de sayısız insana bu şekilde gülümsemişti; sonradan adı Denizkulağı olan genç bir kadına gülümsemişti gibi, ama bu öyle eskide kalmıştı ki ne zaman olduğunu hatırlayamadı bile. Sonra, boğazını sıkıyan o bir sürü ele de aynı böyle gülümsemişti. Kızın karşılığında verecek bir gülümsemesi yoktu. Hep böyle olurdu. Dünyada iki çeşit insanla karşılaşılıyordu: gülümsemesine karşılık verenler ve vermeyenler.

Yavaş yavaş kendine geldi. Kızı artık daha iyi bir şekilde görebiliyordu. Sırtında yükle dağı tırmandıktan sonra kıpkırmızı kesilmesi beklenirken kızın yüzü solgundu ve onun yanına çökerken ağzının kenarından acı kokulu bir sıvı akıyordu. Kızın her zaman bir tabanca gibi elinde taşıdığı su

şişesi kesinlikle gitmişti. Kız yanında yığılarak yüz üstü yere kapaklandı. Onun gizli yere ulaşmak için nasıl bir risk aldığı ancak o zaman fark etti. Var olmayı bırakma kararının beklenmedik bir cesaretle birlikte geldiğini bilirdi.

Böyle bir şeyin olacağını beklediği söylenemezdi. Ama gözlerini açıp kızı gördüğü anda, denize düşen yumuşak karı ya da yükselen denizin üzerinde parıldayan baharı ya da azgın dalgalarla köpüren çalkantılı denizi artık belki de göremeyeceğini düşündü. Yanına yığılan kızın sırtındaki battaniye çözülünce içinden bir bebek minik bir tırtıl gibi kıpır kıpır çıktı. Bebek 'ıh' bile demeden hayatta kalmanın en temel yasalarına uydu ve poposunu kaldırarak soğuk rüzgârdan kaçmak için mağaraya doğru emekledi. Ancak tapılası, ufacık bir canda görülebilecek bir hareketti. Kıza ne olduğunu ve kızın neden ona geldiğini şimdi anlamıştı.

Kızı gövdesinden tutup kaldırdı ve kucağına yatırdı. Ardından, ağzını kızın kine dayadı ve kızın muhtemelen hayatını riske atarak dans eden kadına gelme gücünü kendinde bulabilmesi için içtiği acı, ağır kokulu sıvıyı emdi. Henüz içine girmeyen sıvıyı çıkarmak için elinden geleni yaptı ve bunun için kıza bir öpücük kondurdu; kızın ihtiyacı olan ve muhtemelen daha önce kimsenin vermediği türden bir öpücük. Çok geçmeden kızın gövdesi şiddetle sarsılmaya başladı ve kız bedenine zarar veren zehri tükürdü. Kız hareketsiz, kendini bilmeden yatıyordu ve çok bitkindi. Ama kulağını kızın kalbine yaklaştırdığında zayıf da olsa bir kalp atışı duyabildi. Gözlerini kapatarak hoş bir müzik dinler gibi kızın bedeninin derinliklerinden gelen narin, uysal gümbürtüyü dinledi. Kendini bıraksaydı, çok uzakta olan bir çayıra, gümbürtülerin geldiği yere gidebilirdi.

Dik yamacın aşağısından rüzgâr döne döne tırmandı ve keskin bir ısıklık sesiyle bulundukları dağı içine aldı. Kafasını kızıdan kaldırdı ve rüzgârla yarışmışçasına çığlıklar atarak ağlayan bebeğe döndü. Bebek emekleye emekleye mağaradan yamacın ucuna kadar geldi ve altındaki maviliğe doğru inen dik yamacın kenarından aşağı bakarken ağlaması artık ulumaya dönüştü. Bebek acı acı hağırarak ağlamasını sürdürdü, ardından şiddetli rüzgârla dans ederek dik yamacı yıkayan azgın mavi suya bakarken birden sustu. Bebek ağlamayı bırakınca dikkat kesilmiş göründü, sanki ilerleyip ilerlememeye karar vermeye çalışıyor, sınırın hangi tarafında kalacağı konusunda bocalıyordu.

Aşağı doğru kayan bedenini hareket ettirdi ve bebeği kaldırıp genç annenin göğsüne yerleştirdi. Ama bebek kıpırdamadan duran annesinin üzerindeyken daha fazla bağırarak ağlamaya başladı. Bebeğin önüne diz çöktü. Oturur vaziyette belki de son dansını bebek için yaptı. Dansı kuru yapraklar kadar hafif ve bir ninni kadar yumuşak birkaç hareketten ibaretti. Bebekle konuştu:

"Ağlama, seni çok seviyorum."

O aynı kelimeleri tekrar tekrar söyleyerek dans ederken, bebek ağlamaktan yorgun düştü ve sessiz bir şekilde genç annenin göğsünü minik vücuduyla örttü. Uzaktan gelen, gittikçe yükselen kalp gümbürtülerini şimdi bebek de duyacaktı.

Yavaşça yerine döndü ve yanlamasına uzandı. Kızın yere düşürmüş olduğu, kullanıla kullanıla salaşlaşmış bez çantayı aldı ve yastık gibi yerleştirdi; artık en sevdiği konumdaydı. Orada öylece yatarken ellerini birleştirdi ve usulca göğsünün üzerine koydu. Özellikle konuştuğu biri

yoktu; muhtemelen dünyadaki dağların tepesinde yüksek sesle dua eden tüm o insanlara ve görmeyi istediği o yüze, onun için üzülyormuş ya da kendini ona borçlu hissediyormuş gibi hiçbir zaman gözlerinin içine bakmamış olan, ne kadar tarasa da yatışmayan saçlarıyla ve kendi kendine kızar gibi kaba saba konuşan haliyle Deniz Yosunu'na henzeyen birinin nazik yüzüne bakarak bebeğe söylediği sözleri tekrarladı:

"Ağlama, seni çok seviyorum." Kelimeler gittikçe seslerini kaybedip mükemmele yakın bir sessizlikte yitip gidene kadar onları tüm içtenliğiyle defalarca söyledi.

Gözleri açık veya kapalı olsun, mavi deniz görüşünü olduğu gibi kapladı. Bu gece kar yağmasa belki daha iyiydi. Belki kar yağmasın diye dans ederdi, böylece genç anne ve bebeği dağdan inebilirdi. Yavaş yavaş, bebeği, genç anneyi ve zihnini kaplayan mavi dünyayı unuttu.

Köpekbaliğı

El değmemiş bir adaya gidiyorum. Dünyanın üst yarımküresinde buzların eridiğı, sıcaklığın ve nemin arttığı mevsim yaklaşıyor. Ölü her şeyin canlanabilirmiş gibi durduğu hayat dolu bu mevsimden nefret ediyorum; çayır ve yaprakların zapt edilmeyecek kadar büyüyüp dünyayı kalın yeşilliklerle örttüğü, yağmurların delinmiş gökyüzünden bombalar gibi yağdığı ve engin denizden kuvvetli rüzgârların estiğı bu mevsime katlanamıyorum. Hayatıma kış ortasının soğuğı ve rüzgârında, etrafındaki her şeyin donmuş halde olduğu bir adada başlamak istemiştım. Hesapta olmayan bir olay yüzünden planladığımdan daha fazla zaman ve para harcamak zorunda kaldım ve işler bu mevsime kadar uzadı ama o kadar da önemli değil.

Adama isim vermeyi düşünmüyorum. Hayatımı arkadaşta tek bir iz bırakmadan, isimsiz bir yerde sonlandırmak istiyorum. Adayı kimseye göstermeyeceğim ya da benden sonra birine bırakmayacağım. Bir yolunu bulursam adayla istediğim şeyi yapacağım yani onu havaya uçuracağım. Adayla birlikte ben de yok olacağım tabii. Arkada tek bir

parça bile bırakmadan havada ufanıp dağılmak çok da kötü bir şey olmasa gerek. Ama henüz işin başındayım. Bunları düşünecek daha bir sürü zamanım olacak.

Her şey bir şekilde halloldu. Jini'nin öldüğünü bildirdikten sonra sigorta şirketinden ödeme almak için inanılmaz sıkıcı ve bezdirici bir süre beklemek zorunda kaldım. Bu işi yapan insanlar yok yere mesele çıkıyor. Ölü. Kayıp. Birinde fazladan iki sessiz harf var sadece. Söylesenize, Jini'nin öldüğünü kim inkâr edebilir? Benimkilerden daha inandırıcı kanıtlarınız varsa buyurun gösterin. Ölüm her zaman ölü bir beden bırakmaz. Resmen çileydi, o insanlarla felsefi konuşmalar yapmak yani. Ama Jini'yi bulamadıkları sürece vaat ettikleri parayı ödemekten başka bir seçenekleri yoktu. Eh, sonunda her şey halloldu ve doğrusu biraz uğraştırdılar ama şikâyet etmiyorum.

Yavaş yavaş çürüyerek, onur kırıcı bir şekilde ölmeyi hak etmeyen insanlar varsa Jini kesinlikle onlardan biriydi. Herkesin hâlâ en güzel halini hatırladığı bir noktada onu yok ederek bir bakıma son kez ona olan saygımı ve verdiğim önemi gösteriyorum. Bu bana da tam yakışıyor hani. Hâlâ hayattaysa Jini de bana hak verirdi. Ve gerçekten yaşıyorsa bu yine de hiçbir şeyi değıştirmmez. Bulamayacaklar, hadi buldular diyelim, böyle bir şey olduğunda benim hayatta olacağım ne malum. Dünyaya yapmak için geldiğim ne varsa yaptım. Jini'nin ölümünü bildirmek de son prosedürlerden biriydi. Ada hayatı bir yerde şapkadan çıktı.

Neredeyse işleri iyice toparlayamadan, planlarımı hayata geçiremeden ölüp gidecektim. Yazık sana Deniz Yosunu! Safım benim. Ah, şirine seni! İlahi adaleti kesinlikle hak ediyor. Birkaç zımbırtıyı kurcalayarak beni ortadan

kaldırabileceğini düşünmüş müdür ciddi? İnatçı Deniz Yosunu seni. Benim gibi birini bu kadar kolay yok edemezsin. Cesedimin ortadan kalkması muhtemelen plastiğin çözünüp yok olması kadar zaman alacak. Hatta güzel güzel açan zehirli bir bitki olarak yeniden canlanırım belki. Yeniden hayata gelmek fena bir yol olmazdı. Bitkiye de zehirli köpekbalığı derdik.

Deniz Yosunu'nun aptal planı yüzünden tabii ki hayatımın en büyük yarasını aldım. Ama yaralı bir kol ve bacak nedir ki? Kopsalardı daha iyiydi aslında. Ama yeteneklerinden öğrendiğim doktor bozuntuları beni tedavi etmek için öyle zahmetlere girdiler ki sonunda vücudumu günde bir iki saat sporun zorlamayacağı bir duruma geri getirmeyi başardılar. İşinizin kolaylaşması çok da kötü değil. Hem bilimin bir iki parçanızı kolayca yeniden üretebileceği bir aşamaya ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz. O zamana kadar yaşamak istediğimden filan değil. Sadece söylüyorum işte.

Deniz Yosunu'nu suçlamıyorum. Son denemesi çizmeyi biraz aştı ama daha önce de arkamdan işler çevirdiği olmuştu. Kabul etmeliyim ki gözüm adadan başka bir şey görmediği için ben de her zamanki gibi dikkatli değildim, gözümünden kaçan şeyler oldu haliyle. Neyse ki hızlı davrandım ve arabadan tam zamanında fırladım. Yavaşlamamış olsaydım, sonum gelmiş olacaktı. Bunu düşündükçe öfkeden köpürdüm ama sonra sakinleşmeye karar verdim. Sonunda her şey bir anlaşmaya bakar. Deniz Yosunu'nu mahkemeye vermedim ya da polise bildirmedim. Tek kelime etmeden vazgeçmcsi gereken şeyden vazgeçti. Tüm para bana kalınca ben de o parayla adayı satın alabildim. Sağlam

anlaşma, ha? Huylu huyundan vazgeçmez biliyorum. Ama daha usta işi, daha akıllıca planlar yapmadığı sürece dert etmeye gerek yok. Her birimiz kendimizi farklı şekillerde avutuyoruz, ne yapayım ona da katlanacağım artık. Hem cinayete kurban gitme riskiyle yaşamak da büyük heyecan. Kafasında daha şimdiden neler kurmaya başladı kim bilir, tahmin etmeye çalışması bile eğlence. Bir küçücük Deniz Yosunu, bir saat bile katlanamadığım saf, aptal annem benim.

Adada yaşamak... Cehennemin bucağı. Her tarafta mavi deniz, ayağınızı attığınız her yerde sarp kayalar. İleri bakıyorsunuz, ufuktan başka bir şey görünmüyor. Ama bu manzaranın sıkıcılığını eleştirmiyorum. Meşgul olacağım zaten. Öyle fazla zamanım da yok. Hesap çıkarmaları için güvendiğim insanlara hakılacak olursa şu anki mali durumla adaya vardığım günden itibaren 913 günüm filan var. Bundan gayet memnunum. Hayatımı dış etkilerin sarsamayacağı bir durumda sonlandırmakta bir sorun görmüyorum. Adada hiçbir şey yetişmeyecek. Ölümümden sonra adada bulacakları zehirli köpekbalığı dışında, o da belki.

Sakin beni yanlış anlamayın. Gerçekten istediğim şey dünyadaki bütün insanların başını alıp gitmesi olurdu. Ama herkes. Birden, hemen! Her şeye yeniden başlasalardı. Bir düşünün. Böyle bir mucize mümkün mü? Yani insanlar bu kadar yürekli ve olgun mudur acaba? Neyse, ben, Köpekbalığı, herkes için başımı alıp gidiyorum.

Haydi, bana müsaade. Yüz kırk, yüz altmış, yüz seksen, iki yüz... Hoşça kal Dünya.

Denizkulağı

Canıma yetti. Yaşadığım şoku atlatmanın bu kadar uzun süreceğini asla düşünemezdim. Jini, Akrepbalığı, İkarus... Ah, kısa yolculuğumuz güzeldi. Tartışmalarımızın hepsi o kadar önemsiz ve saçmaydı ki tek tek açıklamaya kalkışamam bile; Akrepbalığı denen adamla atışmalarımız, her biri ayrı ayrı güzel hatırlayacağım anılar oldu benim için. Geceleri uykuyu haşımızdan savıp durmadan Jini hakkında konuştuğumuz ve tek pençe olduğumuz yolculuğun sürükleyici anlarını unutmak mümkün mü? İkarus'un içindeki konfor, yolda giderken dinlediğimiz müzik ve pencereden akan kış manzaraları da beni hayata bağlayan parça parça anılar oldu. İkarus'un içini dolduran tuhaf kokunun ve Akrepbalığı'nın sürücü koltuğunda otururken yola dikkat kesilmiş halinin günlük hayatımın vazgeçilmez parçaları –nefes gibi, su gibi– olduğunu da söylemeden geçmeyeceğim.

Akrepbalığı'yla şu an karşılaştıysaydım, Jini'nin tam önümde durduğunu neden inkâr ettiğimi sanırım ona anlatabilirdim.

Yolculuğumuzun kaçınıcı günüydü bilmiyorum ama dans eden bir kadın hakkında söylentiler duymaya başlamıştım ve bunlar Akrepbalığı'nın kulağına gidecek diye çok endişeleniyordum. Akrepbalığı gibi ben de dans eden kadını birilerinden duyduğumda, yolculuğumuzun biteceğinden korkmaya başladım ve korktuğum da oldu. Ama daha ziyade, Jini'nin değiştiğini görmenin canımı fena yalamasından korkuyordum. O kadar savunmasız kalmıştım ki buna katlanamam gibi geliyordu. Rehberlik etmekten uzaklaştım ve güvenilmez biri oldum, tüm bunlar yolculuğu uzatmaktan çok o korku dolu ânı geciktirmek içindi. Ama kaçınılmaza yaklaşıyorduk ve sonunda Akrepbalığı'nı yanlış yöne çekmek için ne yapacağımı bilemez oldum.

Akrepbalığı'na yalan söylemedim. Jini artık Jini değildi. O gün çeşmenin başında karşılaştığım, yalnız bir rahibe gibi uzun, koyu yünden bir elbise giymiş ve kalın saçları omuzlarından sarkan dansçı kadın artık benim Jini'm değildi. Benim Jini'm mi? Benim Jini'm avcumu gıdıklayan yumuşacık dokunuşuyla bana sırlarını veren, sabah uyanıldığında ilk işi yüzüme bakıp gülümsemek olan, başını ona olan sevgisiyle güm güm atan kalbime yaslayıp güne saçını taramakla başlayacağımız o tatlı saati beklememe neden olan Jini'ydi. Dans eden kadını uzaktan şöyle bir gördüm ve benim Jini'min artık bu dünyada olmadığını anladım. Onca zamandır gözümde tüten, ömrüm oldukça da özleyeceğim Jini'mi yitirmiş olduğumu anladığımda duyduğum acıyı varın siz hayal edin.

Üstü başı dökülüyordu, uzaktı, ulaşılmaz görünüyordu ama hiç olmadığı kadar da güzeldi; kalbimi sızlatacak kadar güzeldi. Akrepbalığı'nın karşılaştığı Jini'yi tarif

ederken neden o kadar zorlandığını sonunda anlamıştım. Alçak gönüllü davranıp kabul etmeliydim ki, Akrepbalığı, Jini'yi adı gibi bilmekle övünen benim bile göremediğim bir şeyi tek bir görüşte fark etmişti.

Çeşmeden kış rüzgârına doğru hafif ve şeffaf su damlacıkları saçılıyordu ve akışkanlığa karşı gözlerini yummuş, çıplak ayak dans eden Jini ismiyle seslenebileceğim biri olmaktan çıkmıştı. Akrepbalığı'na da dediğim gibi o artık benim Jini'm değildi. Gözleri kapatarak yaptığı dansa ara verip bir an etrafını saran insanlara baktığında beni gördüğüne ve tanıdığına eminim. Yüzünde, onunla ilk karşılaştığımda gördüğüm ve her zor zamanımda aklıma getirdiğim Jini'yi Jini yapan ama ona artık daha derin, daha oturmuş bir ifade katan gülümsemesi vardı. Uzak, karanlık gözleri acıyla büzüşen yüzümle karşılaştığında, bana üzülyormuş gibi tatlı Jini'min yüzüne düşen gölgeyi fark etmemem mümkün müydü? Gölge sanki, "Ah, zavallı Denizkulağı!" diyordu. Sanırım tam o an gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı. Ağlamamın nedeni Jini'yi kaybetmenin acısı değildi. Jini'nin beni o sefil yüz ifademle hatırlayacak olması yüzündendi.

Bunu o an anlamadım tabii. Jini'min kaybıyla yüzleşmek çok ağır geldiği için, onun ne yaparsam yapayım ulaşamayacağım kadar uzağa gittiğini ve yanında ben yokken eskisinden daha kuvvetli ışıldadığını gördüğüm için kaçtığımı düşündüm. Aynı zamanda Akrepbalığı'ndan kaçtığımı da bilmiyordum. Ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı bilmediğim gibi.

Şimdi çalıştığım reklam ajansına gelen sayısız insan arasında Jini'ye benzeyen birini aradığımı bazen irkilerek fark

ediyorum. Onu arayışım bir gün sona erecek mi? Onun gibi birini yeniden buldum diyelim, sahip olduğum her şeyi bir kez daha bırakıp varımı yoğumu onun için ortaya koyar mıyım? Emin değilim. Neyse, böyle bir şey olmayacak.

Çeşmenin olduğu şehre bir kez daha gittim. Boş meydana saran hava berraktı ve soluk bir maviliği olan sonbahar göğü parçalanmışlıklar ve kayıplarla geçen uzun, insafsız günleri arkada bırakma zamanının geldiğini fısıldıyor gibiydi. İnsanlar, kış boyunca meydana dans eden kadının ortadan kaybolmasının üzerinden birkaç mevsim geçtiğini söylediler. Kaldığı dağda kadının şeklinde, ışık saçan bir lahit bulunduğunu anlattılar. Dans eden bir kadın biçimindeki lahit, dağa tırmananların küçük taşları birer birer yığmasıyla oluşmuştu. İşe bakın ki, o dağdaki taş parçaları gün boyunca ışığı emiyor ve geceleri parlayarak dağa tırmananların yolunu aydınlatıyordu. Muhtemelen biri onun bu özelliğini fark etti ve taşları onun şeklinde yığma fikrini buldu. Toprağa ilk taşı kimin koyduğunu bilen yok. Ama Jini'yi yeniden görmek isteyenler taşları yığmak için bir bir toplanmışlar ve oradan gelip geçenler yeni taşlar ekleyip eskilerin yerini değiştirdikçe lahidin şekli de her gün, her an değişir olmuş; tek başına sessiz bir dans sergiler gibiymiş. Işık saçan ve canlı bir şey gibi şekil değiştiren lahdi görmek için ben de dağa çıktım.

Lahit, Jini'nin kaldığını söyledikleri kayalık sığınağın biraz üstündeki düz bir açıklık üzerinde duruyordu. Bu noktadan bakıldığında ufuk boyunca uzanan engin deniz görülebiliyordu ve dört bir yanda kuru, hava geçiren toprağı seven bitkiler yetişmişti. Cebimden beş altı tane küçük

taş çıkardım. Alacalı, düzgün çakıl taşları Jini'yle gittiğim fotoğraf çekimi yolculuklarından kalan hatıralardı. Çakıl taşlarını daha düzgün bir hat oluşturmaları için boynun etrafına koydum. Sonra denize bakan bir ağacın gövdesine yaslanarak uzun, uzun bir süre oturdum.

Akrepbalığı'nın, "minik tanrıçam" dediği dans eden kadının lahdini görmek için yanında bir grup insanla çıkıp gelmesini beklemiş miydim? Bilmiyorum. Sonuçta, lahde dokunmak ya da taş koyup almak için hiç durmadan gelenler arasında Akrepbalığı'nı bulamadım. Ama benden ayrıldıktan sonra şehre yerleştiğinden ve kendisine en uygun hayatı kurduğundan elbette haberim vardı; dalış için elverişli iklim ve çevre koşullarına sahip bu şehirde dalış dersleri veriyor ve dalış etkinlikleri düzenleyen ufak bir yer işletiyordu ve çalışmadığı günlerde de hayattayken minik tanrıçasına en çok benzeyen lahdi yapmak için bu dağa tırmanıyordu.

Ne zaman olur bilmem ama, bu şehre bir gün onu görmek için yeniden geleceğim. Belki içlerinde onun da olduğu bir grup dağcıyla birlikte ışıltı saçan lahdi görmek için geceleyin dağa tırmanırım. Ama o gün ne zaman gelecek henüz bilmiyorum.

Uzun, uzun bir zaman rüzgârda oturdu

Kış rüzgârı bir kez daha esiyor. Denizin kokusunu taşıyarak savuruyor, bastırıyor, vuruyor ve ardından daha yüksek bir yere hareket ediyor. Zaman belirsiz devinimlerle geçer. İki ay, belki iki mevsim, hatta iki yıl olmuştur. Her rüzgâr kendi müziğine göre hareket eder. Bir kez çalınmak için yazılmış müzik. Bir rüzgâr esip geçtiğinde müziği de biter. Müziği dinlerken yanlamasına kıvrılıyor. Bulutsuz bir günde yine aynı bu şekilde yatmıştı ve o zamandan beri rüzgârın müziğini ve dalgaları dinleyerek yatmaya devam ediyor. Elleri göğsünde kavuşmuş. Dikkatle dinlerseniz, usulca size seslendiğini, rüzgârdan taşımasını istediği mesajı duyabilir misiniz? Bütün kalplerde saklı yatan üzüntüyü bir şekilde uyandıran hafif ve neşeli bir ıslık kulağınıza gelir mi? Bir ihtimal gelir.

Bir gün kendini burada buldu ve dik bir kayanın tepesinde, yarım ay şeklindeki oyuğa biraz kestirecekmiş gibi uzandı. Girişinde dizili ağaçların kötü havayı yaklaştırmadığı bu yeri seviverdi. Önünde uzanan gökyüzüne, onun ötesindeki gökyüzüne, hatta daha uzaktaki gökyüzüne; ilk

tomurcuk kabartılarının görüldüğü, yeni çıkan dalların yapraklarla örtüldüğü mevsimde kendini gizleyen ve ancak sesler ve kokularla yakınlaşan denize baktı. Zaman zaman bir ya da iki kelebek gelip konardı. Burnunun ucuna ya da başının tepesine otururlar, sanki onu rahatlatmak için şöyle bir uçarlar ve sonra birden kaybolduklarını yeni hatırlamış gibi çekip giderlerdi. Yere düşmüş olan ve rüzgârla savrulan, tüm mevsim boyunca bir köşeye yığılan yapraklar koltukaltları ve kıvrımlı beli gibi vücudundaki kuytu çukurları doldurur, hafiften yüzünü, boynunu, göğsünü ve bacaklarını örterdi.

Yüzü hareketsiz... Yüzü solgun. Ani ve şiddetli bir fırtına mevsimin ilk karını getirdiği ve dört bir yanı kapladığı gün, yattığı yerden hiç kalkmadı ve yüzü öylesine solgundu ki ay üzerine bir avuç toz serpmiş gibi duruyordu. Biri onu bu halde görseydi, dünyanın en güzel manzarası karşısında son nefesini verdiğini söylerdi. Yakından bir bakışla gözyaşlarının izleri muhtemelen fark edilecekti, ancak bunlar böyle bir manzara karşısında dökülebilecek dizginlenemez mutluluğun gözyaşlarıydı. Ama onu kim görecekti ki? Bir toz zerresine dönüştüğü gün mutlaka gelecekti; vücudu baştan sona toprakla kucaklaşacak, tek bir yaprak onu örtecek, rüzgârın sesi dört bir tarafına yayılacak, yağmur damlaları ve kar tanecikleriyle baktığı denizin bir parçası olacaktı.

"Durun bir dakika... işte orada... şu ışık... ileride... uzakta... ama yakın da..."

Yattığı oyuğun yanından arada bir insanlar geçirdi. Hızlı hızlı solumalarına bakılırsa, oraya kadar çok dik bir yol olsa gerekti. Ama herkes bu kadar yükseğe çıkabilecek ka-

dar şanslı değildi. Rüzgâr, nefes nefese kalmış, gitgide azalan sesleri yanından geçerken yutardı.

Uzak olup da yakınmış gibi duran bu ışıklı yer neredeydi? Ya da yakındı da uzakta mı görünüyordu? Etrafta gezinen bir sürü sesin bahsettiği yer burasıydı. Herkes gecede ki, rüzgârdaki ışığın peşinden tepeye tırmanıyordu. Gelip geçen insanların hepsi yakında olup da uzakta duran yukarıdaki ışığa doğru tırmanıyordu. O da bir keresinde tıpkı böyle yukarısındaki bilinmeyen bir yere doğru tırmandı. O yerde ne vardı? Kim vardı? O da şimdi yokuşu çıkanlar gibi hevesle ışığı aramıştı. Ama artık geçti. Artık hiçbir şeyi hevesle aramıyor. Bu yerin bir parçası oldu.

Orada ışık yoktu aslında. Ama işe bakın ki, akşam gölgeleri düşerken lahitteki taşlar ay ışığı altında parlamaya başlardı. Ay ışığının olmadığı zamanlarda bile gün ışığını saklarlar ve gece boyunca dışarı verirlerdi.

Kışın rüzgârın müziği daha hassas olur. İlkbahar ya da yaz bununla asla yarışamaz. Hiçbir rüzgâr henüz esip geçen rüzgârla ya da sonraki rüzgârla aynı değildir. Deniz gibi. Devamlı bir rüzgârın ismi olabilir ama devamlı rüzgârlar rüzgâr değiller belki de. Değişmeyen bir akıntının akıntı olmaması gibi.

Burada hem denize hem rüzgâra hükmü geçsin diye uzanıyor. Sürekli bir devinim halindeler ve bu devinimin belirsizliği dünyadaki her deviniminkinden daha fazla. Böyle bir devinim varken umut etmekten nasıl vazgeçilebilir?

Zaman zaman kuru rüzgâr sağanakları esiyor ve onu yaşamın doğal çürümesinden korumak istercesine çevresinde dolanıyordu, artık uzamayan ve omuzlarından oluk oluk

dökülen saçını dolaştırıyor, kaskatı bedenine ksilofonmuş gibi vuruyor ve nihayet cisimlerin dünyasından sürekli değişen bir dünyaya, cisimden soyuta, kromatik renklerden akromatik olanlara geçmesi ve en sonunda dünyanın en derin yerine batması, bu derinlikle sıırıslıkla olması için ona yardım ediyordu. Ne sıvı, ne gaz halinde ne de başka bir şey; o artık duyularla algılanamayan bir yerdeydi.

Jini, küçük yaşta reklamlarda oynamaya başlayıp ailesinin geçimine katkıda bulunuyor. Erkek kardeşi, kız kardeşi, annesi ve menajeri onun güzelliğini sömüren bir çarkın parçalarına dönüşüyor. Zamanla bu maddi dünyanın değerlerine yabancılaşan Jini, evini, işini, ailesini terk edip manevi bir yolculuğa çıkıyor.

Jini'nin öyküsü hiç tanımadığı gizemli bir kahramaninkiyle kesişiyor. Arzularının peşinden giden bir erkeğin ve dünyanın arzularından uzaklaşmaya çalışan bir kızın yolları birleşiyor. Jini evini neden terk ediyor? Neden kimseyle konuşmuyor? Onun sırları su yüzüne çıktıkça, hakikatin karanlığı da etrafındakileri sarmaya başlıyor.

Manken, Güney Kore'nin saygın edebiyat ödüllerine sahip Ch'oe Yun'dan, yas, güzellik, beden, aile gibi evrensel kavramların tartışıldığı derin bir roman.

 www.cinaryayinlari.com
 www.facebook.com/cinaryayinevi
 twitter.com/cinaryayinevi
 [instagram.com/cinaryayinlari](https://www.instagram.com/cinaryayinlari)

25